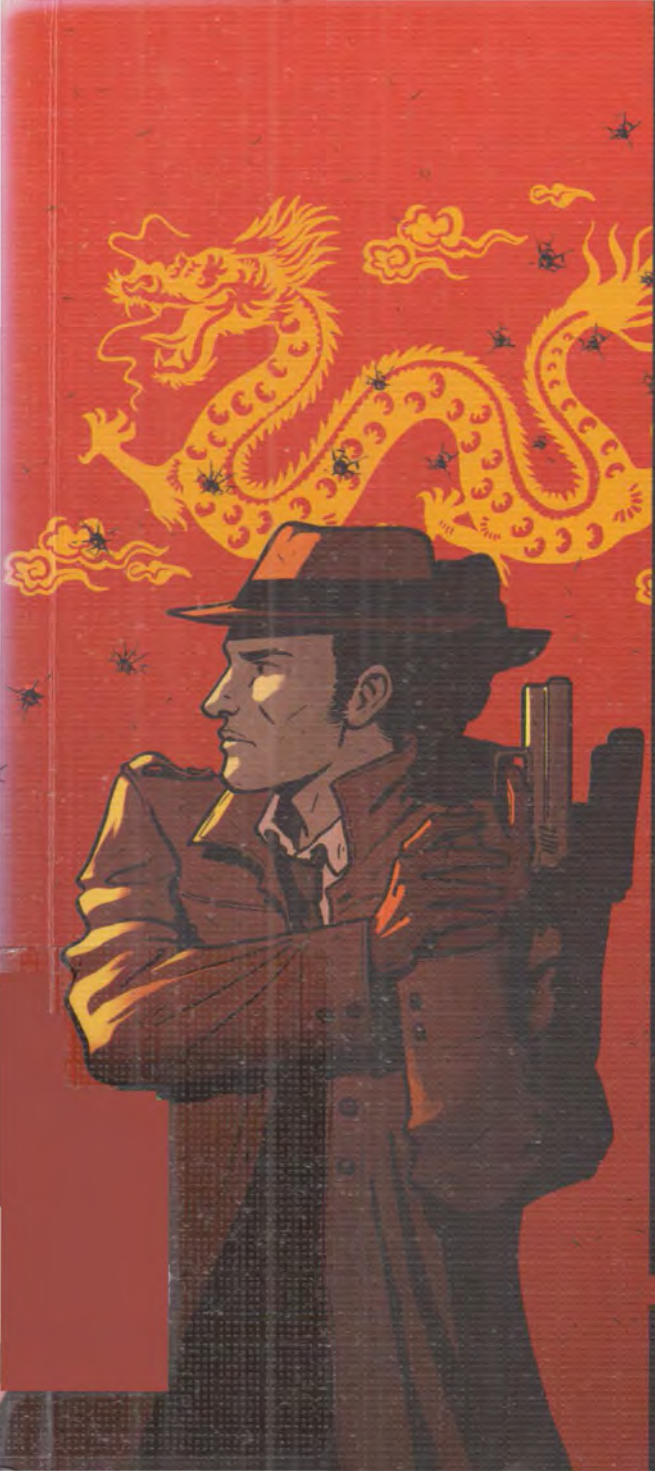
Rafael Bernal

Moğol Komplosu

İspanyolca'dan Çeviren:
Özgül Erman

KARA KİTAPLAR

moğol komplosu

rafael bernal

ayrıntı: 953 | kara ayrıntı: 29

moğol komplosu / rafael bernal

orjinal adı / complot el mongol

ispanyolca'dan çeviren / özgül erman

yayıma hazırlayan / ayşenur yazıcıoğlu conte

son okuma / ahmet batmaz

© rafael bernal, 1969

bu kitabın türkçe yayım hakları
ayrıntı yayınları'na aittir.

türkçe yayım hakları kalem ajans aracılığıyla alınmıştır.

kapak illüstrasyonu / berat pekmezci

kapak ve görsel tasarım / gökçe alper

dizgi / esin tapan yetiş

baskı: yazın basın yayın mat. tur. tic. ltd. şti.
çevre sanayi sitesi 8. blok no: 38-40-42-44
başakşehir / istanbul / tel no: (0212) 565 02 55
sertifika no: 12028

birinci basım, istanbul, ocak 2016 / baskı adedi 2000

isbn 978-605-314-061-0 / sertifika no.: 10704

ayrıntı yayınları basım dağıtım san. ve tic. a.ş.
hobyar mah. cemal nadir sok. no: 3 cağaloğlu – istanbul
tel.: (0212) 512 15 00 faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr • info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi
facebook.com/ayrintiyayinevi
instagram.com/ayrintiyayinlari

rafael bernal

(1915-1972) Şair, öğretmen, diplomat, dramaturg, romancı, yayımcı, tarihçi; radyo, televizyon ve film senaristi. *La Carta* adlı tiyatro eseri, 1950 yılında XHTV üzerinden, Canal 4'te yayınlandı ve Meksika televizyonlarında gösterilen ilk tiyatro eseri oldu. *Lectura, Tras de Colores, América* ve *Hojas de Poesía* gibi edebiyat dergileriyle çalıştı. İkinci Dünya Savaşı sırasında *Excélsior* ve *Novedades* gazetelerinin temsilciliğini yaptı. Avrupa'dan, film senaryoları yazdığı Hollywood'a geçti. Denize ve korsan gemilerine karşı eşine az rastlanır bir hayranlık duyan Bernal'in en önemli projelerinden biri de Pasifik Okyanusu'nun tarihi kayıtlarını düzene sokmaktı. Bu çabası muazzam eseri *El Gran Océano*'da doruğuna ulaştı. Honduras, Filipinler, Peru ve İsviçre'de diplomatik görevler üstlendi. 1972'de İsviçre'de hayatını kaybetti.

Eserleri arasında *Caribal*, aslen radyo tiyatrosu oyunu olup, XEW'de yayınlanan ve sonrasında 1954-1955 yılları arasında *La Prensa* gazetesinde tefrika edilen *El Infierno Verde*, *Trópico* (1946), *Gente de Mar* (1950), *Tierra de Gracia* (1963), *En Diferentes Mundos* (1967) ve *Complot el Mongol* (*Moğol Komplosu*) öne çıkmaktadır.

bölüm bir

Akşamüstü altıda yataktan kalktı ve kravatını takıp ayakkabılarını giydi. Banyoda yüzüne su çarptı, kısa kesilmiş siyah saçlarını taradı. Tıraş olmasına gerek yoktu; sakalı hiçbir zaman gür çıkmamıştı ve tıraşı onu üç gün idare ederdi. Biraz Yardley Kolonyası'ndan süründü, odaya dönüp çalışma masasından 45'liğini çıkardı. Şarjörün takılı, merminin namluya sürülmüş olup olmadığını kontrol etti. Silahı, bir süet parçasıyla, özenle temizledi ve omzuna astığı kılıfına soktu. Ardından sustalı bıçağının düzgünce açıldığından emin olup onu da pantolonunun cebine yerleştirdi. Son olarak bej renkli, gabardin ceketini giyip geniş kenarlı şapkasını başına geçirdi. Aynaya bir göz atmak için giyinik halde banyoya döndü. Ceket yeniydi ve terzi iyi iş çıkarmıştı; kolunun altında, kalbinin üstünde duran silah hemen hemen hiç kabarıklık yaratmıyordu. Aynaya bakarken farkına varmaksızın, silahı taşıdığı yeri okşadı. Onsuz kendini çıplak hissediyordu. La Ópera Meyhanesi'ndeki Avukat, ona bir gün bunun aşağılık kompleksinden başka bir şey olmadığını söylemişti ama Avukat her zamanki gibi sarhoştu, ayrıca zaten Avukat'ın canı cehennemeydi! 45'lik silahı onun, Filiber-

to García'nın bir parçası, tıpkı ismi veya geçmişi kadar parçasıydı. Sıçtığımın geçmişi![1]

Yatak odasından salona geçti. Sears'tan alınmış, yeni sayılabilecek mobilyalarıyla küçük apartman dairesi pırıl pırıldı. Mobilyaların yeniliği zamana değil kullanıma bağlıydı çünkü çok az kişi ziyarete gelirdi ve hemen hiç kimse onları kullanmamıştı. Orta sınıf bir otelin veya herhangi birinin odası olabilirdi burası. Ortada kişisel hiçbir şey yoktu; ne bir resim, ne bir fotoğraf; ne bir kitap ne de diğerlerinden daha fazla kullanıldığını belli eden bir koltuk; orta sehpasının üstünde ne bir sigara yanığı ne de bir bardak lekesi vardı. Bu mobilyalar hakkında pek çok kez düşünmüştü; arabası ve yastık altındaki parası dışında sahip olduğu tek şey bu mobilyalardı. Hep yaşadığı pansiyonların sonuncusundan buraya taşındığında almıştı onları Sears'tan; kendisine gösterilen ilk takımı satın almış ve perdeleri de takan teslimatçı çocuğun yerleştirdiği biçimde bırakmıştı mobilyaları. Sıçtığımın mobilyaları! Ama bir dairede mobilyalar olmak zorundaydı ve bir sürü dairesi olan bir bina satın alırsan da o dairelerden birinde oturmak zorundaydın. Büfenin üstündeki aynanın önünde durdu ve parlak, kırmızı ipekten kravatıyla, her zaman Yardley Kolonyası kokan, ceketinin göğüs cebindeki, siyah ipek mendilini düzeltti. Parlak, kusursuz tırnaklarını gözden geçirdi. Çare bulamadığı tek şey yanağındaki yara iziydi ancak o yara izine sebep olan *gringo*[2] da ölümüne çare bulamıyordu. Eden bulur! Sıçtığımın *gringo*su! Güya bıçaklarla arası iyiymiş, öyle mi? Ama kurşunlarla pek değildi işte. Ve gününü Juarez'de görmüş-

1. Okur açısından karışıklığa yol açmaması amacıyla, kahramanın iç sesi italikle, iç sesin yaptığı alıntılar düz yazıyla gösterilmiştir. (ç.n.)
2. *Gringo*: Güney ve Orta Amerika ülkelerinde Amerika Birleşik Devletleri'nden gelenler için kullanılan bir söz. (ç.n.)

tü. Daha doğrusu gecesini. Önüne geleni harcayamayacağını ve erken kalkmakla sabah olmayacağını ona göstermek şart olmuştu, zaten o *gringo* için bir daha hiç sabah olmayacak.

Karanlık yüzü ifadesiz, dudakları neredeyse her daim, hatta konuşurken bile kımıltısızdı. Yalnızca bademi biçimli, büyük, yeşil gözlerinde bir canlılık vardı. Çocukken Yurécuaro'da ona kedi derlerdi, Tampico'daki bir kadın ise onu 'benim uysal kaplanım' diye çağırırdı. Sıçtığımın kaplanı! Her ne kadar gözleri böyle bir lakabı haklı çıkarsa da yüzünün kalanı, özellikle de dudaklarının bükülüşü, ona lakabıyla hitap etme konusunda insanlara cesaret vermiyordu.

Binanın girişindeki kapıcı onu askeri bir tavırla selamladı:

"İyi günler Yüzbaşım."

Gabardin ceket ve yumurta topuk ayakkabı giyip Teksas tarzı şapka takıyorum ya bu salak yüzbaşım diye tutturuyor. Klasör taşısam avukat bey diyecekti. Sıçtığımın yüzbaşısı! Sıçtığımın avukatı!

Gece, kirli grisiyle Luis Mola'nın sokaklarını kaplamaya başlıyordu ve bu saatlerde hep olduğu üzere trafik çekilmez haldeydi. Yürüyerek gitmeye karar verdi. Albay onu saat yedide bekliyordu. Juárez Caddesi'ne kadar yürüyüp sola, Caballito'ya doğru saptı. Ağır ağır yürüyebilirdi. Vakti boldu. Tüm sıçtığımın hayatı boyunca vaktim boldu. Öldürmek çok vakit alan bir iş değil, özellikle de bunu kanun, nizam ve devlet diye diye yaptığımızdan beri. Devrim sırasında başka türlüydü, gerçi ben o zamanlar delikanlıydım. Bir sürü generalden önemsiz bir tanesinin, Marchena'nın yaveriydim. Saltillo'dan zavallı bir avukat, onun için paragöz demişti ama o zavallıcığın kendisi artık ölü. Böyle sululuklardan hoşlanmıyorum.

Renkli bir hikâye olsa tamam ama iş sululuk yapmaya geldi mi... Saygı göstermeyi bilmek gerek, Filiberto García ve onun generallerine saygı göstermeyi bilmek gerek. Sıçtığımın sululuğu!

Tanıdıkları, onun sululuktan hoşlanmadığını bilirlerdi. Kadınları bunu derhal öğrenirdi. Yalnızca Avukat, o da sarhoş olduğunda, onunla dalga geçmeye cüret ederdi. Sanki ölmek o sıçtığımın Avukat'ının artık umurunda değilmiş gibi. Japonya'ya atom bombası attıklarında, herkesin içinde, gayet ciddi sordu bana: Bir profesyonel olarak Başkan Truman'ın performansını nasıl değerlendiriyorsunuz? Neredeyse meyhanedeki hiç kimse gülmedi. Ben meyhanedeyken hemen hiç kimse gülmüyor ve domino oynadığım zaman, yalnızca ve yalnızca masanın mermerine çarpan taşların sesi duyuluyor. Domino böyle oynanmalı, erkekler kendi aralarındaki işleri böyle görmeli. O yüzden Dolores Sokağı'ndaki Çinliler hoşuma gidiyor. Oyunlarına bakıp ne şakalaşıyor ne de konuşuyorlar. Üstelik belki de benim kim olduğumu bilmedikleri halde. Onların gözünde ben Saygıdeğey Bay Gaycía'yım.[3] Sıçtığımın çekikleri! Zaman zaman ne olup ne bittiğini hiç bilmiyorlarmış gibi gözüküyor ama sonra bir bakıyorsun ki her bir şeyden haberleri var. Adamın teki önemli biri pozlarına giriyor, bunlar da salağa yatıyorlar ama ağızlarından tek laf çıkmıyor. Ben de onların işlerini, karıştırdıkları haltları biliyorum ya. Kumar oynattıklarını ve afyon meselesini. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Eğer Çinliler afyon tüttürmek istiyorlarsa, buyursunlar. Ve delikanlılar da esrar çekmek istiyorlarsa, bana ne. Albay, Amerika Birleşik Devletleri'ne esrar sokan birkaç elemanı bulmam için beni Tijuana'ya gönderdi-

3. Metinde yer alan çeşitli aksanları ve yerel deyişleri çeviride karşılamak amacıyla, bazı sözcükler kasten hatalı yazılmıştır. (ç.n.)

ğinde, ona böyle söyledim. Birkaçı Meksikalıydı, diğerleri de *gringo* ve onlardan ikisi kendini öldürtmeyi becerdi. Ama şimdi başkaları var esrarı sokan ve kanunları ne derse desin, *gringo*lar da esrar çekmeyi sürdürüyorlar. Öbür tarafın polisleri, hukuka saygı duymakla pek övünüyor ama ben derim ki hukuk dallamalar için vardır. Belki de Amerikalılar dallamadır. Çünkü hukukla hiçbir yere varılmaz. Al işte, meyhanedeki Avukat kadehleri lüpletiyor ve hukuka kafası basıyor. 'Başın belaya girerse o seni her türlüsünden çıkarır.' Ama benim başım belaya girmez. Bir defa oldu ama dersimi aldım. İnsanları öldürüp durmak için öldürülmelerinin emredilmiş olması lazım. Bir kez raydan çıktım ve emir verilmeden öldürdüm. O kadını öldürmek için nedenim vardı ama bana verilmiş bir emir yoktu. Ve yukarıdakilerden ricacı olup beni affetmeleri için pek çok işe bulaşmak zorunda kaldım. Ama dersimi aldım. Bunlar General Obregón'un[4] yanındayken olmuştu, o zaman yirmi yaşındaydım. Şimdik altmışımdayım ve üç beş kuruşum var, çok değil ama keyfime bakmaya yetecek kadar. Sıçtığımın tecrübesi! Ve sıçtığımın kanunları! Şimdi de her şey yasaya göre yapılıyor. Yer gök avukat dolu. Ben de artık adamdan sayılmıyorum. Çekil şuradan ihtiyar dallama! Hangi üniversitede okudunuz? Hangi mesleğe mensupsunuz? Yok işte, bunu yapmak için diploma gerekli. Önceden taşak lazımdı şimdik diploma lazım. Bir de nabza göre şerbet verip işi kitabına uydurmak lazım. Bunlar olmadan tecrübe hava civa. Biz Meksika'yı inşa ediyoruz ve eskiler yerin dibine batacak. Siz bu işe yaramazsınız. Siz sadece

4. 1910-1920 yılları arasındaki iç savaştan sonra, 1920-1924 yılları arasında kadar başkanlık yapmış, 1928'de tekrar seçildiği görevine resmen başlayamadan Jóse de León Toral adlı Katolik fanatik tarafından öldürülmüştür. (ç.n.)

gebertmeye yararsınız, ikinci derecede adamları gebertmeye. Ama bu arada Meksika gelişiyor. Şimdiden çok ilerledi. Siz geçmişte kalmış bir kavganın parçasısınız. Silah zoruyla hiçbir şey düzelmiyor. Devrim silah zoruyla yapıldı. Sıçtığımın devrimi! Bizler Meksika'nın geleceğiyiz, sizse ayak bağından başka bir şey değilsiniz. Şurada bir kenarda, görünmeyen bir yerde tutsunlar sizi, ta ki size yeniden ihtiyacımız olana dek. Yeniden birini gebertmek gerekene dek, çünkü siz bundan başka bir şey bilmezsiniz. Çünkü biz Meksika'yı barlarda ve kokteyl salonlarında inşa ediyoruz, siz eskiler gibi meyhanelerde değil. Buraya belinde bir 45'likle de gabardin ceketle de Teksas tarzı şapkayla da girilmez. Hele yumurta topuk ayakkabıyla hiç olmaz. Bunlar meyhaneye, geçmişteki kavgaya ait olanlara, yani devrimi yapıp kavgayı kaybetmiş olanlara uyar. Sıçtığımın devrimi! Sonra da yüzlerinde asılı kâtip bıyıkları ve gülümsemeleriyle sorarlar: Varoluşçu musunuz? Figüratif sanattan hoşlanır mısınız? Casa Galas'ın[5] takvimlerini beğeniyorsunuzdur herhalde. Casa Galas takvimlerinin ne zararı var ki? Ama Meksika'yı bu şekilde inşa edemeyiz. Başka birini ortadan kaldırıvermek gerekirse biz size haber göndeririz. Vay anasını! Bu çocuklar nasıl da hakkımızdan geldiler. Albay kırk yaşında bile olmayabilir ama şimdiden o mevkide. Albay ve üniversite mezunu. Sıçtığımın Albayı! Çinlilerde durum daha iyi. Onlarda yaşlılara saygı var; yaşlılar idare ediyor işleri. Sıçtığımın çekikleri ve sıçtığımın yaşlıları!"

Albay'ın giysisi İngiliz kaşmirindendi. İngiliz ayakkabıları ve elde dikilmiş gömlekler giyerdi. Uluslararası pek

5. Meksika'da 1933-1970 yılları arasında basılan ve Meksika tarihinden sahneleri veya Meksika halkını geleneksel kıyafetleri içinde canlandıran resimlerin bulunduğu takvim. (ç.n.)

çok emniyet kuvvetleri kongresine katılmış, konuyla ilgili pek çok kitap okumuştu. Yeni sistemler uygulamaktan hoşlanırdı. Bir şey vermiş olmasın diye günahını istesen vermez diyorlardı onun için.

Elleri bir sanatçınınki gibi, ince ve uzundu.

"Girin, García."

"Emrinizdeyim Albayım."

"Oturabilirsiniz."

Albay bir Chesterfield yaktı. Asla bir tane ikram etmez ve sanki bir gıdımı bile ziyan olmasın diye ciğerlerinin tüm gücüyle asılırdı sigaraya.

"Size göre bir mevzu çıktı. Aslı astarı olmayabilir ama yine de önlem almak gerek."

García hiçbir şey söylemedi. Vakti boldu.

"Bu mevzu sizin alanınıza girer mi bilmiyorum García ama görevlendirebileceğim sizden başkası yok elimde."

Yeniden açgözlüce sigaraya asıldı ve kaybolup gitmesi ona azap veriyormuş gibi, dumanı yavaşça üfledi.

"Dolores Sokağı'ndaki Çinlileri tanıyorsunuz."

Sormamıştı. Durumu belirtiyordu. "Bu sıçtığımın üniversiteli albayı çok şey biliyor, insanın sandığından çok daha fazla. Bildiği bile eksilmesin diye hiçbir şeyi unutmuyor. Sıçtığımın Albayı!"

"Birkaç defa FBI'la çalışma fırsatınız oldu. Elbette size bayılmıyorlar ve bu iş için sizi seçmemden hoşlanmayacaklar. Ama buna katlanacaklar. Ben de onlara ters davranmanızı istemiyorum. Birlikte çalışmak zorundasınız. Bu bir emirdir. Anlaşıldı mı?"

"Baş üstüne, Albayım."

"Rezalet de istemiyorum, kesinlikle mecbur kalmanız haricinde ceset de. Bu yüzden bu soruşturma için sizin uygun olduğunuzdan hâlâ emin değilim."

"Siz nasıl uygun görürseniz, Albayım."

Albay ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Camdan görünen hiçbir şey yoktu; pencere yalnızca aydınlığa bakıyordu.

"Sıçtığımın Albayı! Ceset istemiyormuş ama yine de beni çağırtıyorsun. Beni hep bunun için çağırırlar çünkü ceset isterler ama aynı zamanda elleri de tertemiz kalsın isterler. Çünkü şu ceset işini taşakla çözme devri geçti, şimdi her şey hukuka uygun yapılıyor. Ama bazen hukuk yeterince işe yaramıyor, işte o zaman beni çağırıyorlar. Eskiden daha kolaydı. Bakın icabına şu hergelenin. Bu yeterdi, konu belli olurdu, hem de apaçık. Ama şimdi çok geliştik, kurallar içinde yüzüyoruz. Artık ceset istemiyoruz ya da en azından öldürülmeleri için emir vermek istemiyoruz. İş nasıl çözülürse çözülsün, yeter ki suçu bize yüklenmesin. Çünkü artık pek bir vicdanlıyız. Sıçtığımın vicdanı! Şimdi hepsi o kadar pırıl pırıl adamlar ki işlerini gördürüvermek için yalnızca başkalarını çağırtmaları yetiyor."

Albay pencerenin önünden konuştu:

"Meksika'da bu meseleden haberdar olan yalnızca üç adam var. Bunlardan ikisi sizin dosyanızı okudu García ve soruşturmanın size emanet edilmemesi gerektiğine inanıyorlar. Sizin bir müfettişten, bir polisten çok profesyonel bir tetikçi olduğunuzu söylüyorlar. Üçüncü kişi bu iş için sizi destekliyor. Üçüncü kişi benim."

Albay tebrikleri kabul edecekmiş gibi arkasına döndü. Filiberto García hiçbir şey söylemedi. Vakti boldu. Albay devam etti:

"Bu soruşturma için sizi önerdim çünkü Çinlileri yakından tanıyorsunuz, poker oyunlarına katılıyorsunuz ve afyonkeşlerini görmezden geliyorsunuz. Bu sayede size güvendiklerini ve aralarına karışarak çalışabileceğinizi

tahmin ediyorum. Hem demin de söylediğim gibi, önceden de FBI'dakilerle işbirliği yaptınız."

"Evet."

"Sizin görevlendirilmenize karşı çıkanlardan biri bu akşam sizinle tanışmak için gelecek. Adını bilmeniz için bir neden yok. Yalnızca soruşturmacı olarak becerinizden değil, Meksika'ya ve hükümete olan sadakatinizden de kuşku duyduğuna dikkatinizi çekerim."

García'nın itiraz etmesini bekler gibi duraksadı. "Bu istiyor ki lafına atlayıp tartışayım onunla, ancak sadakat ve vatanseverlik nutukları meyhanede iyi gitse de ciddi bir iş konuşurken olmaz. Sıçtığımın sadakati!"

"Ayrıca bir Rus ajanıyla da işbirliği yapacaksınız García."

Yeşil gözler fark edilemeyecek biçimde açıldı.

"Bu birleşimin size tuhaf geleceğini ben de biliyorum ancak buraya gelecek kişi gerekli görürse size açıklama yapacaktır."

García bir Delicado çıkarıp yaktı. Yakında bir küllük olmadığı için yanmış kibriti kutuya geri koydu. Albay, küllüğü yaklaştırmak için masanın üzerinden ona doğru itti.

"Teşekkür ederim, Albayım."

"Ben sizin hükümetinize ve Meksika'ya sadık biri olduğunuza inanıyorum, García. General Marchena'yla birlikte devrimde yer aldınız ve sonra, o kadınla yaşanan olayın ardından, San Luis Potosí Eyaleti'nin emniyet kuvvetlerine katıldınız. General Cedillo silahlı ayaklanma başlattığında ona karşı çıktınız. Tabasco meselesinde ve diğer bazı meselelerde federal hükümete yardımcı oldunuz. Sınırın temizlenmesi işinde gayet iyiydiniz ve Kübalılar şu gizli karargâhı kurduklarında güzel iş çıkardınız."

"Evet. Güzel işti. Amerika halklarını özgürleştirecek büyük komünist karargâhı oluşturan altı garibanı öldür-

düm. Amerika'yı Campeche ormanındaki karargâhta özgürleştireceklerdi. İki makineli tüfek ve üç beş silahla kahramanlığa özenmiş, altı şapşal velet... Öldüler ve uluslararası kriz falan çıkmadı; *gringo*lar memnun oldular çünkü makineli tüfeklerin fotoğraflarını çekebildiler, kaldı ki bir tanesi Rus malıydı. Albay da bu kardeşlerin ulusal egemenliği ihlal ettiklerini söylemişti. Sıçtığımın egemenliği! Belki de öyleydi ama artık ölmüşken hiçbir şeyi ihlal etmiyorlardı. Güya mülteci yasalarını da ihlal ediyorlardı. Sıçtığımın yasaları! O ormanlarda dolanıp dururken kaptığım sıtmanın da içine sıçayım. Sonra ortaya çıkıp da neden onların icabına bakmamam gerektiğini söylesinler diye hem de! Ama ya ben onları öldürecektim ya onlar beni öldürecekti çünkü kahraman olmayı kafaya takmışlardı. Bana gelince, böyle durumlarda ölen kişi olmayı istemem."

Kapı açıldı ve iyi giyimli, ince yapılı, kır saçlı ve altın saplı gözlük takmış bir adam içeri girdi.

Albay adamı karşılamak için öne çıktı.

Adam sordu:

"Zamanında geldim, değil mi?"

"Tam zamanında, efendim."

"Güzel. İnsanları bekletmekten de birilerini beklemekten de hiç hoşlanmam. Bizim Meksika'mızda geç kalmanın yeri olamaz. İyi akşamlar..."

Gülümseyerek García'ya elini uzattı, o da ayağa kalktı. Albay'ın nezaketi bulaşıcıydı. Yeni gelenin eli kuru ve sıcaktı, tıpkı fırından çıkmış ekmek gibi.

"Böyle buyurun efendim" dedi Albay, "Burada rahat edersiniz."

Adam oturdu.

"Teşekkürler Albay. Sanırım Bay García'ya bilgi verildi."

"Özel bir konuda onu görevlendirmek istediğimizi ancak sizin ve diğer kişinin bu işe uygun olmadığını düşündüğünüzü açıkladım."

"Hayır, öyle değil, Albay. Yalnızca kesin karar vermeden önce Bay García'yla tanışmak istedim. Sizin sicilinizi gözden geçirdik Bay García ve oradaki bazı bilgiler beni derinden etkiledi."

García suskun kaldı. Adam babacan bir tavırla gülümsedi.

"Siz korku nedir bilmez bir adamsınız Bay García."

"Öldürmek beni korkutmadığı için mi?"

"Genelde Bay García, ölmekten korkulur ama belki de ikisi aynı şeydir. Açıkçası bu meselenin iki yüzüne de dair bir deneyimim olmadı."

Albay araya girdi:

"García önceden de FBI'la çalıştı ve Dolores Sokağı'ndaki Çinlileri yakından tanıyor. Ayrıca ona verdiğim hiçbir görevde beni yarı yolda bırakmamıştır ve ağzı sıkı bir insandır."

Dudaklarındaki babacan gülümsemesiyle adam, sanki Albay'ın sözlerini duymuyormuş, sanki García ile arasında zaten başka bir konuşma başlamış gibi bakışlarını ondan ayırmıyordu. Birden elini hafifçe kaldırdı ve bir şeyler daha söyleyecek olan Albay sustu.

Adam gülümsemeyi bırakarak "Özgeçmişinizi dikkate alınca Bay García, sizin ağzınızdan tek sözcük çıkmayacağına güvenebiliriz sanırım ve bu meselede ketumluk elzem. Bununla birlikte dosyanızda netleşmemiş bir konu var. Politik eğilimleriniz veya yakınlık duyduğunuz görüşlerden bahis yok. Uluslararası komünizme yakınlık duyuyor musunuz?"

"Hayır."

"Amerika Birleşik Devletleri'ne güçlü bir karşıtlık besliyor musunuz?"

"Ben emirleri yerine getiririm."

"Yine de sevdiğiniz ve nefret ettiğiniz bazı şeyler vardır. Siyasal düzende hoşunuza giden ve gitmeyen şeyleri diyorum."

"Bana verilen emirleri yerine getiririm ben."

Adam düşünceli bir hal aldı. Gümüş bir tabaka çıkarıp sigara ikram etti.

García "Benim var" dedi.

Bir Delicado çıkardı. Albay adamın ikram ettiği sigarayı aldı ve altın çakmağıyla yaktı. García kibritini çaktı. Adam yeniden gülümsedi ancak bu kez bakışları sert, soğuktu:

"Belki de bu görev için uygun kişisinizdir Bay García. Önemli olduğunu inkâr etmeyeceğim. Eğer işleri düzgün idare edemezsek bu meselenin çok ciddi uluslararası yankıları ve Meksika için de en hafif ifadesiyle nahoş sonuçları olabilir. Elbette bir vukuat olacağını düşünmüyorum. Böyle durumlarda hep olduğu gibi kuşkuları, söylentileri temel almak zorunlu. Ancak harekete geçmeli, gerçeği bulmalıyız. Ve bulduğunuz gerçeği yalnızca Albay ve ben öğrenebiliriz, Bay García. Başka hiç kimse değil, anladınız mı?"

"Bu bir emirdir" dedi Albay.

García başıyla onayladı. Adam konuşmayı sürdürdü:

"Size bir telefon numarası yazacağım. Acilen bana söylemeniz gereken bir şey olursa beni o numaradan arayacaksınız. O telefona yalnız ben cevap veriyorum. Telefon cevaplanmazsa ve haber vermeniz şartsa, o zaman Albay'ı arayın ve ona benimle konuşmanız gerektiğini söyleyin. O bizi irtibata geçirecektir. Numara burada yazılı."

García kartı aldı. Beyaz bir karttı, üzerindeki numara daktiloda yazılmıştı. Birkaç saniye boyunca baktı, kartı

küllüğe koydu ve yaktı. Adam tatmin olmuş biçimde gülümsedi.

"Mesele şu: Sizin de muhtemelen bildiğiniz gibi, üç gün içinde Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Meksika'yı ziyaret edecek. Başkentte üç gün kalacak. Ziyaretin etkinlik programına ihtiyacınız olursa Albay'dan isteyebilirsiniz. Zaten kamuya mal olmuş durumda. Her halükârda, ihtiyacınız olacağını sanmıyorum. İki başkanın, bizim ve misafir başkanın korunmasını Meksika Polisi ve Amerikan Gizli Servisi üstleniyor. Bu zaten rutin bir iş –uzmanlarına bırakılan diyelim– olduğundan sizinle hiçbir ilgisi yok. Gerekli görülen tüm önlemler alındı ve bir tehlike yaratabileceği düşünülen herkes çoktan tespit edilip takibe alındı."

Adam sigarasını söndürmek için durakladı. Konuyu açıklamak için en uygun sözcükleri arıyormuş ve bu da onu zorluyormuş gibi bir izlenim veriyordu. Albay ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu.

"Bu tür bir ziyaret her zaman, yabancı bir devlet başkanını davet eden ev sahibi ülkeye ciddi bir sorumluluk yükler. Üstelik, bir saldırı olması durumunda kendi başkanımızın da tehlikede olacağını hesaba katmalıyız. Bir şey daha; Dünya Barışı söz konusu. Bir devlet başkanının suikasta uğramasıyla ilk defa savaş çıkacak değil. Dallas'ta olup bitenler de var elimizde. Bu yüzden Bay García, siz de görüyorsunuz ki yalnızca bir söylenti olsa bile, ciddiye almamazlık edemeyiz... Hiçbir türlü risk alamayız. Üstelik bize ulaşan söylenti hayli ciddi."

Sözlerinin derinlere işlemesini ister gibi bir ara verdi. García hareketsizdi, gözleri yarı kapalıydı.

"Yalnızca bir söylentinin söz konusu olduğunun altını çizerim, Bay García. Bu yüzden meseleyi mümkün oldu-

ğunca gizlilik içinde ele almak gerekli. Eğer aslı astarı yoksa bir kenara bırakırız, hepsi bu. Basının haberi olmayacak ve her ne kadar diplomatik ilişkimiz olmasa da ticari ilişkimizin yeni yeni geliştiği bir ülkeyi gücendirmeyeceğiz. Bu nedenle, ketumluk elzem. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet."

Adam sözcüklerini seçerken tereddüt etmeyi sürdürüyordu. Sanki sırrını vermek istemiyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Bir sigara daha yaktı:

"Her şeyden önce bu söylentinin doğruluk payı var mı, bunu araştırmalıyız ve eğer varsa da ivedilikle hareket etmeliyiz ki felaketin önünü alalım. Tabii işimize gelmeyecek bir rezaletin çıkmasının da. Bu mesele için sizi görevlendirmeye karar vermemin nedenlerinden biri de bu. Çalışmalarınızın reklamını yapmaya hevesli değilsiniz."

"Gazetelere çıkacak işler değil."

"Aynen öyle. Bu konu da gazetelere göre değil. Görüyorum ki birbirimizi anlıyoruz."

Albay "Size söylemiştim efendim, bu göreve uygun kişi García'dır" dedi.

Adam onu duymamış gibiydi:

"Mesele şu: Rus Elçiliği'nden üst düzey bir görevli bize gelip tuhaf bir hikâye anlattı. Rusların tuhaf olsun olmasın, bir şey anlatmak gibi bir huyları olmadığını hesaba katınız. Bu yüzden onu dikkatle dinledik. Rus Elçiliği'ne göre, Sovyetler Birliği Gizli Servisi, aşağı yukarı üç hafta önce, Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın Meksika ziyareti planlanmaya başladığında, Komünist Çin'de yani Çin Halk Cumhuriyeti'nde bu ziyaretten faydalanarak başkana yapılacak bir suikast planlandığını öğrenmiş. Bize bu söylentiden ilk kez Dış Moğolistan'da haberdar

olunduğunu aktardılar. Akabinde, yaklaşık on gün önce tekrar Hong Kong'da duyulmuş ve güvenilir olduğu düşünülen kaynakların bilgisine göre, Çin Gizli Servisi'ne çalışan ve Çinli olmayan üç terörist, buradan Amerika'ya gitmek üzere İngiliz Kolonisi'ne geçmişler. Çin için çalışan ama Çinli olmayan dememe dikkat ediniz. Rus polisine göre içlerinden biri Kuzey Amerikalı bir dönek ve diğer ikisi Orta Avrupalı olabilirmiş. Hangi ülkelerin pasaportlarını taşıdıklarını bilmiyoruz. Hong Kong'da dünyanın herhangi bir ülkesinin pasaportunu elde edebilirler. Elbette ki sınır kapılarına sıkı bir kontrol emri verdik ancak Meksika'ya çoktan girdiler mi yoksa masum bir turist kimliğinde ve sahte pasaportla mı ortaya çıkacaklar, bilmiyoruz. Daha önce de belirttiğim gibi, sabıkalarından veya ideolojilerinden ötürü bir tehlike oluşturabilecek tüm yerli ve yabancı kişileri gözetimimiz altında tutuyoruz. Pek çoğu ziyaret bitene dek bizim hesabımızdan birkaç günlük bir seyahate çıkacaklar. Ancak Meksika'ya günlük ortalama üç bin turist geliyor. Hepsini birden takip etmek kesinlikle imkânsız. Hal böyleyken, tek çözüm iki başkanla birlikte olan kişileri ziyaret süresince çok daha yakından takip etmek, kurşun geçirmez arabalar kullanmak vs gibi gözüktü."

Şimdi adamın yüzü üzüntülüydü, sanki bu önlemleri almak onu tiksindiriyordu. Hemen hiç içmediği sigarasını söndürdü ve devam etti:

"Bu sabah Ruslar başka bir şeyi daha haber verdiler. Anlaşılan teröristlere Başkan Mao Zedong Hükümeti'nin burada, Meksika'daki bir ajanıyla temasa geçmeleri emri verilmiş. Sınırdan geçirmeyi denemelerinin tehlikeli olacağı ve melanetlerini işlemekte kullanmayı düşündükleri araç gereç, onlara burada temin edilecek. Anladınız mı?"

"Evet."

"O halde Bay García, Meksika'da böyle bir Çinli var mı ve bu komplo söylentisi doğru mu bilmek zorundayız ve bunu öğrenmek için üç günümüz var."

"Anlıyorum."

"Ve sizin göreviniz bu olacak. Çinlilerin arasına karışacaksınız, yeni peyda olmuş yüzlere veya kendi aralarındaki hareketlenmelere dair her söylentiyi toplayacaksınız."

"Peki ya söylenti doğruysa ve teröristleri bulursam?"

"Böyle bir durumda uygun gördüğünüz şekilde hareket edeceksiniz."

"Anlaşıldı."

"Ve her şeyden önemlisi gizlilik. Eğer... Eğer şiddete başvurmak zorunda kalırsanız, bunun nedeninin bilinmesini önlemek için her şeyi yapın."

"Anlıyorum."

Adam sözünü bitirmişe benziyordu. Başka bir mesele hatırına geldiğinde, ayağa kalkmak üzereydi.

"Bir şey daha var. Rusların da rızasıyla durumu Amerikan Elçiliği'ne bildirdik ve FBI'dan bir ajanla birlikte çalışmanızda ısrar ediyorlar."

"Doğrudur."

"Ve Ruslar da bu konuya epeyce hâkim bir ajanlarının, sizinle işbirliği yapmasını istiyorlar.

"Peki siz benim onlarla işbirliği yapmamı istiyor musunuz?"

"Bilinmediği sürece Bay García. İşimize geldiği sürece. Amerikan ajanının adı Richard P. Graves. Yarın sabah tam onda, Lafragua'da, Sanborns'un girişindeki tütüncünün tezgâhında olacak. Tam o saatte bir paket Lucky Strike isteyecek. Onu çok eski bir arkadaşınızmış gibi selamlayacaksınız."

"Anlaşıldı."

"Rus'un adı İvan M. Laski ve saat on ikide Cinco de Mayo Sokağı'ndaki Cafe Paris'te, barın önünde oturmuş, bir bardak süt içiyor olacak. Anlaşıldı mı?

"Evet."

"Beraber nasıl çalışacağınıza sizler kendiniz karar vereceksiniz. Soruşturmanızdaki gelişmeler hakkında beni bilgilendirmeyi unutmayın. Tekrar ederim, yalnızca üç günümüz kaldı ve bu üç gün içinde mesele açıklığa kavuşmuş olmalı."

Adam ayağa kalktı. García da aynı biçimde ayaklandı.

"Anlaşılmıştır, Bay Del Valle."

"Beni tanıyor musunuz?"

"Evet."

"Adımı Bay García'dan saklamaya çalışmanın aptalca olduğunu size söylemiştim Albay. Şimdi sizden tek ricam onu unutmanız."

García sordu:

"*Gringo*yla Rus benim kim olduğumu biliyorlar mı?"

"Haliyle."

Del Valle kapıya doğru yürüdü. Albay kapıyı tutmak için seğirtti.

"İyi akşamlar Bay Del Valle."

"Adımı kullanmaktan kaçınmaya devam etmenizi tercih ederim, Albay. İyi akşamlar."

Adam dudaklarında babacan gülümsemesi ve soğuk bakışlarıyla odadan çıktı.

Albay kapıyı kapattı ve García'ya döndü.

"Onu tanıdığınızı söylememeliydiniz."

García omuzlarını silkti.

"Kimliğinin gizli kalmasını istiyordu. Çok büyük bir sorumluluk isteyen bir mevkide..."

"Öyleyse emirlerini telefonda veya sizin aracılığınızla verseydi, Albayım."

"Sizi şahsen tanımak istedi.

"İşte o şerefe nail olduk. Başka bir şey var mı?"

"Talimatları iyice anladınız mı?"

"Evet. İyi akşamlar Albayım. Yalnız bir şey var..."

"Söyleyin."

"*Gringo* ve Rus'la buluşmak için bu kadar tantanaya ne gerek vardı? Otellerine veya kaldıkları yere gidebilirdim."

"Emirler böyle."

"İyi akşamlar, Albayım."

bölüm iki

Meksika belli bir çekingenlikle, kendi Çin Mahallesi'ni Dolores Sokağı olarak adlandırır. Eski evlerin olduğu tek bir sokaktan ve gizemlere aç, basit bir çıkmazdan oluşan bir mahalle. Kanton ve Fujian benzeri hoş kokulu birkaç dükkân ve birkaç lokanta vardır. Ama San Francisco ya da Manila'daki Çin mahallelerinde görülen renklerden, ışıklardan, küçük bayraklardan, fenerlerden ve atmosferden yoksundur tamamen. Bir Çin mahallesinden çok bin yıllık tariflerin, reçetelerin, gizemlerin ve ejderhaların öksüzleri olan birkaç yaşlı Çinliyi zincirledikleri eski bir sokağa benzer.

Filiberto García, Dolores ve Artículo 123'ün köşesinde durdu. Dördüncü evde, Çinli Pedro Yuan'ın evinde poker oynuyor olmalıydılar; şu korkunç, sessiz ve sonsuz pokeri. Üst katlardaki odaların bazılarında, birkaç yaşlı Çinli afyon tüttürüyordu herhalde. Kimin adına yaptığını bilen yoktu ama işi Chen Fong yürütüyordu, gerçi çok para getiriyor olamazdı çünkü afyonkeşler gün geçtikçe daha yaşlı ve daha fakir oluyorlardı. Belki de onları sevap olsun diye alıyorlar, yaşlılara ve sakatlara bakan rahibeler gibi. Bir keresinde Sinaloa'daki birkaç afyon kaçakçısının peşine düşme görevi verildiğinde üç teneke araklamıştım,

onları Çinli Fong'a verdim. Ondan beridir aramız iyi. Sıçtığımın çekiği! Bütün afyonkeşlerini çekecek kadar paramı aldılar pokerde benden. Ayrıca ben ne diye Çinli arkadaş ediniyorum? Albay bana böyle görevler versin ve her şeyi, hatta bunların afyon işini es geçtiğimi yüzüme vursun diye mi? Sıçtığımın Albayı! Belki tenekeleri bile biliyordur. Ya şu Del Valle, hem kim olduğunu bilmemi istemiyor hem de fotoğrafı her dakika gazetelerde. Ama o bir tetikçinin gazete okumadığını düşünmüştür. Sanki tüm Meksika onun da gönlünde başkanlık yattığını ama olamadığını bilmiyormuş gibi. Benim salağa yatıp ne bizim ne de *gringo*ların başkanını tanımıyormuş gibi davranmamı istiyor olmaları da mümkün. Sıçtığımın gizemleri! Bir de ortaya Dış Moğolistan, Hong Kong ve Rusları atıyorlar. Belki de şu suratındaki enayi maskesiyle Çinli Fong, Mao'nun ajanıdır. Bu çekiklerden her şey beklenir. Avukat, çekiklerden başka arkadaşım olmadığını söylüyor ve herhalde haklı. İyi arkadaşlar ama. Sıtmaya yakalandığımda beni görmeye gelmiş, meyveyle bazı Çin ilaçları getirmişlerdi. Ama hemşerilerimin gelmek bir yana, haberleri bile olmadı. Çekikler arkadaşım. Sıçtığımın çekikleri! Liu'nun dükkânında tezgâhtarlık yapan şu yarı Çinli kız da çok güzel ve sanki bana yeşil ışık yakıyor Mektubumu kabul eder misiniz cicim? Bana Çince yazmanız şartıyla. Belki de Liu'nun kızı çıkar, gerçi bu çekiklerin pek umurunda olmuyor. *Gringo*lar gibiler. Hani şu Salinas'taki *gringo* şerif gibi, gündelik işçiler meselesiyle uğraştığım sıra. Gözünün önünde karısına asılıyordum o da arka arkaya kadehleri devirip gülüyordu. Sıçtığımın *gringo*ları!

Yaşlı bir Çinli önünde durdu:

"İyi akşamlay, Bay Gaycía."

"İyi akşamlar Santiago."

"Bugün gelmiyoy musunuz?"

"Daha sonra."

"Bay Liu'nun dükkânına gidiyoysunuz, değil mi?"

Çinlinin gülümsemesi yayvan, yapışkandı.

"Şok güzel Maytita, şok güzel."

"Fesatlık etme Çinli Santiago."

Çinli Santiago gülmekten kırılarak yoluna devam etti. Sıçtığımın Çinlileri! Her dakika gülmekten kırılırlar. Sanki yürümüyormuş gibi yürürler, sanki yürümezler de süzülüp giderler. Dış Moğolistan'dan Dolores Sokağı'na kadar böyle süzüle süzüle dolanırlar.

Bir sigara yaktı ve Çinli Liu'nun dükkânına kadar yürüdü. Martita dükkânı kapatmaya hazırlanıyor, Liu da tahta kepenkleri indiriyordu.

"Buyuyun Bay Gaycía, buyuyun."

Dükkâna girdi. Martita belli etmeden ona gülümsedi.

"Çekirdek almaz mısınız, Don Filiberto?"

"Dün bana yalnızca Filiberto diyordunuz, cicim."

"Ama bu size karşı saygısızlık olur."

Dükkânın alacakaranlığında García'nın gözleri parıldıyordu.

"Benimle yemek yemek ister misiniz Martita?"

"Yapamam."

"Haydi ama hemen şuracıkta yeriz. Böylece siz de bana ne ısmarlamak gerektiğini öğretirsiniz çünkü ben şu Çin mutfağından hiç anlamam."

"Bay Liu her akşam orada yer. Üstelik yemekle ilgili o benden çok daha fazlasını bilir... Filiberto."

García gülümsedi. Gülümsemesi soğuktu, sanki gülümsemeye alışkın değilmiş, bunun için yeterince prova yapmamış gibiydi.

"Kaç yaşındasınız Martita?"

"Yirmi."

"Nişanlı mısınız?"

"Hayır."

"Yalnız yaşıyorsunuz o halde?"

"Burada üst kattaki bir odada kalıyorum."

"Aileniz yok mu?"

"Yok."

Marta'nın adeta konuşmayı bitirmek istediği, gergin olduğu seziliyordu.

"Yemeğe gitmek istemez misiniz gerçekten?"

"Çok üzgünüm."

"İhtiyarın tekiyle görülmek istemediğiniz için."

"Siz ihtiyar değilsiniz Filiberto. Ama çok geç oldu, saat neredeyse dokuzu vurmak üzere."

"Sinemaya gidebiliriz."

"Başka bir gün... Filiberto."

"Bence sizin bir sevgiliniz var, Martita."

"Aman Bay Filiberto! Bana kim dönüp de bakacak?"

"Ben cicim, ben. Güzel bir kadın gördüğümde..."

"Böyle şeyler söylemeyin, yüzüm kızarıyor."

Dükkâna bir adam girmişti ve Martita ona bakmaya gitti. Bu arkadaş yabancıya benziyor ama *gringo* gibi değil. *Gringo* olmak için pek ufak tefek. Bence Avrupalı, Polonyalı sanki. Ve ben onu daha önce de gördüm; meyhanenin kapısında dikilmiş, boş gezenin boş kalfası taklidi yaparken. Bence beni takip ediyor. Daha şimdiden bu işin kokusu çıkmaya başladı. Dış Moğolistan'dan gelen arkadaşlar bunlar herhalde. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı! Güya malın gözü bunlar! Dış Moğolistanlı bir arkadaşım var benim. Sizin bir bokunuz yok. Bu enayiye dikkat etmek lazım ki sonra her dakika, olur olmadık yerde Sayula'nın gulyabanisi[1] gibi karşıma çıkmasın. Sıçtığımın

1. 1871 yılında Teódoro Pedroza tarafından yazılan, operaya ve sinemaya uyarlanan bir şiir. (ç.n.)

gulyabanileri! Şu Martita da çok güzel ama içimden bir ses onu tavlayamazsın diyor. Hiçbir Çinli hatunla da yapmadım. Pek de küçük. Belki de şu Çinlilerden biriyle bodoslama konuşsam onu elde ederim. Hani şu Doctor Vértiz Sokağı'ndaki, kurumundan geçilmeyen Carolina gibi. Bana gülümsemek bile zoruna gidiyordu o sinsi tilkinin. Ne zaman ki dükkânın sahibesiyle bodoslama konuştum, iki gün sonra işi pişirmiştim bile. Evime bile götürmüştüm hatta. Altı üstü iki yüz asker ve polise işi düşerse yapabileceğim iyilikler karşılığı hem de. Sıçtığımın Carolina'sı! Benim gibi enayileri avlamak için gayet güzel iş yürütüyorlardı bence. Belki Martita da bu çekiklerin sermayesidir ve ben şu afyon meselesinde salağa yatmaya devam edeyim diye onu benim eve yollarlar. O iki yüz pesoya haydi haydi değer, üstelik hiçbir Çinli hatunla da yapmadım. Peki şu Polonyalı bu kadar saat ne konuşuyor Martita'yla?

O anda Martita müşteriye bir paket uzatmış, ödemesini alıyordu. Sonra tezgâhın arkasından García'nın bulunduğu yere döndü. Liu tüm kepenkleri çoktan indirmiş, dükkânı kapatmaya hazırdı.

"Kusura bakmayın Don Filiberto."

"Bildik bir müşteri mi Martita?"

"Hayır. İlk defa geliyor."

García dükkânın kapısına kadar gidip sokağa baktı. Polonyalı karşıdaki lokantaya giriyordu. García Bay Liu'ya döndü.

"Benimle yemeğe gelmek ister misiniz? Bu akşam canım çekik yemeklerinden tatmak istedi."

"Ne diyoysunuz Bay Gaycía! Şeyef duyayım. Sizin gibi saygıdeğey biy beyle hem de, şeyef duyayım."

"Gidelim o halde. Hoşça kalın Martita!"

Polonyalı lokantada, cam kenarında oturuyordu. García ve Liu yakınındaki bir masaya oturdular. Polonyalı, Çince ve İspanyolca yazılmış menüyü dikkatle gözden geçirdikten sonra, parmağıyla bir yemeği işaret etti. Garson adama sordu:

"Mantarlı mı olsun?"

"Ne? Ha, evet! Mantarlı."

Liu sordu: Biy tas çoyba istey misiniz Bay Gaycía?

"Siz nasıl isterseniz Bay Liu. Ne isteneceğini bilen sizsiniz."

García'nın yeşil gözleri, dalgın dalgın sokağı seyreden Polonyalıya kilitlenmişti.

"Buraya çok turist gelir mi, Liu?"

"Hayıy. Buyası Çinlileye göye. Biy de bazı Meksikalılaya. Buyada biy yabancı göymek çok gayip, çok gayip."

Sustular. Bu Çinlilerle arkadaşlık etmenin en iyi tarafı konuşmak zorunda olmaman. Böyle suskun oturmaktan memnun görünüyorlar. Kırlangıç yuvası çorbası içip soya soslu domuz kaburgası yediler. Polonyalı yemeğini bitirdi, hesabı ödedi ve çıktı.

"Anlaşılan Çin yemeğini pek beğenmedi."

Liu güldü.

"Sanıyım saygıdeğey yabancı, mütevazı Çin mutfağına pek alışık değil."

"Son günlerde buralarda başka yabancılar da var mıydı?"

"Neden soyuyoysunuz?"

"Meraktan. Meksika'ya bir sürü turist geliyor...

"Tuyistler Çin yemeği yemek istediklerinde Juáyez Caddesi'ndeki Casa Hans'a gideyley. Buyada yalnızca yoksul insanlay oluy. Yalnızca biz..."

"Yemekler çok güzel."

"Mütevazı Çin mutfağı için bir şeyeftiy, büyük şeyef..."

García sessizleşti. Sıçtığımın çekikleri! Ama Martita çok güzel. Polonyalı da Dolores Sokağı'nda yeni gibi görünüyor ve Çinlilere dair bir halt bilmiyor. Fakat Dış Moğolistan'la ilgili söylentide bahsedilen üç kişi Çin'den geliyorlar ve bir şeyler bilmek zorundalar. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı!

Artık lokantada neredeyse kimse kalmamıştı. García Liu'yla alçak sesle konuşmak için masanın üstünden ona doğru eğildi.

"Siz Komünist Çin'den misiniz yoksa ötekinden mi?"

"Ben Kanton'danım."

"Anlamazdan gelmeyi bırakın Liu. Başkanınız Mao mu yoksa öbürü mü?"

"Geneyal Şan Kay Şek."

García biraz zorlama bir tavırla güldü.

"Siz Çinlileri hiç anlayamıyorum."

"Ya! Şince şok zoy dil, şok zoy. Öğyenecek şok hayf vay Bay Gaycía... Şok zoy."

"Mao'nun taraftarı olan hemşerilerin var mı burada?"

"Buyadaki Şinliley bayışçıl insanlay, şok bayışçıl. Meksika'da yaşamaktan şok memnunlar."

"Ya Mao kazanırsa?"

"Şinliler buyada şok mutlu. Şok bayışçıl."

Sıçtığımın çekikleri! Ağızlarından elle tutulur tek laf çıkmaz ki hiç. Ayrıca, sıçtığımın Albayı ve sıçtığımın Rosendo del Valle Beyefendisi. Öyle alelacele çıkınca Martita'nın kafası karışmıştır herhalde. Ama kadınları böyle ikircikli bırakmak lazım ki kendilerine fazla güvenmesinler. Sıçtığımın Polonyalısı! Ne diye benim peşimde dolanıp duruyor? Hem benim Dış Moğolistan zırvasını araştırdığımı nereden biliyorlar? Bu işte bir bityeniği var ve ben de bu uluslararası mevzulardan pek anlamam.

Ama tutup beni seçtiler. Bu işte bir bityeniği var. Sıçtığımın Albayı!

Liu düşüncelere dalmıştı. Birden gülümsedi:

"Saygıdeğer Bay Yuan'ın evine gidecek misiniz?"

"Uğrayacağım. Yarın işim var."

"Bay Gaycía'nın pokey oynaması şok tehlikeli... Şok tehlikeli."

Liu katıksız bir masumiyetle güldü.

"Son oyunlar epey paramı yedi, Liu."

"Yalnızca aykadaşlay ayasında oynanıyoy, değil mi?"

"Evet. Arkadaşlar arasında."

"Ben bu gece gidemeyeceğim. Şok iş..."

García hesabı istedi ama Liu çoktan garsona kendisinin ödeyeceğini işaret etmişti. García itiraz etmek istedi. Liu elini koluna koydu.

"Biz Şinliley sizi seviyoyuz Bay Gaycía şünkü siz tıpkı bizim gibi, göymüyoy, duymuyoy ve konuşmuyoysunuz. Şinli şocuklaya bu üş meziyet öğyetiliy. Şok önemli üş meziyet."

Dışarı çıktılar ve sokağın karşısına geçtiler. Liu dükkânının kapısında vedalaştı.

Pedro Yuan'ın evindeki oyun tatsızdı. Yalnızca Çinli Santiago, Chen Fo ve o vardı. García fiş almak istemedi. Üst kattaki odadan afyonun baygın kokusu yayılıyordu. García bir pencereyi açıp Yuan'ı önüne çekti. Diğer ikisi, ellerinde bir işe yaramayan kâğıtlarla masada kaldılar.

"Biraz bilgiye ihtiyacım var Yuan arkadaşım."

"Şeyef duyayım."

"Bu ciddi bir mesele Yuan. Size arkadaşınız olduğumu ve beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmadığımı kanıtlamış olduğumu sanıyorum."

Yuan başıyla onayladı. Endişelendiği yüzünden belli olmaya başlıyordu.

"Bir söylenti dolaşıyor ortalarda ve polis cidden işe karışıp da bilmesi gerekmeyen başka şeyleri meydana çıkarmadan bunun açıklığa kavuşturulması lazım."

"Hey zaman kötü söylentiley duyuluy."

"Bu yüzden bu işe benim müdahale etmem ve söylentide gerçek payı olup olmadığını ortaya çıkarmam daha iyi Yuan."

"Siz bizim aykadaşımızsınız."

"Sizlerin arasında Komünist Çin'in ajanları olduğu söyleniyor. Bunda doğruluk payı var mı?"

Yuan bir süre suskun kaldı. Koyu renkli, küçük gözleri üzüntüyle doluydu. Konuştuğunda sesi öyle kısık çıkıyordu ki duyabilmek için García eğilmek zorunda kaldı.

"Bizley yabancı topyaklayda göçmeniz. Bizim saygıdeğey babalayımız ve dedeleyimiz, hayatlayı boyunca acı şektikleri Kanton'da gömülü. Savaş ağalayı hep vaydıy, biy o tayafta biy bu tayafta; kötü biy şey bu. Biy de beyaz şeytanlay vay... Ve hey zaman aşlık vay Bay Gaycía, hep aşlık. Biz de şaykı söylemeyi, okuma yazmayı bilen insanlay değiliz, hepimiz hayvanlay gibiyiz. Siz bu koykunş, bu iğyenç şeyleyi bilmezsiniz. Hep biy geneyal diğey geneyale kayşı, biy payti öbüyüne kayşı ama bizim işin hey şey hep aynı, hey şey koykunş. Şimdi de siz diyoysunuz ki bu koykunş şeyleyle dolu biy söylenti bizi buyaya kadar takip ediyoy."

"Aranızda komünist ajanlar var mı?"

"Kimin gönlünden ne geşey, bilinmez ki Bay Gaycía."

"Bu doğru."

Pedro Yuan kendini kontrol etmeye çabalasa da korku yüzünü kaplıyordu.

"Ayamızda biy ajan vaysa, Mao'nun biy ajanı, ne yapacaklay o zaman?"

"Var mı?"

"Ben hişbiy şey bilmiyoyum Bay Gaycía. Politikacı değilim. Bize ne yapacaklay?"

Çinlinin sesinde derin bir kaygı vardı. Sıçtığımın çekiği! Bir tavşandan bile daha ödlek. Eğer ajanları buysa komünistler yanmış.

"Size hiçbir şey olmayacak Yuan."

"Öyle mi deysiniz?"

"Ama bana gerçeği söylemeniz lazım. Meksika sizleri kabul etti, barındırdı ve aradığınız huzuru burada buldunuz."

"Bu şok doğyu. Şok doğyu...

"Onun için siz de buna uygun davranmalısınız. Meksika bu tiplerin kışkırtmalarını da kargaşa yaratmalarını da istemiyor. Sanırım siz de istemiyorsunuz."

"Hayıy, hayıy istemiyoyuz. Biz yalnızca huzuy istiyoyuz, Bay Gaycía, hep huzuy..."

"O halde bana söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

Masada Çinli Santiago dalgın dalgın kâğıtları karıştırıyordu. Chen Fo onu sessizce seyrediyordu ama García ikisinin de onu gözlediklerini, konuşulanları duymaya ve bir anlam çıkartabilecekleri tüm jestleri yakalamaya çabaladıklarını biliyordu. Yuan García'ya iyice yaklaştı, neredeyse sır verir gibi konuştu:

"Donceles Sokağı'nda bir kafe var, Café Cantón."

"Ve?"

"Bilmiyoyum, kesin biy şey bilmiyoyum... Yalnızca söylentiley, hep söylentiley..."

"Ne söylentisi?"

"Bazı Şinliley ve başka ülkeleyden biyileyi gelmiş..."

"Hong Kong'dan mı?"

"Bilmiyoyum ama söylentiley vay ve çok paya vaymış oyada... Önceden paya yoktu..."

"Teşekkürler Yuan."

"Bize ne olacak?"

"Hiçbir şey."

"Biy kadeh almaz mısınız ?"

"Hayır, teşekkürler. Herkese iyi geceler."

Gidişini izleyen Çinlilerin gözünde derin, bin yıllık bir kaygı vardı. Telaşlanmamalarını, korkmamalarını söylemeliydim. Bu gece uyku tutmaz bunları. Beter olsunlar! Sıçtığımın çekikleri! 'Şok koykunş' şeylermiş. Benim görmediğim ne korkunç şeyler görmüş olabilirler ki? Benim asıl görmek istediğim Martita'nın bacakları. Ona güzel bir elbise almak gerek. Hatunların her zaman hoşuna gider bu. Sıçtığımın hatunları! Kısacık bir an için bir dünya peşlerinden koşarsın, bir de sıkılırlar sonra. Sıçtığımın Martita'sı! Hep aynı elbiseyle. Alameda Sineması'na götürmeli ve sonra birlikte birkaç dürüm yemeli ki bana iyice güvensin. Gerçi hiçbir Çinli hatunla yapmadım. Çinli Liu ile bodoslama konuşmak daha iyi olabilir. Onların umurunda olmaz. Hem benden korkuyorlar hem de mangırdan hoşlanıyorlar. Bir de şu sıçtığımın Polonyalısı var. Belki de peşine düşmeliyim ama ürküterek başlamak iyi olmaz. Bırakalım, ortalarda gözükmeye devam ederse beni takip edenin de o olduğu belli olur. Durum buysa zaten çok yakında yeniden görüşeceğiz demektir. Sıçtığımın Polonyalısı!

Bir kadın sesi bir kapının karanlığından onu çağırdı.

"Filiberto, Don Filiberto.."

García sokak lambasının ışığının yetişmediği yerde, gölgelerin içinde durdu. İçgüdüsel olarak elini silahının kılıfına koydu. Martita aydınlık tarafta belirdi. Başına yün bir şal sarmıştı. García öne çıktı:

"Buyurun Martita."

Şaşkınlığı, tabii şaşırmışsa, yüzündeki tek bir çizgiden bile belli olmuyordu. Marta yanına kadar geldi ve ağla-

maya başladı. Gıkı çıkmıyordu ama şalın altındaki omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. García bir elini koluna koydu.

"Neyiniz var Martita?"

"Sizinle... Sizinle konuşmak istemiştim. Lütfen... Sizinle konuşmam gerek..."

"Ne zaman isterseniz Martita. Ben de sizinle konuşmayı istiyorum her zaman ama nedense siz anlamazdan geliyorsunuz..."

"Lütfen Filiberto, ben ciddiyim."

"Burası konuşmak için uygun değil, yavrum. Sizi ve beni de tanıyan pek çok insan var. Ne dersiniz, benim şey... Bana..."

"Siz neresi derseniz, lütfen..."

Bunu derken kolunun üstünde duran García'nın elini tuttu. Buz gibiydi eli.

"Üşümüşsünüz Martita. Sıcak bir kahve içebileceğiniz bir yere gidelim. Gelin, araba çevireceğiz..."

Köşede bir taksiyi durdurdular. Önce Martita bindi. García, sanki kapı ona zorluk çıkarıyormuş gibi bir an duraladı. Yaklaşık on metre ötede, park halindeki araç hareketlenmişti. Rastlantı da olabilir ama şu araba sanki beni bekliyordu. Sıçtığımın Polonyalısı!

Şoföre Donceles Sokağı'na, Cáfe Cantón'a gitmesini söyledi.

Martita ağzını açmadı. Sanki üstünde başka giysisi yokmuş gibi, şalı bütün vücuduna sarmaya uğraşıyordu. García onu ürkütmemek için çok dikkatle elini tuttu. O da elini çekmedi.

"Sakin olun Martita."

Genç kadın ağlamayı bıraktı. Eli soğuktu ve ter içindeydi.

"Sizinle konuşmalıyım..."

"Sonra Martita..."

García kızın çok yakınına oturmuştu. Genç ve diri vücudunu, kendininkine değen, titreyen bacağını hissediyordu. Ona sarılmalıydım ama yapmamak lazım, henüz değil. Bu yosmaları aceleye getirmek olmaz, ancak o zaman işin hallolur. Bunlar vahşi kısrağa benzer, yavaş yavaş evcilleştireceksin; tatlı sözlerle, okşaya okşaya, sanki olsa da olur olmasa da der gibi. Sıçtığımın vahşi kısrakları! Bir de şu araba var. Bana Ford'muş gibi geldi, farları kısıktı ve bizi takibe başladı. Ama niyeyse şimdi görünmüyor. Belki de rastlantıydı. Sıçtığımın rastlantısı! Bu işte bir bityeniği var ama yenik o kadar büyük ki uzaktan bile görünüyor. Ve şu güzeller güzeli Martita da belki bu işin içinde. Bu kadar tesadüf fazla. Belki de onlara şöyle demiştir: Ben ihtiyarı istediğiniz yere getiririm, siz de biletini kesersiniz. Zaten bana abayı yakmış çoktan. Söyleyeceğiniz yere götürürüm onu sizin için. Hatta belki Dış Moğolistan'a bile. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı! O hatun da General Marchena'yı böyle yemişti. Başkalarının başına bunca çorap ördükten sonra, sonuna kadar hak ediyordu bunu general. Ben onun köpeğiydim. Yok ayakkabılarımı parlat, yok üniformamı fırçala, yok bana bir karı bul; orospularla çok düşüp kalkardı; ben de ona bir karı bulup götürdüm o da generali tuzağa çekti. Sıçtığımın karısı! Belki şimdi aynısını bana yapıyorlardır. Yine de Martita o karıdan çok daha güzel.

"Geldik beyim."

"Gelin Martita."

Kafeye girmeden sokağı gözden geçirdi. Ford yoktu. İçeri girdiler ve bir bölmeye yerleştiler.

"Bir fincan çay için Martita. Size iyi gelecektir."

"Teşekkürler Filiberto."

García âdeti olduğu üzere, genç kadının karşısına oturmuştu. Yanına oturmalıydım. Basbayağı hödükleşiyorum. Buracıkta işi bitirmem lazımdı, teselli babından Allah ne verdiyse üstüne atlamalıydım.

Saat gecenin on bir'iydi ve kafede hâlâ epeyce insan vardı. Ona çay, kendine de bir bira ısmarladı. Garson kadın ona kötü kötü baktı. Kapıda bir adam belirdi ve sokağa dönük duran büfenin yakınındaki masaya oturdu. Bunda da yabancı tipi var, *gringo*yu andırıyor. Ya da ben her yerde falçatalı serseriler görüyorum. Bana ne içirdiler de gözüm bir tek yabancıları görüyor!

"Şerefe Martita."

Marta çay fincanının üstünden ona baktı. Gözleri hâlâ yaşlıydı. García cebinden siyah ipek mendilini çıkardı, masanın üzerinden uzanıp gözlerini kuruladı.

"Gözleriniz böylesine güzelken ağlamamalısınız cicim."

"Teşekkürler."

Martita mendili aldı ve gözlerini kurulama işini kendi üstlendi. Ardından burnunu sildi. Düğme gibi küçücük bir Çinli burnu vardı. Ama şimdi iki hergele var o masada. Öteki içeri ne zaman girdi, görmedim. Herhalde girmedi, daha önceden buradaydı zaten. Sıçtığımın gözyaşları! Gerçi bir şey yapmaya niyetlilerse, böylece benim olan bitenin farkında olmadığımı sanacaklar. Hem bana nasıl da bakıyorlar. Acaba Martita yüzünden mi yoksa başka bir şeyden mi?

"Biraz daha çay için Martita. Size iyi gelecek."

Masanın üzerinde duran ellerinden birini tuttu. Kız elini çekmedi. Şahane bir teni var, tıpkı bizim memleketin kayısıları gibi. Ve şu iki eleman bana doğru bakmamak için çok çabalıyorlar ama gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor.

"Don Filiberto..."

"Yalnızca Filiberto, Martita."

"Ben sizin... Sizin polis olduğunuzu biliyorum. Dükkânda söylemişlerdi. Hayır, lütfen, hiçbir şey söylemeyin. Hiçbir şeyden korkmadığınızı ve... Ve çok adam öldürdüğünüzü de söylüyorlar."

"Öyle mi diyorlar, Martita?"

"Ama ben sizin iyi biri olduğunuzu biliyorum, Filiberto. Birilerini öldürmüşseniz... Göreviniz olduğu için, polis olduğunuz için öldürmüşsünüzdür; çok kötü insanlar var."

"Bunu bana neden söylüyorsunuz Martita?"

García'nın bakışları sertleşmişti. Kızın elini bıraktı. Yoksa birazdan benden birini öldürmemi mi isteyecek? Onun ederinden çok daha azına adam öldürdüm.

Kız tekrarladı:

"Sizin iyi biri olduğunuzu biliyorum. O yüzden bana hiçbir şey yapmayacaksınız."

"Size neden bir şey yapacakmışım ki Martita?"

"Çünkü... Çünkü siz polissiniz ve herhalde biliyorsunuz..."

"Neyi Martita?"

"Benim durumumu. Bu yüzden dükkâna gelip benimle konuşuyordunuz. Benim için gelmediğinizi biliyordum. Sizin gibi bir adam benim gibi bir kızla ne diye ilgilensin."

Şimdi kız elini adamın elinin üstüne koyuyordu. Vay anasını, işler karışıyor. Neyin peşinde bu kız? Yoksa şu Dış Moğolistan mevzusuna mı bulaşmış? Ama benimle gelmesine izin vermezlerdi. Bunun derdi başka. Hepsinden öte, çok güzel. Üstelik bana da yeşil ışık yakar gibi. İyi ki Çinli Liu'yla bodoslama konuşmamışım.

"Siz dükkâna uğramaya başladığınızda gitmeyi, kaçmayı düşündüm ama gidecek yerim yoktu. Sonra benimle konuşmaya başladınız ve beni güldüren, hoş şeyler söy-

lediniz, o zaman ben de söyledikleri gibi kötü biri olamayacağınızı düşündüm. Çünkü ben sahiden kötü insanlar tanıdım orada..."

"Orada?"

"Orada. Çok küçüktüm. Sizi kandırdım Filiberto, yirmi yaşında olduğumu söylediğimde. Yirmi beş yaşındayım..."

"Göstermiyorsunuz Martita."

"Hep olduğumdan küçük görünmüşümdür. Neyse, babamı öldürdüler. Onu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Japonlar bombardıman sırasında öldürdü onu ve iki ağabeyim de orduya katılıp orada her daim yaşanan savaşlardan birine gittiler. Annem kıtlıktan öldü ve Kanton'daki rahibeler beni yanlarına aldı. Annem Peru'luydu Bay García. Ve orada, manastırda Meksikalı bir kadının Meksika'da doğmuş kızı öldü. Çinli babası kızı alıp getirmişti ve kimse adamı bir daha görmemişti. O zavallı da kıtlıktan öldü..."

"Bu ne zaman oldu Martita?"

"Neredeyse on yıl olacak. Sonra rahibelerin Kanton'u terk etmesi gerekti, Makao'ya gittiler, beni de beraberlerinde götürdüler ve bana ölen Meksikalı kızın pasaportunu verdiler... Gerçek bu Don Filiberto. Doğru bir şey olmadığını biliyorum... Ama hayatımda yaptığım tek kötü şey bu ve Hong Kong'la Makao'da o kadar çok mülteci vardı ki... Tabii çok fazla açlık ve korku da..."

Yeniden ağlamaya başladı ve siyah, ipek mendili yüzüne kapattı. Elemanlar masada oturuyor hâlâ, oraya mıhlanmış gibiler. Martita Meksika'da yasadışı olarak bulunuyor. Benimle gelmezseniz Martita, sizi tutuklamak zorunda kalacağım. Böyle halledebilirim.

Marta mendili yüzünden çekti.

"Pasaportu bana veren annesi, Meksikalıydı. Böylece... Böylece Meksika'da savaştan uzak sekiz yıl geçirdim. Ve

kimseye bir zararımın dokunmadığına inanıyorum. Bir tek Bay Liu gerçeği biliyor."

"Şimdi de bana söylediniz Martita."

"Evet, size söyledim. Çünkü siz kötü bir insan değilsiniz. Bu yüzden size gerçeği söylemeyi tercih ettim..."

"Çayınızı için Martita. Yoksa yemek yemek mi istersiniz?"

"Hayır teşekkürler."

"Biraz bisküvi ya da birkaç kraker?"

"Olur, teşekkür ederim."

García krakerle bir bira daha söyledi. Garson kadın hâlâ alaycı bir sırıtmayla bakıyordu. Şu cingöz, kızı götürdüğümü düşünüyor ve yerden göğe haklı. İki eleman hâlâ yerlerinde. Canları cehenneme! Bu geceyi Martita'ya ayırıyorum, yarın bakarız Dış Moğolistan'dan ne belalar gelmiş. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı!"

"Bildiğim kadarıyla Kanton Komünist Çin'de Martita."

"Evet."

"Siz orada mı doğdunuz?"

"Hayır, yakınında. Liuchow'da."

"Orası da Komünist Çin'de mi kalıyor?"

"Evet."

Sessizlik oldu. Martita krakerlerini yiyordu. İş ciddiymiş gibi davranmalı. Korkudan titrettim mi yatağıma minnetle atlar. Sonra federallere devredebilirim tabii ve kanunların gereğini yerine getirmiş olurum. Sıçtığımın kanunları! Bütün Çinli kadınlar Martita gibiyse, hepsi buraya doluşsunlar. Şu iki eleman artık canımı sıkmaya başladı.

"Ben kimseyi öldürdüğünüze inanmıyorum Filiberto. Yoksa bana karşı bu denli iyi olmazdınız."

"Bu kafenin sahiplerini tanıyor musunuz, Martita?"

"Bay Wang'ı mı? Bay Liu'nun dükkânından bazı Çin malları alır ama arkadaş değiller. Görüşmezler."

"Hangisi Wang?"

"Şu yaşlı olan, kasanın başında oturan. Ne yapacaksınız benimle Filiberto?"

"Tezgâhın arkasındaki diğer Çinliler peki?"

"Sanırım onun oğulları. Benimle ne yapacaksınız?"

García tekrar ona döndü. Marta'nın yüzü ona doğru uzanmıştı ve gözlerinde derin bir kaygı vardı. Kanuna uymak şimdi zor işte. Sıçtığımın kanunu!

"Ben yabancılar şubesinden değilim Martita. Bu konuyla hiçbir ilgim yok. Tıpkı narkotik şubeyle ilgimin olmaması gibi. Ve hemşerilerin afyon içtiklerinde de bununla ilgilenmiyorum."

"O halde... Benden kuşkulanmıyor muydunuz?"

"Hayır. Bir dakika bekle, Martita..."

Nemlenmiş mendili alıp pantolon cebine attı. Ayağa kalkıp kasaya doğru yürüdü:

"Telefonunuz var mı?"

"Evet, işte şurada."

Bay Wang yaşlıydı, muhtemelen çok yaşlıydı ama gergin görünüyordu. Çabucak kapının yanındaki masada oturan adamlara baktı.

"On peso bozar mısınız?"

Bay Wang parayı sessizlik içinde bozdu. Kafe boşalmaya başlamıştı, garsonlar adisyonlarla kasaya geliyordu. Bay Wang hesapları toplarken iki defa hata yaptı. García kımıldamıyordu, dudaklarında bir gülümseme, soğuk bakışlarını adamdan ayırmıyordu. Sonra telefona gitti. Masadaki adamlardan biri, sanki hesabı ödeyecekmiş gibi kasaya yanaştı. Marta ayağa fırlayıp kapıya koştuğunda García numarayı çevirmeye başlamıştı.

Sıçtığımın Çinli karısı!

Koşarak kızın arkasından gitti ve onu kapıda yakaladı. Kafedeki herkes onlara bakıyordu. İki adam çıkıp gitmişlerdi.

"Nereye gidiyorsunuz Martita?"

Garson kadın elinde hesapla yaklaştı. García ona yirmi pesoluk bir banknot verdi.

"Üstü kalsın."

Martita'nın koluna girdi ve sokakta yürümeye başladılar. Martita süt dökmüş kedi gibiydi:

"Polisi arayacağınızı sandım."

"Polis benim ve yemeğimizi bitirmemişken kızların koşa koşa çıkıp gitmelerinden hoşlanmam."

"Affedersiniz Bay García ve lütfen, size söylediklerimi unutun. Bana yardım etmek için yasaları çiğneyemeyeceğinizi şimdi anlıyorum... Ama oraya dönmek istemiyorum... İstemiyorum... Oraya dönmektense ölürüm daha iyi..."

Sessizlik içinde birkaç adım yürüdüler.

"Benimle ne yapacaksınız? Beni teslim edecek misiniz?"

"Yürüyerek gidelim Martita. Bu gece hava güzel. Ve korkmayın artık."

Arkalarında siyah bir Pontiac motorunu çalıştırdı ve kısık farlarıyla yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Bu hergeleler beni takip ediyor. İstedikleri kadar Dış Moğolistan'dan olsunlar enayinin önde gideni bunlar. Meseleyi araştırmaya başlayalı üç saat bile olmadı daha, şimdiden iş üstünde yakalıyorum bunları. Martita da tantananın parçası olur. Yağmur gibi gözyaşları döker, ben de teselli eden babacığı oynarım. Belki de o kadar enayi değillerdir ve beni takip ettiklerini fark etmemi istiyorlardır. İyi de neden? Ayrıca Martita niye bir sürü hikâye anlatıyor? Benimle gelmek istediğini söylemek için böyle roman yazmaya ne gerek var? Sıçtığımın çekikleri! Bakalım post elden gitmeden Martita'yla yatmayı becerebilecek miyim? Hem hiçbir Çinli hatunla yapmadım.

"Pasaportunuz var mı Martita?"

"Evet. İşte burada."

Pasaportu çantasındaydı. Eskimiş bir Meksika pasaportuydu. Pontiac arkalarından geliyordu hâlâ. Şimdi bu elemanlar, yanımdan geçiverirken beni arkadan zımbalayacaklar, öyle, veresiye. Sırf dallama olduğu için öldü. Bir gün benim de sıram gelecekti besbelli, su testisi su yolunda kırılır. Ama Martita'yı da vurmak istiyor olamazlar. Sıçtığımın Polonyalıları!

"Nereye gidiyoruz Filiberto?"

"Benim eve. Pasaportu incelemek ve telefon etmek gerek."

Martita hiçbir şey söylemedi. Başı öne eğik, yürümeye devam etti. García koluna girdi. Ona değdiğinde eli titredi. Pontiac'taki elemanların korkusundan ya da Martita'ya duyduğum istekten olacak. Hiçbir Çinli hatunla yapmadım ve bu hatunda ne zamandır gözüm var. Eve gidiyoruz dediğimde itiraz etmeliydi ama. Ya da belki benimle eve gitmesini söylemişlerdir. Sen onu eve getirdin mi biz de onu rahat rahat zımbalarız. Eğer beni şimdi zımbalarlarsa Martita'yla yatamam. Hem böyle durumlarda ölen kişi olmayı hiç istemem.

Trafiğin Pontiac'a göre tersten aktığı Allende'nin köşesinde, sokağa sapıp Martita'yı duvara yapıştırdı. Araba bir süre duraklayıp hızlanarak yoluna devam etti. İçinde bir tek adam vardı. García bir taksi çevirdi ve şoföre adresini verdi. Marta sessizce taksiye bindi. Çinli kızcağızın hikâyesi doğru olabilir ama pasaportunu ve kendisini iyice bir elden geçirmek lazım. Evde bir şişe konyak var. Bu her zaman onları yumuşatır. Ve şimdi bir daha düşününce, bu elemanların takibi sürdürmesi anlamsız. Acaba onlara tüyoyu Polonyalı mı verdi? Bu, uluslararası komployа pek yakışır. İşte şimdi uluslararası entrika şubesine terfi ettim. Aman ne güzel. Artık bana hergelenin birini

vurmam için Konstantinopolis'e git de derler. Göbeği açıkta bir sürü dansöz ve daha neler neler. Gelsin yedi peçe dansı. Peki Konstantinopolis'te nasıl adam öldürülür? Bence ölüler her ülkede aynıdır. Hatunlar gibi. Hepsi aynı. Ama hiçbir Çinli hatunla yapmadım ve Dış Moğolistan meselesi olsun olmasın, sanırım bu gece yapacağım. Sıçtığımın Çinli hatunu!

Eve varmadan az önce şoföre durmasını söyledi. İnerken taksimetrede yazan tutarı ödedi ve iki tarafına bir göz attı. Sokak boştu.

"Haydi Martita."

Martita taksiden indi. Evlere ve gökyüzüne bakmak için başını kaldırdı. García onu apartmanın kapısına kadar götürdü, kapıyı açtı ve içeri girdiler. Sahanlık karanlıktı.

"Ampul yandı herhalde. Bu taraftan Martita."

Onu sıkıca kolundan kavradı. Bu ampulün yanması falan hiç hoşuma gitmedi. Sokaktan bakarken gördüklerim de. Pencerelerden biri açık, salonun pencerelerinden biri. Bunda bir dümen var.

Merdivenleri çıktılar. Yalnızca bir kat. Daire dört. Orası da karanlıktı. Anahtarı kilide soktu ve yavaşça çevirdi. Sol eliyle silahını kılıfından çekti. Kapı kolundan kapının açıldığını hissettiğinde, kuvvetle yüklendi ve kendini odanın ortasında buldu. Cop sol omuzuna indi ve silahını elinden düşürdü. Yerde, yan tarafa dönük yatakaldı. Marta kapıda, kımıldamadan duruyordu ve adam onu görmemişti. Ya da belki işbirliği içindeydiler. Adam copu kaldırdı ve darbeyi indirmek için eğildi. García camdan vuran ışıkta adamı ancak karaltı halinde görebiliyordu. Yakınına geldiğinde bir bacağından yakalayıp çekti. Adam copu düşürdü ve García'nın üstüne düştü. Dövüşmek için fena biri değildi. Cop kapıya kadar yuvarlandı. Adam, açılmış elleriyle gırtlağını bulmaya çalışarak üstüne bindi.

García bıçağını karnına sapladığında o eller gırtlağına yapışmıştı. Adam gırtlağını bırakmadan inledi. O anda Martita yerden aldığı copu adamın kafasına indirdi. García bıçağı yeniden sapladı ve adam ağzı açık, halının üstünde yuvarlanıp kaldı. García ayağa kalktı, Martita'nın elinden copu aldı, kapıyı kapattı ve ışığı yaktı. Polonyalıydı yerdeki. García üzerine eğildi ve adama dokundu. Ölmüştü. Martita taş kesilmiş, gözleri yerinden fırlamıştı.

"Öl... Ölmüş mü?"

"Evet."

"Onu ben öldürdüm..."

García ona bakmak için başını kaldırdı. Kadının yüzünde tarifi imkânsız bir endişe vardı.

"Onu öldürdüm..."

García ona bakmayı sürdürüyordu. Kızın dudakları titriyordu. Kusacak gibi gözüküyordu.

"Onu öldürdüm..."

"Kim olduğunu biliyor musunuz? Ona bakın Martita, yüzüne bakın."

"Yapamam..."

"Yüzüne bakın!"

Marta bir adım yaklaştı ve kendini cesedin yüzüne bakmaya zorladı.

"Bu... Bu akşam dükkâna gelen adam... Siz de oradayken... Ve bana sizin kim olduğunuzu, sık sık gelip gelmediğinizi sormuştu."

García adamın kafasını yere bıraktı.

"Adı ne?"

"Bilmiyorum."

"Onu daha önce görmediniz mi?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Evet... Onu öldürdüm."

García doğruldu. Doğruyu söylüyora benziyordu. Sıçtığımın Polonyalısı! Az kaldı omuzumu kıracaktı. Ve şimdi Martita onu copla öldürdüğünü sanıyor. Böylece avucumun içinde. Şimdik tam avucumun içinde!

"Onu ben öldürdüm... Bu korkunç bir şey ama... Ama o sizi öldürmek istiyordu Filiberto."

García ona yaklaştı.

"Hayır Martita. Onu ben bıçakladım. Eğer döndürürseniz göreceksiniz, vücudunda saplı... Ve yardımınız için teşekkür ederim."

Marta yürüyüp kendini koltuğa bıraktı. Kan halıyı boyamaya başlamıştı. García bakışlarını kızdan ayırmıyordu. Gözleri parıldıyordu.

"Teşekkürler Martita. Onu öldürdüm çünkü beni harcamak istiyordu."

"Her yanınız kan içinde, Filiberto."

"Onun kanı."

Ceketinde ve gömleğinin önünde büyük bir kan lekesi vardı. Marta'nın yakınındaki bir koltuğa oturdu.

"Gördüğünüz gibi Martita, adam öldürmeyi bildiğimi söylerken sizi kandırmamışlar."

"O sizi öldürmek istedi. Size şununla vurdu, sonra da boğmaya çalıştı. Ben her şeyi gördüm Filiberto ve anlatabilirim. Eğer isterseniz polise anlatabilirim. Size saldırdığını gördüm..."

Sözler Martita'nın ağzından hızla, kesik kesik, neredeyse hıçkırık gibi çıkıyordu.

"Öyle oldu, Martita. Yine de benimle ilk defa dışarı çıkıyorsunuz ve şimdiden ortada bir ceset var..."

Ayağa kalktı, yatak odasına gitti, bir çarşaf alıp geri döndü. Cesedin üstünü örttü. Marta koltuktan kımıldamamıştı.

"En iyisi siz öbür odaya geçin Martita."

"Gördüğüm ilk ölü adam değil."

Marta'nın sesi titriyordu. Kusmamak için gayret ediyordu. İlk seferinde hep böyle olur. Ve bir kez kusmaya başlamaya görsünler dur durak bilmezler artık, tıpkı sarhoşlar gibi. En iyisi ona konyak vermeyeyim.

Marta ayağa kalktı. Şalı koltukta kalmıştı.

"Onu ne yapacaksınız, Filiberto? Ben her şeyi gördüm ve suçsuz olduğunuzu biliyorum. Siz onu öldürmeseydiniz o sizi öldürecekti..."

"Öldürdüğüm ilk adam değil, Martita."

"Ne yapacaksınız?"

García ona doğru ilerledi. Bunu yapmak için cesedin üzerinden atlaması gerekti. Marta gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. García ellerini uzatıp kızı omuzlarından kavradı. Elleri titriyordu. Marta gözlerini gözlerinden ayırmadan ona yaklaştı.

"Onu ne yapacağız Filiberto?"

Yüzü yavaş yavaş onun yüzüne yaklaşıyordu. Marta gözlerinin içine bakmayı sürdürüyordu. Ne kadar güzel! Toy bir delikanlıymışım gibi ellerim titriyor.

Onu hafifçe yanağından öptü.

"Öbür odaya geçin Martita. Ya da mutfağa, şuradaki kapı. Biraz kahve yapın. Dolapta bir şişe konyak var..."

"Bir kadeh ister misiniz? Ben getiririm Filiberto. Herhalde içseniz iyi olur. Eğer kahve istiyorsanız, yaparım..."

"Olur."

Marta mutfağa gitti. Şimdik bildiğin hödük oldum. Kim derdi ki ceset görmek onu böyle inceden azdıracak? Ben de burada kibarlıktan kırılıyorum.

Silahını aldı, emniyetini kapattı ve kılıfına soktu. Ardından cesedin üstünü aramaya başlayıp bütün ceplerini boşalttı. Birkaç banknot, hepsi Meksika parası. Kapaklı

bir tükenmezkalem. Alelade bir anahtarlıkta iki anahtar. Takım elbisesi El Palacio de Hierro'dandı, Meksika'da üretilmişti. Gömlek de öyle. Ayakkabılarına da bakmak lazım ve ölülerin ayakkabılarını çıkarmak zor oluyor, adeta ayak parmaklarıyla tutup bırakmıyorlar ayakkabıyı. Sıçtığımın ölüleri! Ayakkabılar Pachuca'dan. Sıradanlar. Anlaşılan bu Polonyalı gitgide buralı oluyormuş. Onu buraya gönderenler de büsbütün enayilermiş. Ya da ölenin ben olacağımı sanıyorlardı. Ama beni öldürmek istiyorduysa silah taşırdı o zaman ve bir bıçağı bile yok, bıçağına sıçayım! Kuzeyli tipi var ama yoksul. Belki de yalnızca hırsızlık yapıyordu ama bu kadar rastlantı da fazla.

"Adamı soyacak mısınız?"

Marta mutfak kapısında duruyordu, elinde ufak bir Nescafe kavanozu vardı. García cesedin üstünü çarşafla çabucak örttü.

"Yalnızca Nescafe var, Filiberto."

"Olur Martita. Kim olduğunu ve burada ne aradığını bilmek istedim sadece."

"Şeker koyayım mı?"

"Evet, Martita."

Marta mutfağa döndü. García telefonun başına gidip bir numara çevirdi. Telefon neredeyse ânında açıldı.

"Ben García, Bay Del Valle."

"Adımı kullanmamanızı tercih ederim."

"Siz nasıl isterseniz."

"Önemli bir şey mi oldu?"

"Soruşturmaya başladım ve söylentilerin altında bir şeyler yattığına inanıyorum."

"Ne oldu?"

"Son derece gizli biçimde soruşturmaya girişir girişmez bir adam beni takip etmeye başladı ve ardından bana saldırdı..."

"Sizi öldürmek mi istiyordu?"

"Sanmıyorum. "

"O halde... Niye size saldırdığını anlamıyorum."

"Ben de. Yine de tuhaf bir şey, ben de sizi haberdar etmek istedim."

"İyi yaptınız. Bu, söylentilerde doğruluk payı olduğunu kanıtlar gibi görünüyor. Sizce?"

"Belki."

"Nasıl belki? Saldırıya maruz kaldığınıza dair anlattıklarınız, söylentileri doğruluyor. Yaralanmadınız ya?"

"Hayır."

"Çinlilerin arasında araştırma yaptınız mı?"

"Evet."

"Size saldıran Çinli miydi?"

"Hayır. Buralıya benziyordu."

"Tamam. Beni her şeyden haberdar edin, García. Yarın, bahsettiğimiz insanlarla görüşeceğinizi sanıyorum."

"Evet."

"İyi geceler."

Aynı anda telefonu kapattılar. Sıçtığımın Rosendo del Valle'si! Nasıl da her şeyi esrarengiz bir havaya sokuyor. Şimdik bu cesetten kurtulmam lazım. Sıçtığımın cesedi! Juárez'deki gibi. Cesedine sıçtığımın adamı! Bıçağı da böğründen çıkarmak lazım. Her cesede bir bıçak harcayacak değiliz herhalde. Martita bunu görmese daha iyi. Bazen ölüler bıçağı tutup bırakmazlar. Adeta cimrileşirler. Hem bu bıçağı pek severim. İşini bilir.

Cesedin üstüne eğildi, onu sırtüstü çevirdi ve bıçağı çıkardı.

"Bıçağı yıkamamı ister misiniz, Filiberto?"

Martita bir elinde bir fincan kahve, diğerinde bir kadeh konyakla salona geliyordu.

"Ne yaptığımı gördünüz mü Martita?"

"Yapmak gerekiyordu."

"Evet."

"Mutfak camından baktım, Filiberto. Bizi takip eden araba karşı kaldırıma park etmiş, orada hâlâ. İçinde sigara içen bir adam var."

"Aynı adam mı?"

"Sanırım öyle."

García kahve fincanını aldı ve kanepeye oturdu. Fincanı sehpaya bıraktı.

"Konyak vereyim mi size?"

"Siz içmiyor musunuz Martita?"

"Benim fincanım mutfakta."

"Buraya getirin Martita ve kendinize de biraz konyak koyun."

Marta mutfağa gidip fincanıyla geri geldi. García içine biraz konyak ekledi. Kanepeye, yanıma oturacak, o zaman da... Ama bu sıçtığımın cesedi işi bozuyor.

Marta koltuklardan birine oturdu. García'ya bakmak için başını kaldırdı.

"Ne yapacağız?"

"Siz Martita, hiçbir şey. Öbür odaya geçeceksiniz."

Martita kahvesinden bir yudum aldı. Çok güzel... Gerçi benden uzağa oturdu. Belki yanıma oturmasını istersem, oturur. Sonra da kolumu omzuna atarım, teselli etmek içinmiş gibi, kötü niyetle değil. Böyle babacan bir tavırla. Sıçtığımın babacanlığı!

"Ne düşünüyorsunuz Filiberto?"

"Hiç."

"Meşru müdafaaydı sizinki. Bunda yanlış olan hiçbir şey yok."

"Hayır, yok."

"Çok cesursunuz ve ben yanılmadığımdan artık eminim. Siz iyi bir adamsınız ve bu yüzden sizi seviyorlar..."

"Kimler?"

"Herkes... Çinli Santiago, Bay Yuan ve herkes..."

"Ya siz Martita?"

"Artık korkmuyorum."

Konyaklı kahveyi içtiler. Filiberto García fincanı büyük bir zarafetle, serçeparmağını kaldırarak aldı. Adeta bir ibne gibi. Tam sıra kızı istemeye gelmişken salonun orta yerinde, sıçtığımın cesedi yatıyor. Sanki ölünün başını bekliyoruz. Ama ben rahmetlilerimin, vefakâr rahmetlilerimin başını hiç beklemem. Çünkü eceline elinle kavuşturduğundan daha vefakâr rahmetli yoktur. Dibimden hiç ayrılmazlar ve ben onların kesinkes ölü kaldıklarından, ölümlerine vefa gösterdiklerinden her zaman emin olurum. Şimdi kalkmış buradakine İngiliz lordu muamelesi yapıyorum.

"Bunu düşünmeyin, Filiberto".

"Neyi Martita?"

"İkimiz de öldürmenin yanlış olduğunu biliyoruz ama bunu mecburiyetten yaptınız. Bu adam sizi öldürmek zorunda bıraktı. İşiniz sizi mecbur bırakmadıkça hiçbir kimseyi öldürmediğinizi biliyorum ben..."

"Öyle, Martita."

"Ben pek çoklarının öldürdüklerini, nedensiz yere, cezasını çekmeden öldürebildikleri için öldürdüklerini gördüm. Bir konyak daha alır mısınız? Ben koyarım."

"Teşekkürler Martita."

"Biraz daha kahve yapayım mı?"

"Hayır Martita, teşekkürler."

"Üstünüz başınız kan içinde."

"Evet."

"Soyunmalısınız, ben lekeleri çıkarabilirim."

"Daha sonra Martita."

"Biz kadınlar budalayız. Sizden korkuyordum, beni Kanton'a yollamaları için polise teslim edeceğinizi sanıyordum. Bay Liu beni bulurlarsa muhakkak sınır dışı edileceğimi söylemişti. Bu yüzden dükkândan hiç çıkmıyordum ve siz geldiğinizde saklanmak istiyordum."

"Elbette Martita. Korkunca böyle olur."

"Hem siz kötü olamazdınız. Beni güldürüyordunuz ve gülmek iyi bir şey. Değil mi?"

"Evet Martita."

"Evli değil misiniz?"

"Evet, değilim."

"O yüzden hep yalnızsınız."

Sessizlik oldu. Şimdik kasım kasım kasılacaktım işte. Sıçtığımın cesedi! Her şeyi bozuyor. Ama sanırım Martita'yı rahatsız etmiyor. Sanki yavaş yavaş ona alışıyormuş gibi. Ya da başka şeyin peşinde. Hangi yosma olsa çılgına döner, ağlayıp dururdu; ne lekelenmiş namusu ne de el değmemişliği kalırdı. Sıçtığımın el değmemişliği! Ben de bu kadının karşısında hödük gibi davranıyorum. Gerçi işlerin epey karıştığı da bir gerçek. Çuval gibi yığılmış bir ceset beni ürkütmez ama burnunun dibinde sevişmek gibi bir huyum da yok. Yani, en azından her zaman. Ölülere saygı göstermek gerekir. Onları ölü hale ben getiriyorum, bu yüzden de onlara saygı gösteriyorum. Bence bu gece çoktan piç oldu. Oysa ne kadar iyi gidiyordu. Belki tüm Çinli kadınlar böyledir, bütün geceyi konuşarak geçiriyorlardır. Ama o zaman bu kadar çok Çinli olmazdı. Neyse, şu gülme kısmı güzel. Pek de anlamam bunu. İyi bir şey olduğu söylenen şu gülmekle pek bir ilgim olmadığından.

"Polise haber verecek misiniz, Filiberto?"

"Evden sizi beklemezler mi Martita? Saat ikiye gelmek üzere."

"Yalnız yaşıyorum. Ne yapacağız, Filiberto?"

García ayağa kalkıp pencereden baktı. Siyah Pontiac sokağa park etmişti. Bütün kavşaktaki tek arabaydı. O araba orada durdukça Martita'yı evine götürmenin hiç yolu yok. Bu arada Martita bu adamın evimde ne işi olduğunu da sormadı. Bu tuhaf. Kadınlar meraklıdır. Bu işte bir bityeniği var.

"Filiberto, düşünüyordum ki... Alelade bir hırsız olduğunu sanmıyorum. Sizi Bay Liu'nun dükkânından beri takip ediyordu."

"Lokantada da vardı."

"Neden sizi takip ediyordu? Ve şu arabadaki adam kim?"

"Benim işimde insan pek çok düşman edinir, Martita."

"Ama onu tanımadığınızı söylüyorsunuz."

"Evet tanımıyorum. Bazen tanımadıklarınız da düşman olur. Öbür odaya geçin Martita. Yapacak işim var."

"Polisi mi arayacaksınız? Beni burada bulmaları umurumda değil, onlara anlatabilirim..."

"Öbür odaya geçin ve ışığı yakın. Bir süre sonra söndürün ama perdeleri kapatmayın ki ışığı söndürdüğünüzü sokaktan görsünler. Ve pencereden bakmayın."

Marta bir an tereddüt etti, García nazikçe kolundan tuttu ve onu yatak odasına götürdü. Işığı yaktı ve perdelerin açık olduğunu gördü.

"Kısa süreliğine çıkıyorum. Kapıyı çalan olursa açmayın ve ses çıkarmayın."

"Giysileriniz lekeli."

"Gecikmem. Beş dakika kadar sonra ışığı kapayın."

Odadan çıktı, salonun ışığını söndürdü ve pencerenin aydınlığında cesedi çarşafa sarıp omzuna attı. Rahmetli en azından boğazına düşkün değilmiş. Sıçtığımın cesedi! Öldürmek yetmiyor, bir de çocuk gibi kucakta taşımak gerekiyor.

Sessizce merdivenlerden indi ve cesedi apartman kapısının yakınına bıraktı. Muhtemelen bu saatte gelen giden olmayacaktı. Kiracılarım mazbuttur. Hem biri gelse bile kirli torbası falan zanneder.

Merdivenin yanındaki koridordan aydınlığa çıkıp binanın arka tarafına geçti. Orada başka bir kapıyı açıp Revillagigedo Sokağı'na çıktı. Yavaş yavaş yürüyerek kavşağı döndü ve Luis Moya Sokağı'na çıktı yeniden. Araba hâlâ oradaydı. Herhalde arkadaşının başına ne geldiğini düşüne düşüne gerilmiştir artık. Gelip bakmamaları veya gelmediğini görünce uzamamış olmaları da tuhaf. Yoksa benim henüz gelmediğimi mi sanıyorlar? Ama ışıkların açılıp kapandığını görmüşlerdir muhtemelen. Bu tuhaf.

Şapkasını çıkardı, 45'liğini çekti ve ceketinin içine sakladı. Evine geç giden, sıradan bir vatandaşa benziyordu. Arabadaki adam, camı indirmiş sigara içiyordu. García onun yakınında durdu.

"Affedersiniz, saatiniz ka..."

Adam cama yanaştı ve 45'lik kafasını uçurdu. Adam arabanın içinde kayboldu. García kapıyı açtı ve adamı yan koltuğa itti. Sonra apartmanın kapısını açıp cesedi yüklendi ve onu da arka koltuğa attı. Şapkasını başına geçirdi ve silahını kılıfına soktu. Dairesinin ışıkları kapalıydı. Arabaya bindi, motoru çalıştırdı ve üç sokak ileriye park etti. Ardından ağır ağır yürüyerek geri döndü.

Hayatta da ölümde de beraberler, olması gerektiği gibi. Çarşafı alsam daha iyiydi ama ne etiketi var ne de bu sana ait diyecek biri, Ayrıca onları benim öldürdüğüme inanırlarsa da alsınlar beni içeri bu yüzden, iki elemanı öldürdüğüm için. Tahminimce bu rahmetlilerin ardından ne yas tutan çıkacak ne de bir rezalete yol açacaklar. Ama *gringo*ların başkanını haklarlarsa... Aman aman! Ortalığı ceset basar, sağına baksan ceset soluna baksan yine ceset.

Ben de yalnızca adam öldürmekte işlerine yarıyorum. Sıçtığımın cesetlerinin seri imalatçısıyım ben, buyum işte! Rosendo del Valle de fazilet timsali, pek pimpirikli. Albay desen, evet efendim sepet efendim. Del Valle'nin başımıza geçebileceğini de hesaba katmalı. Şimdik bir de Martita meselesi var. Bence beni hödük sanıyor. Ama sahte pasaportu elimde ve böylece o da avucumun içinde. Parmak izlerini değiştirmeyi bile akıl etmemişler ya. Yalnızca bu bile hükümetin adamlarının canına okumasına yeter. Sıçtığımın Martita'sı!

Pasaporta bakmak için sokak lambasının atında durdu. "Marta Fong García, 1946 Sinaloa doğumlu. Belki de akrabamdır. Ama benim Sinaloa'da akrabam yok ve García adı da sonradan üstüme yapıştı kaldı. İşbu pasaport 1954'te Japonya'da, Meksika Konsolosluğu tarafından verilmiştir. 11 Nisan 1949'da Dışişleri Bakanlığı'nca verilen 52360 seri numaralı pasaportun yerine verilmiştir. Her şey pek bir kitabına, kuralına uygun, yalnız parmak izleri vefat eden kızın.

Dairesinin kapısını açtı. Salon karanlıktı. Marta yatak odasının kapısını açtı.

"Filiberto?"

"Benim, Martita."

Işığı yaktı.

"Bir kahve ya da konyak daha ister misiniz?"

"Bir kadeh konyak Martita. Kimse gelmedi mi?"

"Hayır."

Marta salona geçip konyağı koydu. Halıda yalnız koyu bir kan lekesi kalmıştı.

"Teşekkürler Martita. Siz de bir kadeh almaz mısınız?"

"Camdan baktım ama çok dikkatli davrandım."

"Yapmamalıydınız."

"Hiçbir şeyden korkunuz yok."

Marta'nın gözlerinde hayranlık vardı. García bir dikişte kadehini boşalttı ve yenisini doldurdu.

"Bir yere gidemediğimden çok okurum, özellikle de polisiye romanları. Tüm yazdıklarının yalan olduğunu sanırdım."

García pencereden baktı. Sokak boştu.

"Pasaportunuzu yakacağım Martita."

"Yakmak mı?"

"Evet. Onunla sizi açığa çıkarabilirler. Sinaloa'dan doğum belgenizi isteteceğiz. Marta Fong García'nın doğum belgesini. Ve bundan sonra, siz o olacaksınız, daima."

Tekrar cama döndü; Marta salonun ortasındaydı, ağır ağır ona yaklaştı.

"Görüyorsunuz ki yanılmamışım. Siz iyi ve cesur bir insansınız Filiberto."

"Sizin dedektif romanlarınızın kahramanları gibi mi?"

"Benim budala olduğumu söyleyeceksiniz."

"Sizi evinize bırakacağım Martita. Saat neredeyse üç..."

"Olmaz. Kapıyı açması için Bay Liu'yu uyandırmam gerekir ve... Bunu yapamam. Eğer sizinle konuştuğumu öğrenirse çok kızar."

"Neden?"

"Sizinle konuşmamamı söyledi bana. Kimseyle konuşmamı istemez. Ona zarar verebileceğimi söyler."

"Sizde gözü mü var?"

"Bu gece burada kalabilirim, salondaki kanepede ve yarın da kendime iş ararım. İş bulmak zor değil ve mademki artık... Artık korkmuyorum ve bana yardım edeceğinizi biliyorum... Bay Liu'nun yanına dönmem için bir neden yok."

"Liu'nun sizde gözü mü var Martita?"

"Dinlenmelisiniz Filiberto. Bir sürü şey oldu ve..."

"Önemli değil Martita. Siz yatakta yatın. Benim çok erkenden çıkmam lazım. Ben burada, kanepede yatarım."

"Ama..."

"Uzatmayın Martita, geç oldu."

Marta ona yaklaştı ve hafifçe yanağından öptü.

"Teşekkürler."

Marta yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı.

"Şimdik iş iyice karıştı. Sıçtığımın çekikleri! Demek Çinli Liu ağzının tadını biliyor. Ah şu ihtiyar bücür!"

Elini yanağına, Martita'nın yara izinin yakınında öptüğü yere götürdü. Şimdik sahiden hödük gibi davranıyorum. Bildiğin dallama. Bu arada neyin peşinde bunlar? Uluslararası entrikaya bulaştığımı nereden bildiler? Martita konusunun böyle gitmesi iyidir belki de. Keyfini çıkarmak için ağırdan almak iyidir benim yaşımda artık, ama ben hiç böyle yapmadım. Peki nasıl oluyor da bu işi Meksika'da yalnızca üç kişi biliyor; benle birlikte dört olduk zaten, bir de Rus'la *gringo* var ve onlara emir verenler var. Ayrıca Pontiac'taki şu iki eleman var ama onlar bilse artık ne yazar. Ve Café Cantón'daki Çinliler. Ve Dış Moğolistan polisi. Peki ne diye beni bu soruşturmaya verdiler? Sıçtığımın soruşturması! Daha tam başlamadık bile ve şimdiden iki ceset var. Cesetlerine sıçayım ama neyse ki sıra leş toplamaya gelmedi henüz. Martita da her şeyi görüyor ve çok metin duruyor. Sanki buna alışkınmış gibi. Ve benimle gelmek için tutup bu geceyi seçti. Beni üçkâğıda getirmeye çalışıyor olmasın? Ben de fırsattan istifade etmek yerine pembe dizilerdeki gibi davranıyorum. Sıçtığımın dizisi! Bir de uluslararası entrikaya bulaşıyorum! Sanki rekabet yokmuş gibi. Ben Hitler'in, Stalin'in ve Truman'ın takımındanım. Ya sizin kaç leşiniz var? Valla ben ulusal çapta çalışıyorum, yani eski usul denebilir. Siz de görüyorsunuz, azgelişmiş sayılırız. Bil-

diğin kurşun var bizde. Bazen bunun bir miktar sorunu olduğuna inanıyorum. Ne kadar çok adam öldürürsen, geceleri o kadar azı çıkıyor karşına. İlk ikisi sanki kokuşmuş halde benim peşimde geziyorlardı. Müteveffa Casimiro'nun dul eşi uzun zaman yakamı bırakmadı. Tıpkı müteveffanın kendisi gibi. Bazı ölüler tutkal gibi yapışır. İnsana ellerini yıkama arzusu verecek kadar yapıştıkları da olur. Şimdik Martita beni öptü ya, yüzüme dokunmak bile istemedi. Sıçtığımın Martita'sı! Bence bana palavra sıkıyor. Tıpkı benim daha önce pek çok kadına sıktığım gibi. Kadınları bilmiyor olsam hepsini kafamdan uyduruyormuşum gibi görünecek. Yalnız meseleyi bilen bunca adam olması hiç hoşuma gitmiyor. Bu tip işlerle haşır neşir olacaksan tek başına olacaksın. Bir kişi bile yeterince kalabalık. Sağ elin yaptığından solun haberi olmayacak. Bir de boşboğazlık niye? Boşboğazların ömrü uzun olmaz. Ağzın sıkı olacak çünkü erken öten gibi çok öten horoz da canından olur. Şimdiye kadar canımdan olmadım, San Luis Potosí belasına bulaşmış arkadaşım Zambrano'nun aksine. Onu bildiğin boşboğazlıktan temizlediler. Alfonsa'nın genelevinde, oracıkta temizlediler. Ben orada değildim. Onu ben öldürmedim. Ama fazla konuşup durduğu tüyosunu ben verdim ve ibnelik edip otelde kaldım. Gidip kendim vursam çok daha iyiydi. Çok acı çektiğini söylüyorlar, çünkü karnından vurmuşlar, bir daha da sıkmamışlar. Alfonsa, manitası olmasına rağmen tekrar sıkmaları için yalvarmış. Ama o görevi üstlenen elemanlar işi bilmiyordu. Anlaşılan ödleri patlamış. Hatta biri altına işedi diyorlar. Ben yapmalıydım. Arkadaşım Zambrano için en azından bunu yapabilirdim. İnsana yaraşır şekilde, şerefiyle ölmesini sağlamalıydım.

Bu arada Zambrano'nun arası hatunlarla iyiydi. Elinden bir uçanla bir kaçan kurtulurdu. İşte Martita yatak oda-

sında, bense burada Vasconselos havasıyla geçmişi yâd etmeye vermişim kendimi. Sıçtığımın ibnesi! Bir sonraki gece, merhumun başında beklenirken Alfonsa'nın üstüne atladım. Ağlamış kadın kokuyordu. Benden nasıl da nefret etti o gün. Belki de bir şeyler biliyordu. Sıçtığımın Alfonsa'sı! Güzeldi. Şimdik hatıralara gömülmek niye? Sadece işi gücü olmayan hatırlarla yaşar. Sıçtığımın hatıraları! Akşamdan kalmak gibi insanın başını ağrıtıyorlar. Sarhoşlar bu yüzden kusar, hatırlamamak için ve acemiler de ilk mevtalarının üstüne kusarlar, adeta onu içlerinden atmak için. Ama yılların sarhoşu Alka-Seltzer'ini içinde taşır, öyle olmak lazım. Böylece her şey içimizde kalır bizim ve içimizde kalanlar hatıralara dönüşür. Neyse ki hepsi içimizde kalmaz. Özellikle genç ve enayi olduğun zamanlardan. Bazen şu kızcağızın adını bile unuttuğumu sanıyorum. Gabriela Cisneros. Bir kadının adını ne diye hatırlayacaksın? Ha biri ha öbürü, hepsi aynı. Hepsinin yarığı var. Gabriela Cisneros. Delikanlıyım, etrafında fır dönüyorum, o da kendini naza çektikçe çekiyor. Yurécuaro'daki çayırlıkta ona sahip olacakken Don Romualdo Cisneros tepemize bindi. Üstelik onu neredeyse çırılçıplak soymuştum. Don Romualdo oracıkta toprağa diz çöktürüp pantolonumu indirtti ve kıçımı palayla tokatladı. Oracıkta, Gabriela Cisneros'un önünde. Ben ağlamaya başladım ve ona kızıyla evlenmek istediğimi söyledim, Don Romualdo ağzıma tekmeyi yapıştırdı. Gabriela Cisneros ağlıyormuş gibi yapıyordu ama gülüyordu aslında. Bacaklarını bile örtmüyordu. Bense oracıkta ağlıyorum; kıçım açıkta, sanki utanmış gibi yanakları kıpkırmızı. Don Romualdo damat olarak Charanda'nın[2] oğlunu istemediğini söyledi. Anama böyle

2. *Charanda*: Meksika'da şeker pancarından yapılan, roma benzer, yöresel bir içki. (ç.n.)

isim takmışlardı. Pedere ne dediklerini hiç öğrenmedim çünkü kim olduğunu hiç bilmedim. Birkaç yıl sonra Yurécuaro'ya döndüm. O zamanlar yirmi dokuz, otuz civarı olmalıyım ama Romualdo Cisneros başkente tüymüştü ve Gabriela da kendisini Santa Lucrecia veya oralarda bir yerde, hamileyken terk edip giden bir teğmenle kaçmıştı. Evet, yaşananlar insanın içinde birikip kalıyor, hele de böyle yarım kalmış olanlar. O yüzden ben hiçbir şeyi yarım bırakmayı sevmem. Ne uluslararası komployu ne de Martita mevzusunu. Aynı zamanda anlatmamayı da öğreniyorsun. Anlatılmayacak şeyler var, daha doğrusu anlatacak bir şey yok. Sonunun Zambrano kardeş gibi olmaması için. Onu da boşboğazlıktan öldürdüler. Yalnızca hatunlar her bir şeyi anlatıp dururlar, en azından canlarının istediğini. Bu yüzden hatunlarla bir iki defa yatıp sonra onları bırakmak gerekir. Sıçtığımın hatunları! Anlatıp durmamak için en iyisi olan biteni unutmaktır. Peki Martita'ya her şeyi anlatsam ne olur? Palayla vurula vurula utanmış gibi kızaran kıçımı. Zambrano meselesini. Bir şey anlatacağıma onunla çoktan yatmam gerekirdi. Sıçtığımın Martita'sı! Belki de içinden eğleniyordur. Ama belki böylesi daha hoş olur, sakin sakin...

bölüm üç

"Ben García Albayım."

"Bugünkü ilk randevunuza gitmediniz mi?"

"Sanborns'tayım, sigara tezgâhını gözlüyorum."

"Dün akşam burada olan kişi, erkenden beni aradı."

"Dün gece konuştum onunla. Ona verecek yeni bir bilgi yok elimde."

"Bu sabaha karşı polisin, evinizden üç sokak ötede bir arabanın içinde bulduğu iki adamdan bahsetmeyecek misiniz ona? İkisi de ölmüştü."

"Evet."

"Bu konuda ne biliyorsunuz García?"

"İçlerinden biri, bıçağı olan, beni öldürmeye kalktı. Kim oldukları biliniyor mu?"

"Bakın García, meselenin aslını astarını öğrenmeniz için size bu soruşturmayı verdik, hoşunuza gitmeyen kim varsa ortadan kaldırmanın yolunu bulun diye değil."

"Sanırım bu meseleye iyice bulaşmışlar. Kim oldukları biliniyor mu?"

"Bulaşmışlarmış! Hah! Bıçaklanan adam Meksika vatandaşı, örnek bir vatandaş olduğunu söylemeyeceğim ama eninde sonunda Meksika vatandaşı. Ben Çinlileri araştıracaksınız diye biliyordum."

"Ben de öyle yaptım Albayım. Adı neymiş?"

"Luciano Marqués, birkaç defa içeri girip çıkmış. Uzmanlığı silahlı saldırı. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Onu tanımıyordum. Ya diğeri?"

"O da Meksikalı. Kuzeyli bir tetikçi, Aşağı Kaliforniya'dan. Adı Roque Villegas Vargas, en azından bu adı kullanıyormuş."

"Onunla tanışma şerefine de nail olmamıştım."

"Ve şimdi ikisi de ölü."

"Öyle."

"Ve siz öyle söyleseniz de ben bu ikisinin araştırdığımız meseleyle nasıl bir bağlantısı olabileceğini çözemiyorum. Yoksa somut bir bilgi mi var elinizde?"

"Hayır, Albayım. Kafamı bulandıran tek şey, beni bu soruşturmayla görevlendirir görevlendirmez peyda olup beni temizlemeye çalışmış olmaları. Belki de Dış Moğolistan'dakiler, dışarıdan getirtmektense yerel işgücünü kullanmak istemişlerdir."

"Kim bilir? Belki de başka bir şey yüzünden peşinizdeydiler. Peşinizde pek çok adam var García."

"Bu da doğru Albayım ama bu tip tesadüfler hoşuma gitmiyor."

"Adamlara bir şeyler soracak fırsat olsaydı..."

"Müsaadenizle Albayım, *gringo* geldi. Sizi bilgilendirmeyi sürdüreceğim."

Telefonu kapattı ve Sanborns'un girişindeki hole doğru döndü.

Bir adam sigara tezgâhına yanaşmış, çalışan kadının onunla ilgilenmesini bekliyordu. Saat tam tamına ondu. García da yaklaştı. Bu *gringo* işi biliyor. Bakışlarıyla bile kimseyi aranmıyor. Sanki yalnızca sigarasını alacakmış gibi. Oysa içimden bir ses beni çoktan gördüğünü söylüyor. Sıçtığımın *gringo*su!

Tezgâhtaki kadın ağzı kulaklarında *gringo*ya yaklaştı.

"Birkaç tane Lucky Strike purosu lütfen, hanımefendi."

García sırtına hafifçe vurdu.

"Ama... Sizin buralarda ne işiniz var dostum?"

"García dostum!"

Sıkı sıkı sarılıp birbirlerinin sırtlarına pat pat vurdular. Şu sıçtığımın *gringo*larına bizlerin sarıldığı söylendiğinden beri iyice işin suyunu çıkardılar."

"Sanırım takip ediliyorum."

*Gringo*nun yüzünü kaplayan gülümsemesinde hiç değişiklik olmadı. Tezgâhtar kadın sabırsızca konuştu:

"Buyurun purolarınız burada, beyefendi."

Graves kucaklaşmadan sıyrıldı, puroları aldı, parayı ödedi. Sonra García'ya döndü. Gülümsemesi, epey zamandır görmediği çok iyi bir arkadaşına rastlamış bir adamın coşku ve heyecan dolu gülümsemesiydi. Onu bozmadan lafa girdi:

"Ben de fark ettim. Beni de ediyorlar."

"Sizinle görüşmek bir zevk."

Amerikalı kırk yaşlarında, kısa boylu, güçlü kuvvetli bir adamdı. Bu *gringo*da bir boksörün kasları ve bir dallamanın suratı var. İşini bilen bir adam için fena bir birleşim değil ve bu da işini biliyora benziyor. Gerçi altın çerçeveli gözlüğü, neredeyse kenarsız şapkası ve renkli kemeriyle gezici ajana daha fazla benziyor. Sıçtığımın *gringo*ları! Her zaman işin artistliğindeler. Ben bu gözlükle şapkayı taksam da, gene olduğum gibi görünürüm, Sıçtığımın ceset imalatçıları. Tezgâhtaki yosma bile arkadaşı olmama afalladı. İçinden bu turist, 'Latinleri' tanımıyordur, o yüzden kime bulaştığının farkında değil, demiştir herhalde. Sıçtığımın yosması! Güzel bile sayılmaz.

Gringo koluna girmiş onu lokantaya doğru götürüyordu.

"Kahvaltı ettiniz mi dostum? Gelin, gelin; hiç değilse bir kahve için benimle."

"İçeri girelim."

Bu saatlerde kahvaltı eden az insan vardı, o yüzden bir kenarda tek başına duran bir masa bulup oturdular. İkisi de birbirini inceliyordu, Amerikalı, turist gülümsemesindeki ahmakça mutluluğu yitirmiyordu. Bu *gringo* karate biliyor gibi, ellerinden anlaşılıyor. Her türlü numara vardır bunda. Bütün bu gülücüklere rağmen gözünü kırpmadan arkadaşını vuranlardan. Martita uyanmış mıdır acaba? Bıraktığım notu okumuş mudur? Belki de gitmiştir, ne de olsa görevini dün gece yerine getirdi. Çünkü o üstüne düşeni yaptı ve beni istedikleri yere çekti. Görevini yapmayı beceremeyenler diğer ikisi. O yüzden de öldüler.

Graves'in kahvaltısı geldi; jambonlu yumurta, kızarmış ekmek ve portakal suyu. García'ya bir kahve. Sıçtığımın kahvesi! Bulaşık suyu gibi tadı ama *gringo*lar böylesini seviyor. Ayrıca süt yerine krema koyuyorlar, sanki çorba bu.

Amerikalı iki lokma arasında konuşup duruyordu, her daim mütebessim ve kibardı.

"Biz ön araştırmayı yaptık, Bay García. Sizden başladık..."

"Ee?"

"Alınmayın. Bu bizim örgütümüzde rutin işlemdir."

"Başka neyi araştırdınız?"

"Başlangıç olarak Amerika Birleşik Devletleri üzerinden olsun, Kanada üzerinden olsun Uzak Doğu'dan Meksika'ya gelen tüm yolcuları. Pek çoğunun yerini tespit ettik ve listeden eledik. Doğrusu, nerede olmadığını bilmediğimiz beş kişi kaldı ve dördü şüpheli. İkisi birlikte, doğrudan Hong Kong'dan Canadian Pacific'le gelmişler ve Meksi-

ka'da elimizden kurtulmuşlar. Ancak haklarındaki bilgiler Rus meslektaşlarımızın bize verdikleriyle uyuşmuyor. Biri Küba uyruklu olmakla beraber Çin asıllı. Diğeri Amerikalı, Çin ve Endonezya'da bulunmuş bir macera-perest. Kore Savaşı'nda pilotluk yapmış. Bizim pilotumuz Bay García."

"Şimdi de adeta raydan çıkmış."

Graves dikkatle onu süzdü, sanki gülümsemesi dudaklarında donmuştu.

"Anlamıyorum."

"Bu bir tabir. Diyorum ki şu pilot artık sizlerle komünizme karşı savaşma hevesini yitirmiş."

"Ha, şimdi anladım! Gerçekten de yozlaştığını düşünüyoruz. Ama hâlâ Amerikan pasaportu var ve Amerikan toprağına ayak basmadığı sürece yolculuk yapması kolay. Çinli, Meksika pasaportu kullanıyor; yetkili makamlarınızın bildirdiğine göre, sahte bir pasaport. Anlaşıldığı kadarıyla Asya'dayken de bir Küba pasaportu kullanıyormuş. Gördüğünüz gibi araştırmamızı ilerlettik."

"Evet."

"Ama bu yeterli değil. Başkaları da farklı yollardan gelmiş olabilir. ABD'den geçmiş ve pasaportlarını orada değiştirmiş olabilirler. Bu kadar kısa sürede Uzak Doğu'dan Amerika'ya gelenlerin tamamını kontrol etmek neredeyse imkânsız. Hem ayrıca Avrupa'dan gelmiş olabilirler. Bu nedenle asıl soruşturmanın burada, Meksika'da yapılması gerektiği sonucuna vardık."

"Yani?"

"Yerini tespit edemediğimiz Amerikalının adı James P. Moran ve Çinlininki de Xavier Liu. Belki sizin Çinli topluluğuyla olan bağlantılarınız sayesinde onu bulup çıkarabiliriz."

"Belki."

"Talimatlarınızı daha dün gece aldınız ve çalışmaya ancak şimdi başlayacaksınız diye biliyoruz. Bu doğru, değil mi?"

"Evet."

Sessizlik oldu. Bu sıçtığımın *gringo*su bana emir vermeye niyetli gibi. Onu her şeyden haberdar etmenin lüzumu yok bence. Bilmediği şeyden zarar görmez. Hem ona Martita'dan bahsetsem onu da araştırmak isteyecek. Sıçtığımın *gringo*su! Az laf, az bela.

Graves:

"Rus meslektaşımızla buluşmamız gerek. Talimatlar böyle."

"Evet."

"Ancak her ne kadar onunla işbirliği yapmamız gerekse de tüm birikimimizi onunla paylaşmamız şart değil. Sizce de öyle değil mi, Bay García? Ona tam anlamıyla güvenemeyiz, tüm olanlardan sonra."

"Bu işkolunda ne bir şeye ne birine tam olarak güvenilebilir."

Graves turist gülüşüyle güldü.

"Tamam ama bazı şeylere de güvenebiliriz, mesela FBI'a."

"Öyle mi dersiniz?"

"Elbette ki. Aynı tarafta, yakın olarak çalışıyoruz."

García onu dikkatle süzdü. *Gringo*nun gülümsemesi gittikçe daha az turistvari, daha soğuk oluyordu.

"Bu arada, kimliğinizi görmedim."

"Doğru. Ben de sizinkini görmedim."

"Beni zaten araştırmışsınız. Kim olduğumu biliyorsunuzdur."

"Buyurun, kimliğim."

Graves metal bir rozetle bir kart uzattı. García ikisine de dikkatle baktı.

"Tamam mı?"

"Tamam."

"O halde Rus meslektaşımız hakkındaki konuşmamıza dönebiliriz."

"Onu da araştırmışsınızdır."

"O kadar kolay değil. İvan Mikailoviç Laski, İspanya'daki savaşa katılmış. Daha sonra ismi Asya, Orta Avrupa ve Latin Amerika'da duyulmuş. Pek çok dili aksansız konuşuyor ve izini tamamen kaybettiğimiz uzun zaman dilimleri var. Mesela 1960'tan beri haberini almamıştık. Küba'daymış."

Graves İspanyolcayı kusursuz, aksansız biçimde konuşuyordu. Sıçtığımın *gringo*su! Sanırım Rus da bu eleman hakkında aynı şeyleri söyleyecek. Her bir şeyi araştıracak adamları var. Bence bundan başka da bir şey yapmıyorlar, araştırmaktan başka, Dallas'ta yedikleri darbeyi bu yüzden önleyemediler. Araştırmaya o kadar dalmışlar ki burunlarının dibindeki, eli tüfekli hergeleyi görmediler. Şimdi de buna kaptırırsak kendimizi, burada da aynı şey olacak, onlar herkesi araştıradursunlar. Kim bilir benim hakkımda neler biliyor bu herif. Belki Martita'nın karşısında nasıl hödük gibi durduğumu da biliyordur da o yüzden bu kadar sırıtıyordur. Yatağımda uyurken ne güzel görünüyordu. Bugün onu Chapultepec'e gezmeye götürmek isterdim. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı!

"Araştırmamızdan hiçbir zaman komünist olmadığınız, hatta bir defasında Castrocu bir komployu bozduğunuz sonucu çıktı, Bay García. Bu nedenle sizi güvenilir bir adam olarak değerlendiriyoruz."

Eline silah vermek için güvenilir, adam öldürtmek için güvenilir. Allah'ın kaç kulunu ortadan kaldırmıştır bu *gringo* acaba?

Graves bakışlarını ondan ayırmıyordu.

"Siz antikomünistsiniz, değil mi?"

"Beni araştırmamış mıydınız?"

"Yine de antikomünistsiniz."

"Ben Meksikalıyım ve burada Meksika'da canımızın istediğini olma hakkına sahibiz."

Sıçtığımın *gringo*su! İnsan neden onlarla her konuşmada eninde sonunda böyle gerzekçe laflar ederken buluyor kendini? Burada canımızın istediğini olma hakkımız var, seri ceset imalatçısı bile olabiliriz, önemsiz cesetlerin imalatçısı hatta. Bir de diğerleri var, Dış Moğolistan'dakiler; onların da birinci sınıf ceset imal etme özgürlüğü var. Bu iş için komünistler ve antikomünistlerden iyisi bulunmaz zaten. Ona doğruyu söylesem ne çıkar? Ben tetikçiyim, ne eksiği ne fazlası. Ve merhumun hangi taraftan olduğu benim için fark etmiyor. Bir keresinde bir rahibi harcadım. 1929 civarıydı, Marchena Generalimin emri.

Graves sert bakışlarıyla onu izliyordu ama otomobil galericisi turist gülümsemesi değişmemişti.

"İşbirliği yapacağız, diye biliyordum Bay García."

"Doğru."

"O halde, Rus meslektaşımıza uygulayacağımız taktik üzerinde anlaştık mı?"

"Bakarız."

"Şu âna kadar tüm yaptıklarımızı size anlattım."

Graves gücenmiş bir adamın sesiyle konuşuyordu.

"Sizin Çin topluluğuyla bağlantınız var ama bana tek kelime etmediniz."

"Etmedim."

"Sahiden bağlantılarınız var mı?"

"Onlarla poker oynuyorum."

"Çok güzel bir bağlantı."

Evet, kaz gibi yolunmak için harika bağlantı. Belki bu *gringo*nun kronik araştırmatiti bir işe yarar. Sıçtığımın çekikleri! Liu Martita'yı arıyor olmalı. Tabii beni eve çekmek için onu özellikle yollamadılarsa, o zaman umuru değildir.

"Çinlilerin bir şeyler bildiklerini gösterir işaretler var Graves."

"Öyle mi? Bu çok önemli olabilir."

"Wang adında bir Çinli var, Donceles Sokağı'nda Café Cantón isimli bir mekânın sahibi. Onu araştırmak vakit kaybı olmazdı."

"Neden?"

"Maocu olduğunu söylüyorlar. Ve bir işler çeviriyor."

Graves ayağa kalktı ve telefon etmeye gitti. Sıçtığımın FBI'ı! Koşa koşa araştırmaya başlamaları için Mao'nun adını söylemek yetiyor. Bunlarla çalışmak tatlı. Burada rahat rahat oturup araştırmaları gereken bilgiyi veriyorum onlara. Sanki Albay'mışım gibi. Hatta belki Wang hakkında sonradan işime yarayacak bir şey bile öğrenebilirim. Bu Çinlilerde her zaman para vardır ve Yuan para istemiyor. Bir sebebi olmalı. Sıçtığımın çekikleri! Bu *gringo* işini bilen bir tipe benziyor. Pek de profesyonel, tüm o karate numaraları falan. Martita uyanmış mıdır artık? Rus'la görüştükten sonra ona bir elbise ve bir manto alacağım. Ya da henüz almam. Belli olmaz ya, beni enayi yerine koyuyordur. Belki bu *gringo* beni Albay'a veya Del Valle'ye şikâyet eder, doğru düzgün işbirliği yapmıyorum diye. Niye Martita meselesini halletmeyeyim ki? Hem hazır *gringo*yu çalıştırmaya başlamışken konuyu burada kesmek daha iyi. Önce Rus'la baş başa görüşmek daha çok işime gelir. Eminim o da bununla aynı şeyleri zırvalayacak. İkisi de pek bir profesyonel, bense Martita yüzünden hıyar gibi davranıyorum.

Graves geri dönüp oturdu.

"Gereken tüm bilgi iki saat içinde elimize geçecek. Nerede görüşelim istersiniz Bay García?"

"Cinco de Mayo'daki La Ópera Meyhanesi'ni bilir misiniz?"

"Evet."

"Saat ikide?"

"Güzel. Ve anlaştık Bay García; siz ve ben bir tarafız, Rus öbür taraf, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Gün yüzü görmemiş her deneyimimizi onunla paylaşmamıza gerek yok. Ha ha ha..."

"Kimseyle paylaşmaya gerek yok, Graves."

"Demek istediğim sizinle benim aramızda..."

"Anladım ben. Saat ikide, Ópera'da."

García ayağa kalktı. Graves soğuk bakışlarla gülümseyerek oturmayı sürdürdü. "Dişleri takma bunun. Belki azıdişlerinin birinden minyatür bir tabanca, birinden de telsiz çıkarıverir, tıpkı filmlerdeki gibi. Sıçtığımın *gringo*ları! Dün geceye dair hiçbir şey söylemediğim iyi oldu. Bu işte bir bityeniği var. Eğer Luciano Manrique ya da adı her neyse o eli coplunun sahiden beni öldürmeye niyeti olsaydı yanında bir tabanca, en azından bir hançer getirirdi. Bence yalnızca beni korkutmak istediler. Ama korkmak onlara düştü. Yok, görünüşe göre bu elemanlar beni öldürmeyeceklerdi. Aslında dertleri daha çok benim ne haltlar çevirdiğimi bildiklerine dair bir mesaj vermekti. Eğer böyleyse, onu çekiklerden biri yollamıştır. Ya da beni eve çekmek için Martita'yı yollamıştır. Bu da ne haltlar çevirdiğimi biliyorlar demektir. Veya ben bir işin peşindeyken onlar bambaşka bir şeyle uğraştığımı sanıyorlar. Tıpkı şimdi beni çok profesyonelce takip edenler gibi, sanki gerçekten biliyorlar. Ya *gringo*nun ya da Rus'un adamlarıdır. Ya da Çinlilerin. Gerçi bunlar

dün geceki beceriksiz enayilerden daha bir iş bilir gözüküyorlar.

Café París'e geldi, kapıyı gören bir masaya oturdu ve Nescafe istedi. On ikiye çeyrek vardı. Bir boyacı ayakkabılarını ayna gibi olana dek cilaladı. Gazetelerin sabah baskısını okudu. Cesetlerin haberi *Últimas Noticias* veya *El Gráfico*'da çıkardı. 'Polisin aydınlatmayı beceremediği bir esrar daha.' Gerçi biz de polise karşı kaba davranıyoruz. Ciddiyeti elden bırakmasınlar diye Albay bir iki laf edebilir. Sıçtığımın Albayı! İki lafın biri, adam öldürmeyin García. E o zaman beni ne diye tutuyor yanında? Ne diye ona cicili bicili raporlar yazıyorum, hem de altı kopya? Acaba başka kaç kişiye bu işi verdi? Belki de kargaşanın ortasında denk gelir, bunun elemanlarından birinin biletini kesiveririm. Bu kadar esrarengiz olursan iş boka sarar. Ben eski kafalıyım kardeşim. İcabına bakın şunun. Şu yardakçılar bir haltlar karıştırıyor, bitirin işlerini. Ne Dış Moğolistan'ı, ne Hong Kong'u? Şu Del Valle pek pimpirikli, pek mütebessim. Şu gülümseme moda olmuş herhalde. Aynı *gringo* gibi o da. Ama bana yakışmaz zaten, hele bu yara iziyle; ayrıca her dakika sırıtarak gezmek dallamalıktır. Hem bu sıçtığımın hayatında gülünecek ne var? Bu arada, Del Valle tetikçilerle konuşmaktan hoşlanmıyormuş. Peki kim onun için adam vuruyor? Bu mesele için hemşerilerimi tutan kim, bir de o var. Dün geceki iki elemanın Çin komünizmi uğruna şehit olduklarını hiç sanmam. Birileri ortalığa mangır saçıyor. Hem de sağlam saçıyor çünkü bu işler ucuza çıkmaz. Mangırı kimin dağıttığını ve nerede tuttuğunu öğrenmek hiç fena olmazdı. Fazladan birkaç kuruşun zararı olmazdı bana. Hepsini Martita'ya harcayıp hödük gibi davranmaya devam ederdim.

Saat tam on ikide kafeden içeri kısa boylu, zayıf, silik görünümlü bir adam girdi; sırtında kalın kahverengi

kaşmirden, kötü dikilmiş bir takım elbise vardı. Barın önüne yerleşti ve bir bardak süt istedi. García ayağa kalkıp adama yaklaştı.

"N'aber?"

Adam yavaşça döndü, iki elini tezgâha dayamıştı. Kocaman ve şaşırtıcı bir masumiyetle dolup taşan, mavi gözleri vardı.

"García!"

"Laski dostum, burada ne arıyorsunuz?"

"Bir bardak süt içeyim dedim. Bu saatlerde midem beni rahatsız etmeye başlıyor, süt iyi geliyor."

"Şu işe bak!"

"Doktora gittim o da bana bir reçete yazdı. Siz kendiniz bakın, García..."

Ceketinin cebinden bir kâğıt parçası çıkardı, sahiden de bir reçeteydi bu ama sayfanın altında başka bir yazıyla "Sanborns'tan çıktığınızdan beri takip ediliyorsunuz" yazıyordu. García'nın kılı kıpırdamadı.

"Bence bu ilaç size iyi gelecektir, bol bol da süt içerseniz. Bense aksine her zaman kahve içerim..."

"Dün gece Café Cantón'da bira içiyordunuz dostum, bunun size büyük zararı dokunabilir."

"Biranın mı Café Cantón'un mu?"

"Dün gece gözlemleyebildiğim kadarıyla, ikisinin de."

"Oysa ben sizi sütünüzü içerken görmedim."

Rus sevecenlikle gülümsedikten sonra konuştu:

"Sütümü içtikten sonra yürüyüşe çıkmak bana iyi geliyor. Ne dersiniz, Alameda'da bir tur atalım mı?"

"Haydi."

Yolda hemen hiç konuşmadılar. Bu sıçtığımın Rus'u, *gringo* gibi sarılma meraklısı değil. Üstünde nasıl bir tabanca veya başka tip bir silah var bilmiyorum. Hem adam cin gibi, yaptığım her şeyden haberi var. Dikkat etmezsem

giydiğim dona kadar araştıracaklar beni. Sıçtığımın uluslararası komplosu! Ama bu işte, her işte olduğu gibi gözünü açmayan akıntıya kapılıp gider, tıpkı dipte uyuyan karidesler gibi. Biz muhtemelen bu yüzden bu kadar az uyuyoruz. Belki de vefakâr rahmetliler yüzünden. Dini bütün kocakarılar ve rahipler böyle diyor, vefakâr rahmetliler uyumamıza izin vermiyor. Şarkıdaki gibi işte: "Kabristandan geçerken/ bir ölü dedi ki bana/ kurukafanı ödünç versen/ eşlik etse bana burada." Sıçtığımın şarkısı. Belki Dış Moğolistan'dakiler böyle derin düşüncelerle meşgul oluyorlardır. Çekiklerin kafatasları nasıl oluyordur acaba? "Şok güley yüzlü." Bu Rus beni Martita'yla iş üstünde yakaladı. Şimdi de bana üstünlük taslıyor.

Alameda'da bir banka oturdular. Sırtı olmayan, kimsenin görünmeden yaklaşamayacağı bankı Rus seçmişti. Ellerini kucağında kavuşturup ağaçları seyretti. García söze başladı:

"Demek her bir şeyden haberiniz var, ha?"

"Öyle. Yok mu?"

"Ee neler yaptınız İspanya'daki savaşta? Hani sizi benzettiler iyice, değil mi?"

Rus bir kahkaha attı. Gözleri keyifle ışıldıyordu. García'nın sırtına hafif hafif vurdu.

"García dostum, siz beni gülmekten öldüreceksiniz. Tam benim keyfime göre bir adamsınız. Dün gece tüm olup bitenden sonra hâlâ şaka yapacak haliniz var. Müthiş, müthiş."

Rus bir okul çocuğu gibi gülüyordu. Ağzı kulaklarında gezen biri daha. Anlaşılan uluslararası ortamlarda herkesin böyle sırıtarak gezmesi pek moda. Karınlarına kurşun saplanınca da böyle gülebiliyorlar mı, görmek lazım. Ya da pürmüz takımlarına yaklaşırken. Belki o zaman tırsıp altlarına işerler. Belki de bu Rus gülmeye devam

eder. Sıçtığımın Rus'u! Avukat, ölümün karşısında gülmeyen adam hayvandır der. Sanki hayatın karşısında gülünebilirmiş gibi.

Rus konuştu:

"Hoşbeş faslını geçtiğimize göre Bay García, artık işimizden konuşsak, ne dersiniz? Graves'le tanıştınız. Kendisinin FBI'ın en iyi ajanlarından biri olduğuna sizi temin edebilirim. Burjuva görünümünün ve ahmakça gülümsemesinin sizi kandırmasına izin vermeyin. Son derece iyi bir ajandır ve gerekirse gözünü kırpmadan öldürür. Bu yüzden ikimizin bir tür ortak cephe oluşturması ve öğreneceğimiz her bilgiyi onunla paylaşmamamız gerektiğine inanıyorum. Siz dün gece olanlara dair ona bir şey söylemeyi düşünmüyorsanız ben de tek kelime etmem."

"Ne kadarını gördünüz?"

"Hemen hepsini. Sizinle birlikte çalışma şerefine erişeceğimden haberdar edildiğimden beri, dairenizin karşısındaki otelde bir oda tuttum. Bu âdettendir, Bay García..."

"Aynı âdete Graves için de uydunuz mu?"

"Elbette. O da aynısını benim için yaptı ama sanırım dün gece sizi izlemeye henüz başlamamıştı."

"Dün gece ne kadarını gördünüz?"

"Pontiac'ı sürenin kafasına inen müthiş bir darbeydi."

"Sizinkilerden biri olmasın?"

Rus şaşkınlık dolu bir ifade takındı; bakışlarından gücendiği belli oluyordu.

"Ne münasebet! Onlar bildiğiniz amatördü. Biz her zaman profesyonellerle çalışırız. Bizim en aptal adamımız bile kafasını arabanın camından böyle sakarca çıkarmazdı. Graves'in adamları olmadıklarına da sizi temin edebilirim. Onlar da profesyoneldir."

"Anlıyorum."

Laski'nin sesinde küçümseme izleri taşıyan bir üzüntü vardı.

"Size söyledim ya, bildiğiniz amatördü adamlar."

"Kim olduklarını biliyor musunuz?"

"Vaktimi buna harcamadım. Bu sabah erkenden polisi arayıp sokakta içinde iki ceset bulunan bir araba olduğunu söyledim. Muhtemelen gazetelerin akşamüstü baskısından kim olduklarını öğrenirim."

"Meksikalıydılar."

Laski düşünceli bir hal aldı. Bu bilgi onu şaşırtmıştı. Nihayet bilmediği bir şey söylüyorum. Aman ne hoş. Peki ya Martita'yla olanların da hepsini gördüyse? Pencere açıktı. Sıçtığımın Rus'u!

Laski nihayet konuştu.

"Bu önemli. Çok önemli. Bu iki adamın, hem arabadakinin hem de sizin dairenizden çarşafa sarıp çıkardığınız adamın, bu meseleyle bir ilgisi olduğuna emin misiniz?"

"Kim neyden emin ki?"

"Bu yüzden size soruyorum. Bu meselenin uluslararası çaptaki önemini hesaba katınca, o taraftan veya bu taraftan iki amatörün işe karıştırılması bana son derece garip geliyor. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet."

"Bu yüzden onların dün gece orada bulunmaları, elimizdeki meseleyle mi yoksa başka bir şeyle, doğrudan şahsınızla mı ilgili Bay García, bunu kesin olarak bilmemiz gerekiyor."

"İkisini de daha önce hiç görmedim. İsimleri bana hiçbir şey ifade etmiyor, Bay Laski. Ve benim bu meseleyi soruşturmaya başladığım gece ortaya çıkıyorlar. Bu bir tesadüf olabilir ama ben böyle tesadüflerden hoşlanmam."

"Yine dün gece, kanaatimce ilk kez, şu genç hanımı evinize götürdünüz."

"Buna dair ne biliyorsunuz?"

"Bu da başka bir tesadüf olabilir. Bayan Fong size eşlik ederek evinize geliveriyor, çok güzel olduğu su götürmez. Ve sizi öldürmek isteyen iki adam peyda oluyor. Bayan Fong meselenin bir parçası olmasın?"

"Ben nereden bileyim."

"Veya o iki ölü, Bayan Fong'u elinizden almak için onun peşinden gelmiş de olabilirler Bay García. Belki de kıskanç bir âşık veya nişanlı... Böyle olmuş olamaz mı?"

"Olabilir elbette. Ancak, her şey bir yana, bütün o Dış Moğolistan söylentilerinizle bu belayı başımıza saran sizsiniz."

"Hükümetinize hiçbir şey anlatmamış olmamızı mı tercih ederdiniz? Bizim açımızdan bu dostça bir tavır olmazdı, özellikle de başkanınızın hayatı bile tehlikeye girebilecekken."

İri mavi gözler şimdi üzüntüyle karışık, yoğun bir gücenmişliği yansıtıyordu. Burun deliklerinin kanatları titriyordu.

"Uyarınız için minnettarız, Bay Laski; Amerikalılar da size minnet duyuyorlardır sanırım. Belki de bu sayede Soğuk Savaş biter..."

"Soğuk Savaş burjuvaların uydurduğu bir şey..."

"Tumturaklı söylevinize başlamadan önce dikkatinizi çekmek istediğim nokta şu ki Bay Laski, Hong Kong'dan gelen adamları araştırmak dururken –tabii böyle birileri varsa– hem sizin hem de Graves'in vaktinizi birbirinizi ve beni gözetlemekle harcamakta oluşunuzdur."

Rus bir kahkaha attı.

"Oyun gibi, değil mi? Uluslararası entrika söz konusu olunca işler hep böyle yürür."

"Öbür günün sabahı iki ölü başkanla sonlanabilecek bir oyun."

"Biz vaziyeti öğrenir öğrenmez size haber vermekle üstümüze düşeni yaptık, Bay García."

"Kesinlikle. Biz de teşekkür ettik. Ve şimdi sıra bir milyonluk soruda: Soruşturmayı sürdürmekte siz Rusların ne gibi bir çıkarı var?"

"Çok güzel bir soru Bay García. Çok yerinde."

"Aynı biçimde güzel bir cevap, hoşuma giderdi."

"Böyle güzel bir sorunun gücünü eksiltirdi. Böyle bir soru asla cevaplanmamaya layık. Uluslararası entrikanın bir başka yönü de budur. Sorulan soruların pek çoğunun cevabı verilmez."

"Ben her halükârda bir cevap isterim."

"Merakımızdan araştırıyoruz diyelim Bay García. Biz Ruslar duygusalızdır, pek çok konuda kadınsıyızdır, haliyle de meraklı."

Rus'un gülümsemesi sevecen ve masumiyet doluydu. Bu hakikaten beni dallama yerine koyuyor. Üstelik insanın içinden dövmek bile gelmiyor. Bir çocuğu dövmek gibi olurdu. Belki ağlar bile. Sıçtığımın Rus'u! Ama cin gibi. Uluslararası entrikacı. Graves'le bu ikisi taşaklarımdaki kıllara kadar araştıracaklar beni. O sırada Dış Moğolistan'dan gelenler, tabii varsa böyle birileri, dürbünlü tüfeklerini, bombalarını veya her ne kullanacaklarsa ciddi ciddi hazırlayacaklar.

"Düşüncelere daldınız Bay García. Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Bilmek istediğim bir şey var, o kadar."

"Bir başka söylenti daha var..."

"Dış Moğolistan'la mı ilgili? Herhalde onu da Noel Baba'nın geyikleri getirdi."

"Çok şakacısınız García, dostum. Sanırım ikimiz çok iyi anlaşacağız, çok iyi."

"Yeni söylenti neymiş?"

"Biri Hong Kong'daki Hong Kong Şangay Bankası'ndan, tamamı ellilikler halinde yarım milyon dolar çekmiş. Amerikan parası, anlaşılan. Ruble kadar değerli olmasa bile yine de çok para."

"On bin adet banknot. Epey yer kaplar."

"Kesinlikle. Ve görünüşe bakılırsa bu banknotlar Meksika'ya gelmiş."

"İlginç."

"Ancak gümrük kapılarından hiçbirinde kaydedilmemiş."

"Gümrükte asla kaydedilmeyen pek çok şey var Bay Laski."

"Çok doğru, çok doğru."

"Peki siz bu paranın Mao'ya ait olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Çin Halk Cumhuriyeti'ne."

"Aslen Moskova'dan gelmiş olmasın?"

"Belki. Çin bize çok pahalıya mal oldu. Çok pahalıya."

"Şimdi de size kızgınlar."

"Öyleler."

"Nankörler!"

Rus düşüncelere daldı. Yakındaki meydanda Dolores Sokağı'nın yaşlı Çinlileri günlük sohbetlerini yapmak üzere toplanmaya başlamışlardı. Çinli Santiago ile Pedro Yuan da orada olmalı. Bense burada boğazıma kadar uluslararası entrikaya battım. Bu işin içinde bir bityeniği var ama tepedekiler üst düzey politikanın bu yönlerini çoktan görmüşlerdir diye tahmin ediyorum. Bay Rosendo del Valle ve diğer kocabaşlar... Bu bana göre değil. Benim zanaatım ceset imalatı. Rusların neden şimdi Çinlileri suçlayıp durduklarını kocabaşlar bilir. Diğer yandan, şu mangırlar tam nerede, işte onu öğrenmeyi sahiden

isterim. Çok para bu. Ellerinde tutan elemanları bulup onları temizledikten sonra cebime indiririm, ne kadarı olursa; o zaman televizyonda dedikleri gibi, görev tamamlandı. Sıçtığımın görevi!

"Laski dostum, siz bu banknotların buralı bir Çinlinin eline geçeceğini veya çoktan geçtiğini, onun da bu parayı suikast için gereken yerlere dağıtacağını düşünüyorsunuz."

"Bu son derece mümkün."

"Böyle düşünmek için sağlam bir dayanağınız var mı? Ve sakın bana Dış Moğolistan filan demeyin bir daha, öyle bir yer olduğundan bile emin değilim..."

"Ben orada bulundum. Sorunuza gelince, sağlam bir dayanak olmasa da mantıklı bir varsayım bu. Bu uluslararası entrika meselelerinde asla ne sağlam bir dayanak ne de gerçeğin tamamı bulunur, García dostum."

"Peki bu paranın niye başka birilerinin değil de buralı bir Çinlinin eline geçeceğini düşünüyorsunuz?"

"Çinliler bu kadar parayı Çinli olmayan birine emanet etmezler."

"Sizin verdiğiniz adla Pekinli komünistlerin tüm dünyada pek çok yandaşı var. Sizinkilerden çok olduklarını söyleyenler bile çıkıyor."

"Komploculuk oynayan üniversiteli delikanlılar."

"Bunu soruyorum çünkü tahmin ettiğim gibi dün geceki iki kişi bu meseleyle bağlantılı çıkarsa, ikisi de Meksikalı, bu işe politik inançlarından dolayı bulaşmamışlardır; bu da paranın çoktan buraya geldiğini gösterir."

"Ve amatörlerle boşa harcandığını."

Laski'nin iri gözlerinde koyu bir öfke belirmişti.

"Şimdi Laski, sizi gücendirmeye hiç niyetim olmadan soruyorum: Bu paranın boşa harcanmadığından emin olmakla görevli kişi siz olmayasınız?"

"Sizi temin ederim ki bu doğru olsaydı, dün gece ölen amatörler gibi adamlar işe alınmazdı. Başka bir şey var mı?"

"Evet. Nasıl çalışacağız?"

"Sizle ben..."

"Ve Graves. Graves'i unutmayın Laski."

"Onu hiç unutmuyorum. İşe nereden başlamak istersiniz? Tabiri caizse ev sahibi sizsiniz..."

"Birkaç şeyi araştırmakla başlamalıyız bence. Bir: Hükümetinizin asil ve art niyetsiz uyarısı bir parodi mi değil mi? İki: Şu esrarengiz katiller Hong Kong'dan Meksika'ya çoktan geldiler mi? Üç: Yarım milyon dolar buraya geldi mi ve suikast için kullanılacak mı? Dört: Dün geceki iki ölü bu meseleyle bağlantılı mı?"

"Başka sorular da var Bay García, başka sorular da. Beşinci soru olarak bence size dün gece eşlik eden Bayan Fong'un bu meseleye karışıp karışmadığını sormalıyız."

García'nın bakışları sertleşti, çelik gibi oldu. Laski parmaklarıyla sayarak konuşmayı sürdürdü:

"Altı: Eğer Bayan Fong meseleye dahil olan gruplardan birinin ajanı ise, sizin üzerinizde sahip olduğu etkinin gücü nedir Bay García? Bu konunun derinlemesine araştırılmasını uygun bulmuyor musunuz?"

"Ve yedi, Bay Laski: Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin anlı şanlı hükümeti, hepimiz Çinlilerin peşine düştüğümüz sırada, Çinlilerin yapacağını söyledikleri şeyi asıl kendilerinin yapması için mi Çin'le Dış Moğolistan'ı aynı kazanda kaynatıyor?"

Laski keyifle alkışladı ve yeniden çocuksu kahkahasını patlattı:

"Sizinle arkadaş olacağız García, çok iyi arkadaş. Bunu çok net görüyorum. Size Filiberto diyebilir miyim? Benim adım İvan Mikailoviç.."

"Pekâlâ, İvan Mikailoviç madem artık birbirimize içimizi açtık ve arkadaşlığımızı pekiştirdik, nereden başlamamızı önerirsiniz?"

"Siz söyleyin Filiberto."

"Belirlediğimiz tüm noktalar içinde en elle tutulur olanı, dün gece ölen iki eleman. Onlardan başlayabiliriz."

"Evet. Sahiden bu işe bulaşmışlar mı, buna bakmak lazım."

"Ben bakarım."

"Biz de Filiberto, biz de. Arkadaşımız Graves'in de bu konuyla ilgilendiğini tahmin ederim çünkü dün gece olanlara dair bir şeyler biliyor olmalı."

"İyi. Şimdi, güzel soru cevapsız kaldı."

Laski'nin yüzü ciddileşti.

"Hükümetimin ölçütleriyle Çin Halk Cumhuriyeti'ninkiler arasında farklar var. Öte yandan, bizim hükümetimiz Amerika Birleşik Devletleri'yle olan ilişkilerinin güncel durumunu muhafaza etme arzusundadır. Üstelik hükümetimiz ABD ile Çin arasındaki ilişkilerin daha da yıpranmasına hayır demez. Gördüğünüz gibi, ABD'nin başkanının öldürülmesi şimdilik işimize gelmiyor."

"Ama meydana gelebilecek olayların günahının Çinlilerin üstüne kalması geliyor."

"Çok kuşkucusunuz Filiberto."

"Öyle olmak gerekiyor, İvan Mikailoviç."

"Peki bu akşam saat yedide nerede buluşmamızı istersiniz?"

"Café Cantón'da."

"Sizce ihtiyatlı bir hareket mi bu?"

"Birilerini dürtmek gerek Laski. Şu Çinliler nasıl tepki verecek, görmek gerek."

"Belki de böylesi uygundur. Orada görüşürüz Filiberto. Ben beni takip edenleri, siz de sizinkileri peşimizde sü-

rükleyeceğiz. Bu arada, hükümetinizin beni gözetleme emri verip vermediğini biliyor musunuz?"

García gülümsedi.

"Görüşmek üzere İvan Mikailoviç."

Rus, Caballito tarafına yürüdü. Uzaktaki bir bankta gazete okuyan bir adam ayağa kalktı ve o da Caballito yoluna koyuldu. García Cinco de Mayo yönünü seçti. Bir adam onu uzaktan takip ediyordu. Onu atlatmak kolay ama gerek yok. Bu Sıçtığımın Rus'u her şeyi biliyor zaten. Tıpkı *gringo* gibi. Martita'nın adını bile biliyor. Nereden biliyor? Belki Martita onun için çalışıyordur.

Bir büfede durdu ve telefon etti:

"Martita?"

"Evet. Siz misiniz Filiberto? Notunuzu okudum ve... Teşekkürler, çok teşekkürler ama burada kalamam..."

"Orası sizin de eviniz Martita. Bunu yüreğimden gelerek söylüyorum."

"Teşekkür ederim. Bana o kadar iyi davrandınız ki... Bir budala gibi ağlamak istiyorum."

"Beni kimse aramadı mı Martita?"

"Hayır."

"Akşamüstü gelebilecek miyim bir bakayım, o zaman konuşuruz. Görüşürüz Martita ve uslu sayılabilecek gibi davranın."

Kapatmadan önce Martita'nın gülüşünü duyabildi. Güldüğünü duyar duymaz içim hop ediyor. Canına yandığımın Martita'sı, o kadar güzel ki. Sıçtığımın Rus'u! Onu enayi yerine kim koyuyor acaba? Yoksa ilk kez sevgilisi olan toy delikanlı gibi mi davranıyorum? Ve o da beni basbayağı hıyar buluyor. Orası sizin de eviniz Martita. Siz yatak odasında kalın, ben kanepede yatarım. Orada yatakta, tüm el değmemişliğiyle öylece yatıyor. Belki Çinli Liu çoktan tadına bakmıştır. Bana ancak yanaktan bir

öpücük. Ne de tatlı dudakları var. Hem sonra hiçbir Çinliyle yapmadım. Enayi olacağım, orası kesin. Sıçtığımın Rus'unun sıçtığımın şakaları! Belki de haklıdır, kızı araştırmak gerekiyordur. Bacaklarının arasını araştırsam ya ben. Martita konusunu Dış Moğolistan'da bile biliyorlardır herhalde. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı!

Başka bir numara çevirdi.

"Ben García, Albayım."

"Başka birilerini daha mı öldürdünüz?"

"Temasları kurdum. Merhum Roque Villegas'ın üzerinde dolar var mıydı, söyleyebilir misiniz?"

"Evet."

"Ellilik banknotlar halinde mi?"

"Evet. Toplam otuz tane. Tabii ambulanstakiler bir kısmını iç etmediyse."

"Tüm banknotlar ellilik mi?"

"Evet. Neden?"

"Nihayet önümüzü görmeye başlıyoruz sanırım. Merhum Villegas'ın adresini biliyor musunuz Albayım?"

"Tijuana'dan getirdiği Amerikalı bir kadınla beraber yaşıyormuş. Guerrero Sokağı, 208 numara, daire 9."

"Kadınla konuşuldu mu?"

"Hayır, ona hiçbir şey söylenmemesini istedim. Ne yapacağını görmek istiyorum."

"Onu görmeye gideceğim."

"O Amerikalının ölmesini istemiyorum García."

"Elimden geleni yaparım, Albayım."

Telefonu kapattı ve La Ópera Meyhanesi'nden içeri girdi. Dip taraftaki, eskiden cüretkâr hanımların yüzlerinde peçelerle geldiği, şimdi yalnızca içinde taşıdığından daha büyük bir yalnızlığa ihtiyaç duyan adamların rağbet ettiği özel bölmelere doğru yürüdü. Bir bira ve kokoreç istedi. Sıçtığımın Albayı! Amerikalı karının cesede dön-

mesini istemiyormuş. Ölüsünden dirisinden bana ne. Bütün bunlardan bana ne. Dış Moğolistan'mış, Ruslarmış, Amerikan Başkanıymış... Ne sikimde olur bunlar! Devlete yüksek sadakatmiş, devlet ne yapmış ki benim için? Ödediği maaşın içine sıçayım. Malın gözü olmadıktan sonra devlet varmış yokmuş fark etmez; sadakatini de her şeyini de alır, dört kolluya binersin. Ortalıkta elli dolarlık banknotlar uçuşuyor şimdi de. Tam on bin tanesi.

"N'aber Yüzbaşım?"

"Ne var ne yok, Avukat? Tekila içmiyor musunuz?"

Masanın mermer tablası ikisinin arasında, Avukat García'nın karşısına oturdu. Tarif edilemez bir takım elbisesi ve tahmin edilemez bir yaşı vardı. Ağzında kalmış birkaç diş, utangaç gülümsemesiyle birlikte sarı sarı ve yine utangaç bir tavırla meydana çıkıyordu ara sıra. Yine tarif edilemez renkte bir kravat, ince boynundan sarkıyordu. Gömleği pis ve yıpranmıştı. Tekilasını ağzına götürürken elleri titriyordu.

"Dün gece gelmediniz Yüzbaşım. Dominoya dördüncü bulamadık."

"Yok gelmedim."

"İş mi manita mı?"

"Sağlığınıza Avukat."

"Tipin biri sizi arıyordu."

"Ya?"

"Arkadaşınız olduğunu söyledi. Bana iki tekila ısmarladı, şurada, barda."

"Bak sen!"

"Ama bir haltlar çevirdiğini anladım. Sizi tanımıyordu Yüzbaşım. Ona sizin hep tekila içtiğinizi söyledim, o da sizin tekilanın kralını içtiğinizi söyledi."

Avukat kadehini bitirdi. García bir tane daha ısmarladı. Bu elemanlar beni ta buralarda arıyor demek?

"Saat kaç civarında oldu bu?"

"Dokuz civarı."

Tekila ve kokoreç geldi.

"Sevmez misiniz?"

"Teşekkürler Yüzbaşım. Ben daha geç yiyorum. O da yersem... Sağlığınıza."

Tekilayı içti. Avukat benden içki otlanmak için bol keseden sallıyor olmasın? Sıçtığımın Avukatı!

"Ee, sonra ne oldu?"

"Bakın Yüzbaşım, eğer birileri gelip sizin gibi bir adamı arar ve onun canciğer arkadaşı, biricik sırdaşı olduğunu söyleyip de tekilayı ağzınıza sürmediğinizi bile bilmiyorsa o işte bir tuhaflık vardır. Polisten miydi acaba?"

"Kim bilir."

"Çıkınca onu epey takip ettim ama sonra Donceles Sokağı'nda beni atlattı. Daha doğrusu ben Ibarrita'yla karşılaştım o da bana bir tekila ateşledi."

"Meksikalı mıydı?"

"Evet. Giysileri Amerikalılarınkine benziyordu ama Meksikalıydı. Yaklaşık benim boyumda, yüz hatlarında bir ince Kızılderililik vardı. Koltuk altında da bir tabanca."

"Sahiden kokoreçten bir parça istemez misiniz, Avukat?"

"Bir tane daha tekilayı tercih ederim."

García bir tekila daha ısmarladı. Dediklerine bakılırsa Roque Villegas'a benziyor. Dolores'ten beri beni takip ettiğini hissetmiştim, anlaşılan beni buralarda arıyormuş. Şimdi hiçbir yerde arayamıyor beni. Sıçtığımın ölüsü! Ve öbürü, Luciano Manrique benim Dolores'teki çekiklerle takıldığımı biliyordu. İşler karışıyor.

"Baksanıza Avukat, hem bana bir iyilik yapıp hem de üç beş kuruş kazanmak ister misiniz?"

"Birini öldürmem gerekecek mi?"

"Bir dulu savunmanız gerekli."

"Kendiliğinden mi dul kalmış yoksa siz mi o hale getirdiniz?"

"Tam olarak dul sayılmaz. Evlenmemişler."

"Metres yani."

"Evet, dostunu öldürdüler."

"Siz mi?"

"Evet. Adamın cebinde bin beş yüz dolar vardı, nakit."

"Siz de cebinde mi bıraktınız Yüzbaşım?"

"Polisin elinde şimdi. Sizden kadını görmeye gitmenizi istiyorum, dostunun öldüğünü hâlâ bilmiyor."

"Ee? Onda fazlası mı var?"

"Bilmiyorum. Ona, onu temsil edeceğinizi, yasal olarak onun hakkı olan bu parayı almasına yardım edeceğinizi söylersiniz."

"Onun zaten. Kanuna göre..."

"Söz konusu kadın Amerikalı."

"Daha iyi ya işte. Yabancı topraklarda, kocası ölmüş, yalnız bir kadın..."

"Laf ebeliğinizi sonra kadına yaparsınız Avukat. Benim istediğim onu görmeye gitmeniz ve bir komisyon karşılığında bu parayı elde edeceğinizi söylemeniz."

"Yüzde ellisi?"

"Yüzde on."

"Bu çok az."

"Zaten hiçbir türlü bu parayı alamayacak. Bu yüzden ben size para vereceğim."

"Ama sahiden yasal olarak alınabilir ki."

"Bu beni ilgilendirmiyor Avukat. Ben bu paranın geldiği yeri, parayı Villegas'a kimin verdiğini bilmek istiyorum."

"Villegas mı Yüzbaşım? Sakın Roque Villegas diye biri olmasın?"

"Evet."

"Öğle baskısında vardı."

"Parayı geri alabilmek için kaynağını doğrulamak gerektiğini söyleyeceksiniz kadına. Yani hakikaten de Villegas'ın parası olduğunu kanıtlamak gerektiğini..."

"Anlıyorum."

"Siz onunla konuşurken geleceğim ben. Beni tanımıyormuş gibi yapacaksınız ve oyununa katılacaksınız. Ancak geldiğimde her şeyi öğrenmiş ve parayı almaya çoktan heveslenmiş olmasını istiyorum."

"Peki bana ne düşüyor Yüzbaşım?"

"İki yüz peso."

"Üç yüz. Odamın kirasını ödemem lazım..."

"İki yüz elli."

"İyidir. Nerede oturuyor?"

"Guerrero Sokağı, 208 numarada. Daire 9."

"Yarın sabah giderim."

"Şimdi. Ben saat dörtte geleceğim."

"Ama..."

"Şimdi dedim."

"Taksi için bir şeyler verin."

On peso verdi ona. Avukat paraları aldı ve onlar da neredeyse sihirli bir şekilde avuçlarında kayboldu.

"Ben yola koyulayım."

"Bu on pesoyu hesaptan düşeceğim."

"Zalim olmayın Yüzbaşım. Azıcık bizi de görün."

Avukat meyhaneden çıktı. On bin banknotun otuzu ortaya çıktı şimdiden. Onların bir tomarını bulmak isterdim. Ama tabii dostum İvan Mikailoviç'in beni enayi yerine koyması da muhtemel. Martita gibi. Bir bakmışsın ortada ne on bin banknot var ne de Martita. Sıçtığımın Martita'sı! Belki Çinli Liu bunun karnını bile şişirmiştir. Bense pembe dizi kahramanını oynuyorum. Vay anasını! Çengi Ramona bu halimi bir görseydi. Fili,

sen ağaç kütüğüne bile atlarsın, yeter ki üstünde etek olsun. Böyle derdi bana kancık. Hepi topu genelevin hizmetçisini düşürdüm diye. Onu milli etmek lazımdı. Ya öteki, Veracruz'daki? Senin için aşk bir hatunun üstüne atlamaktan ibaret. Bence senin için bir kadının yürüyen bir yarıktan farkı yok. İyi de bir kadın bundan başka nedir ki? Kadın dediğin işini görsün yeter. Ölüler gibi. Ölülerin üstünde çelenkler, hatunların üstünde erkekler. Hem bu kadar peşrev niye? Yok çiçekler, yok mumlar. Hatunlara da ölülere de. İkisi de aynı. Geri tarafı sütü bozukların bok yemesi. Şimdi de ben kalkmış, siz yatak odasına Martita diyorum. Belki artık yapamıyorumdur da o yüzden böyle babacan tavırlı olmuşumdur. Sıçtığımın Martita'sı! Anasını, avradını! *Gringo*yla konuşur konuşmaz eve gidiyorum. Orada da pembe diziye noktayı koyuyorum ve sadede geliyoruz. Siz yatağa geçin Martita, ben de geliyorum. Bu işe de yaramayacaksa neyime derman olacak? Bir demet çiçek mi götürsem acaba? Al sana pembe dizi, baştan bir daha. Parral'dayken o gün çiçek götürmüştüm. Ama Jacinta Ricarte'yle yatmayacaktım. Mezarına götürdüm çiçekleri. Adamakıllı sarhoştum ve Teğmen Garrido ölüverdi. Jacinta Ricarte'yi öldürmem için emir verilmemişti. Sıçtığımın çiçekler! *Gringo* da tıpkı Rus gibi her boku biliyor çıkacak.

Graves meyhaneye girdiğinde ağzı kulaklarındaydı. Kolunun altında siyah deriden büyük bir dosya vardı. García'yı gördüğünde gülümsemesi daha da ışıl ışıl oldu. Bu *gringo* sanki bana bir şey satmak ister gibi bir ifade takınıyor. Belki de ibne ve benden hoşlanıyor.

"Sevgili dostum García..."

"N'aber?"

Graves karşısına oturdu.

"Yemek yediniz mi?"

"Ah elbette! Bizler öğle yemeğini saat on ikide yeriz ki önümüzde çalışmak için uzun bir öğleden sonra olsun."

"Kahve ister misiniz?"

"Amerikano veriyorlar mıdır acaba?"

"Olabilir."

İçinde az buçuk kahve ve bolca sıcak su olan kocaman bir fincan almayı başardı. Graves tadına baktı ve bir daha fincana dokunmadı.

"Bana da aynısı Sanborns'ta kahve isteyince oluyor."

Graves gülümsedi.

"Önemli değil. Size eşlik etmek için ısmarladım."

"Konyak alır mısınız?"

"Hayır, teşekkürler. Çalışırken olmaz. Laski'nin adamlarının beni izlediğini biliyorum García..."

"Sizinkiler de onu izliyor."

"Âdet olduğu üzere. Ama onunkilerden olmadığına inandıklarım da var. Sizden olmasınlar?"

"Beni de izleyenler var. Laski'nin adamları, sizin adamlarınız ve başkaları. Cenaze alayı gibiyiz."

"Bunların kimin adamları olabileceklerini bilmiyor musunuz?"

"Mao'nun".

"Emin misiniz?"

"Hayır. Ya siz?"

"Eğer bizi takip ediyorlarsa bu iz üstünde olduğumuzu gösterir."

"Bakın Graves, bu maskaralıkları bir yana bıraksak artık nasıl olur? Eğer Laski ve siz adamlarınızı daha işe yarar bir konuda görevlendirirseniz belki diğerlerinin kim olduklarını öğrenebiliriz."

Graves güldü.

"Hakkınız var dostum. Çok tehlikeli biri olduğu su götürmez bir adam olan Laski'yle bir anlaşma yapmak gerek. Sanırım bazen kuşkuculuğu bir parça abartıyoruz."

"Ben de bunu diyorum."

"Size bununla ilgili bir örnek verebilirim. Siz dün geceki faaliyetlerinize dair bana hiçbir şey söylemediniz. Eğer ben, görevlendirilmenizden itibaren sizi takip ettirmek için gereken önlemleri almamış olsaydım... Hiçbir şeyden haberim olmayacaktı. Bu hiç hoş değil, García. İşbirliği yapmak üzere anlaşmıştık."

"Dün gece olanların bizim soruşturduğumuz meseleyle ilgisi bulunduğuna emin misiniz?"

Graves purosunu yakmakla meşguldü. Bir dahaki sefere bir yosma kaldırdığımda onu Olimpiyat Stadı'na götürsem daha iyi, orada daha az insan olur. Bilsem, bilet keserdim.

Graves söze girdi.

"Mesele, araştırmamı istediğiniz Café Cantón'da başladı..."

"Evet?"

"Orada sizi Pontiac'la takip etmeye başladılar. Bu sabah içinde iki ölü adam bulunan şu Pontiac'la."

"Bu meseleyle ilgili olduklarına emin misiniz?"

"Bu mantıklı. Yoksa Café Cantón'daki Wang'ı araştırmamı isterken başka bir amacınız mı vardı?"

Graves'in sesi sertti. Gülümsemesine rağmen, bu mevzuyu eğlenceli bulmadığı belli oluyordu.

"Çok ciddi bir konuyla uğraşıyoruz; Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanının hayatı hatta belki de Dünya Barışı buna bağlı. Ve çok az zamanımız var..."

"O halde beni azarlayarak zaman harcamayı bırakın da Çinli Wang hakkında ne öğrendiğinizi söyleyin."

Graves gülümsedi. Dosyasını masanın üstüne koydu ama açmadı. Şimdi tüm evrakını önüme yığacak. Bin sayfalık soruşturma. Anası okur anca.

"Wang Komünist Çin'den ithalat yapmış, malları Hong Kong üzerinden getirtmiş. İthalat hacmi bayağı yüksek. Son sevkiyatın değeri yaklaşık seksen bin peso. Konserve Çin yemeği. Bence Meksika polisi kafeye ve Nonoalco'daki bakkal dükkânlarına baskın yapmalı."

"Peki ne bulacaklar? Domuz eti konserveleri ve balık için sos. Hükümetimiz Çin'le ticaret yapmayı yasaklamıyor."

"Bu özel bir durum."

"Üstelik, ellilik banknotlar halinde bin beş yüz doların tabiri caizse ortalıkta uçuştuğunu da biliyorum."

"Nereden biliyorsunuz García?"

"Bu para Hong Kong'dan geliyor. Beş yüz bin dolarla Papa'nın suikastı bile ayarlanabilir, nerede kaldı devlet başkanı."

"Bu paradan nasıl haberdar oldunuz?"

"Belki de araştırmaya bu kadar düşkün adamlarınızın bu çapta bir operasyondan haberi vardır. Para, nakit halde Hong Kong'taki Hong Kong Şangay Bankası'ndan çıkmış."

"Wang dün Banco Nacional'de yüz adet elli dolarlık banknotu pesoya çevirdi."

"Hong Kong Bankası'ndan banknotların seri numaralarını alabileceğinize inanıyor musunuz Graves?"

"Londra üzerinden denenebilir ama zamanımız az."

"Dış Moğolistan üzerinden bile olsa, deneyin. Saat yedide, Café Cantón'da Laski ile randevumuz var."

"Güzel. Dış Moğolistan'la ilgili ne dedi?"

"Hiç. Şaka yaptım. Yedide görüşürüz."

García ayağa kalktı. Graves oturmayı sürdürdü.

"Bilgiyi nereden edindiğinizi bilmek isterdim. Paraya dair olanı..."

"Yani?"

"Bu önemli."

"Pontiac'taki adamlardan birinin üstünde otuz tane ellilik banknot vardı. Öyle bir tip için çok para bu."

"Yarım milyon dolar böyle bir iş için fazla para, García."

"Başkanınızın hayatının bu kadar etmediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu tür saldırılarda genelde fanatikler kullanılır, onlara da pek az para ödenir. Yarım milyon çok para."

"Yedide görüşürüz."

García sokağa çıktı ve ankesörlü bir telefonun önünde durdu.

"Ben García, Albayım."

"Birini daha mı öldürdünüz?"

"Villegas'ın üstünde buldukları banknotlar sizde mi?"

"Evet ve burada kalacaklar."

"Yalnızca seri numaralarını bilmek istiyorum."

Albay numaraları söyledi, García da onları yıpranmış bir zarfın üzerine yazdı.

"Teşekkürler Albayım."

"Dün akşam konuştuğumuz kişi beni aradı. Rapor istiyor."

"Peki."

"Söyleyecek başka bir şeyiniz yok mu?"

"Acaba Café Cantón'un sahibi Çinli Wang'ın Banco Nacional'de bozdurduğu elli dolarlık banknotların numaralarını alabilir misiniz? Toplam yüz banknot."

"Olur, kolay iş. Bankanın bu bilgiyi gizlemek için bir sebebi yok. Siz kendiniz de alabilirsiniz."

"Buna vakit yok, Albayım. Öbür günün sabahı Amerikan Başkanı geliyor."

"Beni bilgilendirmeye devam edin."

Albay telefonu kapattı. Şakasına sıçtığımın Albayı! Yok birini daha öldürmüş müyüm. Ha evet, birini daha öldürdüm. Hizmetinden yararlananları öldürsem ne olacak? Bunların hepsinin burnu Kafdağı'na çıktı. Del Valle gibi. Adam öldürmekten bahseden mi var? Oysa ben hâlâ aynı yerdeyim. Hatta daha bile kötü. Önceden saygı gösterilirdi. Filiberto García, Irapuato'da Teódulo Reina'yı öldüren. O zamanlar sıçtığımın Albayı hiç kimseydi, bacaksızın teki. Ama şimdi işler böyle, devrimin elleri beyaz eldivenler içinde. Şu *gringo* da soru sormaya ne meraklı. Tıpkı Rus gibi. Araştırma, ekip olma heveslisi. Sıçtığımın ekibi! Bu işler tek başına yapılır. Filiberto García, Irapuato'da Teódulo Reina'yı öldüren. Tek başına. Erkek erkeğe. Araştırmadan. Sıçtığımın Albayı!

Boş yere taksi arandı ve en sonunda bir otobüse bindi. Guerrero Sokağı'ndaki 208 numaralı ev, yalnızca bu sokağa mahsus bir çirkinlikteymiş gibi görünen, dairelerden oluşan bir binaydı. 9 numaralı daire ikinci katta, birkaç nesil kiracının politika, hayat ve ölüm ama özellikle de seks üzerine izlenimlerini kazıdıkları, boyası dökülmüş duvarların arasındaki pis bir koridorun dibindeydi. García kapının önünde durdu ve zile bastı. Çalışmıyor gibiydi, o yüzden kapıya vurdu. Az sonra kapı açıldı. Pis bir sabahlık içinde, darmadağın saçlı ve yüzünde makyaj artıklarının izleri görünen bir sarışın kapıyı açtı ve ona sordu:

"*What the hell*?.."[1]

"Polis."

---

1. İngilizce ifadeler orjinal metne sadık kalınarak metin içinde İngilizce barıkılmıştır. Çevirileri dipnotlandırılmıştır. (ç.n.)

What the hell?: Neler oluyor? (ç.n.)

Ona bir rozet gösterdi. Kadın bir çığlığı bastırmak istercesine ellerini ağzına kapadı ve geçmesine izin verdi. Dairenin salonuna girdi, hem eski hem yeni mobilyalarla tıka basa dolu, bu yerde düzensizlik hüküm sürüyordu. Masa çer çöple kaplıydı. Yerde atılmış gazeteler, sigara izmaritleri ve giysiler vardı. Tüm bunların ortasında, kanepede oturan Avukat'ın elinde bir kadeh, önündeki sehpada da bir şişe rom duruyordu. Avukat ayağa kalktı:

"Polis."

"Ben avukatım ve hanımefendiyi temsil ediyorum."

Kadın açık kapının yanında, çığlığını bastıracakmış gibi elleri ağzında, kımıldamadan durmayı sürdürüyordu. García ona doğru döndü:

"Roque Villegas Vargas'ın eşi siz misiniz?"

"Evet. Ve onun parası benimdir... Benim. *The dirty bum, the low dirty bastard...*[2] Para benim."

Avukat salonu boylu boyunca geçti ve kapıyı kapattı. Kadın konuşmaya devam etti:

"Para benim... Hepsi benim. Polisin beni soymasına göz yumacağımı sanmayın sakın."

Avukat araya girdi:

"Memur bey, hanımefendi Bay Villegas Vargas'ın elim vefatını henüz haber aldı..."

"*The dirty bum, the no good mother fucking bastard...*"[3]

"Ve elbette şu anda üzüntüden allak bullak olmuş halde."

"O parayı istiyorum, hepsini istiyorum..."

"Öte yandan, harap olmuş sinirlerini yatıştırması için onu sakinleştirecek bir şey, bir kadeh rom içmesini önerdim."

---

2. *The dirty bum, the low dirty bastard*: Pis otlakçı, aşağılık pislik piç. (ç.n.)
3. *The dirty bum, the no good mother fucking bastard*: Pis otlakçı, seni anası sikişmişin piçi. (ç.n.)

"*The no good son of a bitch.*[4] Bin beş yüz dolar memur bey, o para benim. Benim..."

García bakışlarını kadına dikti. O da daha taşkın yas gösterilerine hazır tuttuğu ağzını kapadı ve geriye doğru bir adım attı.

"Villegas Vargas'ın eşi olduğunuzu kanıtlayan belgeleriniz var mı?"

Avukat bir adım öne çıktı:

"Bakın memur bey..."

Kadın elinin bir hareketiyle onu susturdu:

"O bin beş yüz dolar benim. Beş ay o *mother fucking bastard*la[5] birlikte yaşamaktan, bir boka yaramaz domuzdan bana gelecek tek hayır. Tek hayır bu."

"Belgeniz var mı?"

Avukat yeniden araya girdi:

"Pasaportu var ve geçerli. Meksika'daki ikameti yasal."

"Ya?"

"Bununla birlikte memur bey, anlaşılan küçük bir yasal zorunluluk yerine getirilmemiş, evlilik cüzdanı yok. Ancak siz de iyi bilirsiniz ki bizim yasalarımız insancıldır ve iyi niyetle nikâhsız eşi korur. Ve bu hanımefendinin Bay Villegas Vargas'la karı koca hayatı sürdüğü kuşku götürmez ve kanıtlanabilir, bu nedenle de merhumun mirasını devralmak için kısıtsız hakkı vardır."

"*You tell him*,[6] Avukat! Tabii ki hakkım var. O para benim ve benden çalmaya çalışıyorlar. Konsolosluğa gideceğim. Hiçbir yağlı surat o parayı elimden alamayacak. Bin beş yüz dolar! *Holly Jesus*!"[7]

---

4. *The no good son of a bitch*: Orospu çocuğu. (ç.n.)
5. *Mother fucking bastard*: Anası sikişmiş piç. (ç.n.)
6. *You tell him*: Sen söyle ona. (ç.n.)
7. *Holly Jesus*: Kutsal İsa. (ç.n.)

"Bu doğru, memur bey. Hanımefendi yalnızca insancıl yasalarımızın değil, Amerika Birleşik Devletleri'nin de koruması altındadır."

García kadına döndü:

"Kimliğinizi gösterin."

Kadın diğer odaya koştu ve anında cırtlak kırmızı renkte, devasa bir omuz çantasıyla geri döndü. Çantayı açtı, içini karıştırdı ve bir Amerikan pasaportu çıkardı. Muzaffer, kendinden emin bir tavırla onu García'ya gösterdi. Yalnızca pasaportunu göstermekle yepyeni bir güce kavuşmuş, başka bir insan kategorisine dahil olmuş gibiydi:

"*Look, American citizen.*[8] Bakın. Anabella Ninziffer, Wichita Falls doğumlu, tiyatro sanatçısı. *Tourist card*'ıma[9] bakın. Her şey kurala uygun. Her şey..."

"Görüyorum."

"Tabii ki kabare tiyatrolarında bu adı kullanmıyorum. Adım Anabella Crawford. Belki L.A.'de veya Tijuana'da afişlerimi görmüşsünüzdür."

García pasaportu geri verdi. Sıçtığımın Amerikalı karısı! Bahse girerim meyhaneyi bu kapatmıştır. Amerikalıymış. Benim de ödüm patladı hemen.

"*Look here Mister...*[10] Size söylüyorum, o para benim."

"Bakacağız."

"*Come on honey. Be good...*[11] Bana iyi davran ve *I'll be good to you.*[12] Bu akşam bir partiye katılmak ister misin, yalnızca sen?.. Yeşil gözlü, esmer, kuvvetli erkekleri hep beğenmişimdir. *I'll be good honey.*"[13]

---

8. *Look, American citizen*: Bakın, Amerikan vatandaşı. (ç.n.)
9. *Tourist card*: Turist kartı. (ç.n.)
10. *Look here Mister*: Bayım buraya bakın. (ç.n.)
11. *Come on honey. Be good*: Hadi ama tatlım. İyi davran bana. (ç.n.)
12. *I'll be good to you*: Ben de sana iyi davranacağım. (ç.n.)
13. *I'll be good honey*: İyi davranacağım tatlım. (ç.n.)

Avukat kendine bir bardak rom doldurdu ve bir dikişte içti. Anabella sabahlığının açılmasına izin vererek García'ya yaklaştı. Sabahlığın altında yalnızca Anabella vardı, fazla fazla Anabella.

"Ben bu sülükle... Bu avukatla hiçbir *deal*[14] filan yapmadım. Benim paranın bir kısmını istiyor, *honey*."[15]

"Ya?"

"Paramın yüzde otuzunu istedi. *Five hundred dollars. Jesús P. Krist!*[16] Ona bir kuruş bile vermem gerekmez, aslında değil mi? Sen paramı benim için alacaksın."

"Eğer paranın nereden geldiğini gösterebilirseniz, kimseye bir şey vermeniz gerekmez."

"Nasıl?"

García cümleyi İngilizce tekrarladı. Kadın konuşmayı İngilizce sürdürdü:

"O parayı işinden kazandı. İkimiz kazandık."

"Ne iş yapıyordu?"

"Onu özel bir iş için, bir araştırma için tuttular. Özel dedektifti, *honey*."

"Kim tuttu?"

"Parayı ve arabayı bana vermek zorundasınız, hepsi benim onların..."

"Kim tuttu?"

Kadın sehpaya yürüdü, rom şişesini kaldırıp hatırı sayılır bir yudum aldı.

"Bunu bilmene gerek yok, *honey*. Bu gece gel, o zaman göreceksin bunların hiçbir öneminin olmadığını. Parti yapacağız seninle."

---

14. Deal: Anlaşma. (ç.n.)
15. *Honey*: Tatlım. (ç.n.)
16. *Five hundred dollars. Jesús P. Krist!:* 500 dolar, Yüce İsa. (ç.n.)

García kadına yaklaştı. Gözleri iki yeşil buz parçasına dönmüştü. Sol eliyle kadının elindeki şişeyi kaptı, sağ eliyle ona okkalı bir tokat attı.

Kadın ellerini ağzına götürdü. Gözleri yerinden uğramıştı. Elini ağzından çekmeden yavaşça koltuğa çöktü. Gözyaşları akmaya başlamış, rimel ve tozla karışarak yanaklarından süzülüyordu.

"Kim tuttu?"

"Size... Size söyleyemem. Yapamam. Ama o para benim, sahip olduğum tek şey. Tek şey. O şerefsiz her şeyimi aldı. Bana Tijuana'da dedi ki... Ben orada artisttim. Bana dedi ki çok para kazanacakmışız."

"Kiminle?"

"Söy... Söyleyemem. Korkuyorum."

García sabahlığından tuttu ve zorla ayağa kaldırdı. Anabella'nın gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi görünüyordu. Etli dudakları titriyordu.

"Onu birkaç Çinli tuttu, değil mi?"

Kadın güçsüzce başını salladı.

"Wang tuttu, şu Café Cantón'daki?"

Kadın inkâr etmeyi sürdürüyordu. García sabahlığı bıraktı ve kadını koltuğa itti. Anabella ellerini yüzüne kapattı ve hıçkırmaya başladı.

"Parti yapabiliriz, *honey*... Harika bir parti, hemen bu gece."

"Wang mıydı?"

Anabella başıyla onayladı.

"Yapacağı iş neydi?"

"Bilmiyorum... Bilmiyorum... Çok esrarengiz bir şeydi, çok gizli kapaklı. Bana hiçbir şey söylemek istemiyorlardı. Rock –ben Roque'ye öyle derdim– bir tek çok para kazanacağımızı ve önemli insanlar olacağımızı söyleyip duruyordu. Ama işin ne olduğunu bilmiyorum."

García evden çıkacakmış gibi döndü.

"Ama memur bey... Mister... O parayı bana verecekle-rine söz verdiniz. Ve arabayı da..."

"Avukatınızla halledin."

"*That crummy bastard!*[17] İyisi mi akşam gelin, saat dokuzda ve sana her şeyi anlatayım. Kendime çekidüzen vereceğim ve parti yapacağız. Amerikalı bir kızla eğlenmek istersin, değil mi *lover*?"[18]

García dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Sıçtığımın aylak karısı! Hâlâ dün gece içtiklerinin kokusunu yayıyor. Avukatla yatarım, daha iyi. Demek Çinli Wang mangırları dağıtıyor. Uyuz çekikler. Şimdik gök başlarına inecek işte. Komünist Çin'den gelenler de uluslararası entrikada epey geri kalmışlar. Yaptıkları dallamalıkların bini bir para! O yüzden diyorum ki bu işin içinde bir bityeniği var. Sıçtığımın bityeniği! Demek ha bire Dış Moğolistan diye sayıklamak böyle bir zırvalığa imza atmak içinmiş. Bir yandan da her biri elli dolarlık bir sürü yeşil banknot sağda solda geziyor. Martita'ya deri bir pardösü alabilirdim. Ve enayiliğime doymazdım. Ama bu gece yapıyorum, ya yapıyorum ya yapıyorum! Hele böyle güzelken. Böyle bir dallamalık için yarım milyon. Altı milyon pesodan fazla. Albayın gözleri parlar şimdi. Ondan sonrası bul karayı al parayı. Şu anda kara nerede acaba? Ama hep ilk konan kâğıttır ve onu çekmek de bana düşecek.

17. Seni şişko pislik. (ç.n.)
18. Sevgili. (ç.n.)

bölüm dört

García dairesinin kapısını açtığında Martita dizlerinin üzerine çökmüş, nemli bir bezle halıyı siliyordu. Kapının açıldığını duyunca başını kaldırdı:

"Leke neredeyse çıktı sayılır, Filiberto."

"Bunu neden yapıyorsunuz Martita?"

Marta yavaşça ayağa kalktı.

"Akşama dek dönmeyeceğinizi sanıyordum ve yapacak başka bir işim yoktu."

"Yemek yediniz mi Martita?"

"Evet. Azıcık pilav yapmıştım."

"Başka bir şey yemediniz mi?"

"Aç değilim, Filiberto."

García kapıyı kapattı ve yatak odasına geçip şapkasını bıraktı. Marta temizlediği halıya bakmayı sürdürüyordu. García geri döndüğünde bakışlarını ona çevirmek için başını kaldırdı.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey Martita."

"Ama ya o adamlar..."

"Polisin iyi bildiği iki saldırgandı onlar."

Kanepeye oturdu. Belki yanıma oturur ben de ona sarılırım. İçeri girdiğimde sarılmalıydım ya. Büsbütün ibneye dönüyorum.

Marta elindeki bezi bırakmaya mutfağa gitti. Oradan seslendi:

"Kahve ister misiniz? Hazırda var..."

"Teşekkürler Martita, zahmet etmeyin."

"Hemen getiriyorum. Konyak ister misiniz?"

"Evet... Lütfen."

"Şimdi geliyor."

Martita'nın sesi neşeli, emin çıkıyordu. Dün geceki korkusu kalmamış. Belki şimdi kendini naza çeker. İçeri girdiğimde ne beni öpmeye yeltendi ne de elini uzattı. Korkusunu geçirdim şimdik de beni ciddiye almıyor. Benim bok yemem, dallamalığım tuttuğu için. Bir de ibneliğim. Sıçtığımın ibnesi, ibnenin biriyim ben!

Marta mutfaktan çıktı, kahveyle konyağı orta sehpasının üzerine bıraktı, ardından onun yanına oturdu.

"Şeker de koydum. Bir çay kaşığı, tam istediğiniz gibi."

"Teşekkürler Martita."

Kahvenin tadına baktı. Tam istediğim gibi. Ben asıl, onu istiyorum ama işte hödüklüğüme doymuyorum.

"Konyak koyayım mı size?"

"Teşekkürler Martita."

Bir kadehe konyak koydu. "Teşekkürler Martita! Anlaşılan artık başka bir laf etmeyi beceremiyorum, okul çocuğu gibi."

"Sağlığınıza Martita. İki yudumla bana eşlik etmez misiniz?"

"Hayır, teşekkürler Filiberto. İşin doğrusu konyaktan hazzetmiyorum."

"Hangisinden hazzediyorsunuz Martita?"

"Hiçbirinden. Ara sıra azıcık şarap belki ama hiçbir şey içmemeyi tercih ederim. Takımınızı da temizledim... Dün gece giydiğinizi yani ve gömleğinizi yıkadım."

"Zahmet etmemeliydiniz Martita."

"Kuru temizlemeye vermenin iyi olmayacağını düşündüm. Sonra sağda solda konuşurlar. Gerçi tehlike yok diyorsunuz ama..."

"Yok Martita, hem de hiç. Şimdi de doğum belgenizi, Martita Fong García'nın belgesini istetmek üzere bir avukatla görüşeceğim. Belki sizin amcanız çıkarım..."

"En azından zavallı Alicia Fong'un."

"Bundan sonra o kişi sizsiniz artık. Ve bir dürümden bile daha Meksikalısınız. Sağlığınıza hemşerim."

Marta başını eğdi. Yeniden kaldırdığında gözleri yaşlarla dolmuştu. Yanağına bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler Filiberto, çok teşekkürler."

"Teşekküre gerek yok Martita."

Marta ayağa kalktı ve açık pencerenin önüne gitti. Oradan duygu dolu bir sesle konuştu:

"O halde, artık tehlikede değilim, bir daha hiç olmayacağım ve artık hiç korkmayacağım. Budala olduğumu söyleyeceksiniz ama bu korkuyu o kadar uzun yıllardır içimde taşımışım ki onsuz yaşamaya alışmam gerekecek. Hayata karşı durmaya, insanların yüzüne bakmaya alışmam lazım, şimdiye dek yaptığım gibi sinip gizlenmeden."

"Artık kimse size bir şey yapamaz Martita."

"Özgürüm... Buna alışmam lazım, özgür olmaya yani... Bunu tekrar tekrar söylemeliyim. Artık karın tokluğuna çalışmaya mahkûm değilim. Bay Liu'nun yanına dönmeyeceğim bir daha..."

"Sizin haminiz olduğunu sanıyordum Martita."

Marta suskunlaştı. García ayağa kalktı ve yatak odasına gitti. Sıçtığımın ibnesi! Korkusunu fırsat bilemedim şimdi de minnettarlığından yararlanmayı beceremiyorum. Rus beni bozuyor herhalde, her bir şeyi görüyor çünkü. Pencereyi kapatmalıydım. Sıçtığımın Rus'u! Hatunu buraya,

yatağa atıp Allah ne verdiyse girişmem lazımdı. Demir tavında dövülür.

Kapıya doğru döndü. Marta kapının yanında durmuş onu seyrediyordu.

"Bütün bunlar sizin sayenizde Filiberto."

"Benim için zevkti."

"Sizin iyi biri olduğunuzu biliyordum. Kendi halinde bir kızcağızı sizin yaptığınız gibi güldüren biri, muhakkak iyidir."

"Böyle söylemeyin Martita."

García banyoya girip kapıyı kapattı. "İşte şimdik sıçtık. Sesim bile boğuk boğuk çıkıyor ya. Bir ağlaşmam eksik kaldı, karı gibi. Ya da ibne. O yüzden erkekler yaşlanınca ibneleşir diyorlar demek.

Ellerini yıkayıp banyodan çıktı. Marta kapının önünde dikilmeyi sürdürüyordu.

"Size her şeyi anlatmakla doğrusunu yaptığımı biliyordum, Filiberto. İşte bu yüzden gerisini de anlatacağım."

García'nın bakışları soğuk, hesapçı bir hal aldı. Şimdi eteğindeki taşı dökecek işte. Demek beni yalnızca enayi yerine koymuş ve şimdi de çekip gidecek. Ama punduna getirirsem illa ki bana verecek, isterse Rus her şeyi seyrediyor olsun. Sıçtığımın Rus'u! Belki her şeyi dinliyordur da. Her tarafa dinleme cihazı koymuş olmalılar. Rus'un canı cehenneme. Bu hatun bana verecek şimdi.

"Gelin Filiberto... Buraya, kanepeye oturun."

García oturdu. Marta önünde yere çömeldi. Bu şekilde o yukarıda kalıyordu. Marta'nın gözleri yaşlarla doluydu.

"Ben istemedim Filiberto, size yemin ederim ben istemedim ama Bay Liu'nun metresiydim. İkinci karısıydım, o böyle söyler. Ben istemedim ama o kadar korkuyordum ki. Tabii sonradan düzenli hale geldi. Hep böyle sürüp gidecek sanıyordum, bütün ömrüm boyunca. Her salı ve

cumartesi gecesi odama gelir. Zavallı karısının her şeyden haberi var ama o bunların önemi olmadığını, bunun Çin geleneği olduğunu söylüyor. Hem karısı da ondan korkuyor. Kadıncağız ve ben her zaman o ne istediyse yaptık. Ona karşı gelmeye cesaret edemiyoruz. O yaptığında bir kötülük olmadığına inanıyor ama bence var... Ve ona engel olmak için hiçbir şey yapamıyordum ve haftada iki kez onu odamda beklemek zorundaydım..."

"Bunu bana neden anlatıyorsunuz Martita?"

"Çünkü siz bana iyi davrandınız... Tıpkı bir baba gibi, hatta kendi babamdan daha fazla. Makao'daki rahibelerden ayrıldığımdan beri kimse bana iyi davranmamıştı. Ama siz davrandınız ve karşılığında benden hiçbir şey istemediniz..."

García'yı kucakladı ve omzunda ağlamaya başladı. Baba gibiymiş! Sıçtığımın babası! Ne isteyeceğimi bir bilseydi. Ama Çinli Liu benden önce davranmış. Sıçtığımın Çinlisi!

Marta hıçkırmaya devam ediyordu. Bir elini onun başına koydu. Tıpkı ilk kez bir hatunla olan okul çocuğu gibi elim titriyor. Yurécuaro'da Gabriela'ya dokunduğum zaman titrediği gibi. Ya da Chapultepec'te o öğleden sonra bastığım üniversiteli oğlanınki gibi. Yanındaki kızın elleri de titriyordu ben donunu aşağı indirirken. Gerçi güzel kızdı ama en fazla sıçtığımın anası kadar bakireydi. Pek sulu gözlüydü ama öyle bir sarılıyordu ki neredeyse nefes aldırmıyordu bana. Sıçtığımın yosması! Bak şimdik de ben o oğlan gibi titriyorum. Martita'nın yakınına gelir gelmez bir titreme alıyor beni. Yürüyen yarıktan başka bir şey değil, üstelik kaybedecek bir bekareti varmış gibi bile davranmıyor. Elinden tuttuğum gibi yatağa atmanın tam vaktidir şimdi. Kadınlar ağlarken daha bir azar derler. Sıçtığımın titremesi!

Marta'yı kaldırdı ve kanepede yanına oturttu. Yüzünü kendine doğru çevirdi ve bir mendille gözyaşlarını kuruladı.

"Görünüşe göre sürekli gözyaşlarınızı kurulayıp duruyorum Martita."

"Öyle."

"Ve bu konuda uzman değilim, Martita."

"Ben de ağlamanın ne olduğunu bilmezdim, Filiberto."

Hafifçe dudaklarından öptü García'yı, ayağa kalktı ve boş fincanı alarak mutfağa götürdü. García gözleri yarı kapalı, titremesin diye dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmış, hareketsiz kaldı. Şimdik kalktı işte! Tam da pencerenin dibinde, o sıçtığımın Rusları iyice görebilsinler diye. Yoksa bu onlara verdiği bir işaret mi? İyi de neyin işareti?

"Bir fincan daha getirdim, Filiberto. Konyak da ister misiniz yine?"

"Daha istemem, teşekkürler."

"Oturun da kahvenizi için. Çok yorulmuşsunuzdur."

"Martita... Böyle şeyler yapmamalısınız... Sanmayın ki hiçbir şey hissetmeyecek kadar ihtiyarım."

Marta güldü.

"Bir şey hissetmeseydiniz çok kızardım. Size söyledim ya, ben çocuk değilim... Ve... Sizi dükkânda gördüğüm ilk günden beri... Bana ne dediğinizi hatırlıyor musunuz? "Mektubumu kabul eder misiniz cicim?"

"Eğer Çince yazarsanız Don Filiberto."

"Hatırlıyorsunuz! Hatırlıyorsunuz! O günden itibaren sizi düşünmeye başladım... Hayaller kurmaya..."

"Nasıl hayaller Martita?"

"Ve sorular sormaya. İşte o zaman bana sizin polis olduğunuzu söylediler ve şeyi... Pek çok kişiyi öldürdüğünüzün dillerde dolaştığını..."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bu doğru Marta."

"Dün geceki iki adam gibi; sadece görevinizi yaptığınız için sizi öldürmek isteyen o iki suçlu adam gibi."

"Mesele bu kadar basit değil, Martita."

"Şimdi biliyorum ki haklıydım; siz iyi bir insansınız ve sizi seviyorum, her zaman da seveceğim. Sizden hiçbir şey istemiyorum Filiberto, hiçbir şey. Hiçbir şey istemeye hakkımın olmadığını gayet iyi biliyorum."

"Benden dilediğinizi isteyebilirsiniz Martita."

"Siz korkmanın, her an korkmanın ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Kendimi bildim bileli korkuyorum ben. Ve korktuğunuzda, korku her şeyinize bulaşıp onları kapladığında sevemezsiniz. Siz çok cesursunuz ve bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz ama bu dehşet verici. Her an korkmak ve yalnız olmak..."

"Biliyorum Martita, öyle; hepimiz zaman zaman korkarız ve hepimiz yalnız kalırız."

"Hiç evlenmediniz mi?"

"Benim gibi bir adamla kim evlenmek ister Martita? Benim... Benim mesleğimden biriyle?"

"Birçok kadın. Ne kadar iyi olduğunuzu, bu dünyaya ne büyük iyilikler ettiğinizi hiç bilmiyorsunuz. Son haftalarda yalnızca Bay Liu'nun dükkânına gelip benimle konuşmanızı bekleyerek yaşadım. Ve dün... Dün böyle, bütün bu yalnızlık ve korkuya boğulmuş halde daha fazla yaşayamayacağımı düşündüm. Her şey bundan iyidir... Sizsiz olmaktan iyidir. İşte bu yüzden siz Bay Liu'yla yemek yerken dışarı çıktım, sokakta beklemek ve size gerçeği söylemek için. Hata mı yaptım?"

"İyi yaptınız Martita."

"Ve bu yaptığımdan ne pişman oldum ne de ileride olacağım. İlk defa, siz burada olduğunuz için, korkmuyorum... Çünkü benim hakkımdaki tüm gerçeği biliyor-

sunuz... Çünkü bana canınız ne isterse yapabilirsiniz ve ben de kabul ederim..."

"Martita benim de size söylemek istediğim bir şey var."

Telefon çaldı.

"García sen misin?"

"Benim."

"Dün konuştuğumuz kişi sizi mümkün olduğunca çabuk görmek istiyor."

"Aslında..."

"Sizin için şimdi bir araba çıkıyor. Kapıda bekleyin."

"Ama Albayım, ben..."

"Kapıda arabayı bekleyin."

Telefon kapandı.

"Gitmek zorunda mısınız?"

"Evet."

"Ama bu haksızlık. Çok yorgunsunuz, dün neredeyse hiç uyumadınız. Sabahın altısında çıktığınızı duydum."

"Türk hamamına gittim. Hoşça kalın Martita."

"Akşama yemek hazırlayayım mı?"

"Kaçta döneceğimi bilmiyorum Martita. Yatak odasında yatın ve..."

"Ben sizi burada, salonda beklerim."

"Kaçta geleceğimi bilmiyorum. Yatıp uyuyun, yarın konuşuruz."

Yatak odasına gitti, şapkasını aldı ve salona geri döndü. Marta ona sarıldı ve dudaklarından öptü. Bu daha uzun bir öpüşme olmuştu. Şimdi kalktı işte! Ben öyle hödük gibi, öyle babacan davrandım ki kız bana söylemek zorunda kaldı. İbneye bak. Ay ne olur öyle deme, yüzüm kızarıyor! İbne işte, sıçtığımın ibnesi! Bak kıza, seni pancar gibi yaptı. Ruslar da her şeyi görüp dinliyorlar zaten. Ben babacanlıktan öleceğim ama kızın veresi gelmiş çoktan. Bir de şu sıçtığımın Del Valle'si yok mu! Tam

da mercimeği fırına verecekken. Hem hiçbir Çinliyle yapmadım zaten! Bu kadın kafamı bayağı bir bulandırıyor, diğerleri gibi değil. Belki de bütün Çinli hatunlar böyledir. Belki de bilmediğim sularda yüzüyorumdur. *Gringo*, Rus ve Martita! Hepsi başka suların balığı. Pek profesyoneller, Dış Moğolistan'la pek bağlantılı ve uluslararası entrikanın pek içindeler. Halbuki ben seri imalatçıdan başka bir şey değilim, sıçtığımın cesetlerinin seri üreticisiyim. Ya Martita? Vay anasını! Şimdik anlıyorum ki kör kör parmağım gözüneymiş. Ama benim jeton düşmüyor. Sanki olan bitenden bir şey anlamıyormuşum gibi. Her şeyin bana apaçık söylenmesi lazım. Bırak name yapmayı da al kızı altına, seni ihtiyar budala! Ama öbür yandan, Martita'nın böyle sevgi dolu olmasında da bir bityeniği var gibi. Sıçtığımın Martita'sı! Maymuna çevirdin beni...

Bay Del Valle'nin gülümsemesinden iyilik fışkırıyordu. García ona önceki gece olan bitenin, mecburen ayıklanmış bir versiyonunu ve elli dolarlık banknotları anlattı. Del Valle düşünceli bir hal aldı.

"İşte bu Bay García, söylentilerde gerçeklik payı olduğuna bir işaret gibi görünüyor."

Albay atıldı:

"Ben de buna inanıyorum, Bay Del Valle."

"Ancak yalnızca işaret Albay, yalnızca işaret ve bu kadar ciddi bir vakada her şeyi açığa çıkarmak gerekli. Üstelik elimizde yalnızca yarın var."

"Mümkün olan her şey yapılıyor Bay Del Valle. García'nın soruşturmasının yanı sıra, sınırlarda teyakkuz halindeyiz ve otellerde..."

"İki devlet başkanının hayatı tehlikede, Albay. Bence bu Çinli Wang'ı tutuklamalıyız."

García söze girdi:

"Ben onu serbest bırakıp gözlemenin daha iyi olacağı kanısındayım. Bu meselenin elebaşı olduğunu sanmıyorum ama bizi ona götürebilir."

"Ne dersiniz Albay?"

"García haklı. Zaten gece gündüz, fark ettirilmeden izlenmesi için emir verdim."

Del Valle García'ya döndü. Kusursuz politik gülümsemesi dudaklarına yeniden yerleşmişti.

"Sizi tebrik ederim Bay García. Sizi tehlikeye atmış ve iki kişiyi öldürmek zorunda bırakmış olmaktan dolayı çok üzgünüm. Öldürmek beni iğrendiren bir eylem..."

Albay araya girdi:

"Yapılması gerekliydi, Bay Del Valle."

"Evet, evet bunu görüyorum. Sitem ediyor değilim ama bu tip şeylere alışkın da değilim... Sözümün başına dönersek, sizi tebrik ederim Bay García. Yirmi dört saatten az bir sürede kuşkularımızı gidermeye yetecek bilgiyi bize sağladınız. Çok güzel iş çıkardınız, çok güzel."

García suskunluğunu bozmadı. Şapkası kucağında, bakışları boşluğa dikiliydi.

"Sizin parlak soruşturmanızdan sonra Bay García, kanımca Komünist Çin'den gelen paranın Meksika'da bir saldırıyı gerçekleştirmek için kullanılacağına kesin gözüyle bakabiliriz."

Albay "Durum onu gösteriyor" dedi.

"Ve hem bu miktardaki para hem de Bay García'nın soruşturma yaptığını fark ettikleri anda giriştikleri acil eylem, bize ortada çok vahim bir meselenin olduğunu gösteriyor. Meksika Emniyeti'nin bir üyesi olan Bay García'yı öldürmeye çalışmaları, tam da şüphelerimizin haklılığını bize kanımca su götürmez biçimde kanıtlıyor."

Bir sessizlik oldu. Albay altın çakmağıyla oynuyordu. García boşluğa bakmayı sürdürüyordu. Vay anasını! Eğer

Meksika'da bir polisi öldürmek isteyen her dallama yüzünden uluslararası bir komplo üretilecekse yanmışız biz. Öyle uzağa gitmeye gerek yok, benim biletimi kesmek isteyen her dallamayı saysan... Vay anasını! Bu işte bir bityeniği var.

Bay Del Valle konuştu:

"Beyler, ABD Başkanı'nı ülkemizi ziyareti sırasında öldürmek için, Komünist Çin'de kotarılan bir komplonun olduğuna kesin gözüyle bakabiliriz."

Sözlerinin yarattığı etkiyi görebilmek için dört bir yanına bakındı. Albay çakmağıyla oynamayı sürdürüyordu. García boş bakıyordu.

"Bu komplo yüzünden yalnızca ABD Başkanı'nın hayatının değil, aynı zamanda bizim başkanımızın hayatının ve Dünya Barışı'nın da tehlikede olduğunu ayrıca söylememe ihtiyaç yok beyler."

Bir kez daha durakladı. Albay çakmakla, García boşlukla oyalanmaya devam ediyordu.

"Sizin fikriniz nedir Albay?"

"Durumu mükemmel bir biçimde tahlil ettiniz Bay Del Valle."

"Bence de. Ya siz, Bay García?"

"Olabilir."

García'ya övgü dolu bir karşılık vermeye hazırlanmış olan Del Valle tereddütte kaldı. Ona bir şey söylemeye niyetlendi ancak Albay'a doğru döndü.

"Önlemleri üç katına çıkarmak gerek. Karartılmış camları olan bir otomobile binmek zorunda kalmak Sayın Başkan'ın hoşuna gitmeyecektir ama Dallas'ta böyle bir otomobilin kullanılmış olması gerektiğini unutmamalıyız."

"Anlaşıldı Bay Del Valle."

"Ve eğer ertesi günden önce bu komployu meydana çıkaramazsak bu otomobili mecburen kullansak dahi, her

halükârda tehlikenin yoğunlaştığı zamanlar olacaktır. Aklımda özellikle parktaki heykelin açılış töreni var. Elbette parkın etrafındaki tüm binaları araştırdık ve balkonlara güvenilir kişilerin yerleştirilmesi için emir verdim ancak her zaman için tehlike mevcut..."

Albay "Bu doğru, Bay Del Valle" dedi. Yarı kapalı gözleri elinde çevirip durduğu çakmağına dikilmişti. Bay Del Valle, yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle García'ya döndü.

"Bu yüzden Bay García, bir an önce bu Çinli ajanları bulup ortadan kaldırmanın bizim için, tüm Meksikalılar için önemini görmüş olmalısınız. Bunu kavrıyor musunuz?"

"Evet."

"Önemli adımlar atılmış olduğuna inanıyorum. Başka ne tür önlemler almayı planladınız?"

"Bu gece, kısa bir süre içinde Rus ve *gringo*yla Café Cantón'da buluşacağız."

"Bunun ihtiyatlı bir hareket olacağına emin misiniz?"

"Değilim. Ama gerekli. Eğer bu... Bu Çinliler bir şeyler karıştırıyorlarsa onları harekete geçirmek için kışkırtmak gerek."

Del Valle ayağa kalktı.

"Şimdi bu dallama vatana ve devlete sadakat edebiyatı yapacak. Sıçtığımın sadakati!"

"Bay García, mesele artık sizin elinizde ve lütfen söylememe izin verin, cesaretinize hayranım, ne de olsa bu tutumunuzla hayatınızı ortaya koyduğunuzun farkında olduğunuzdan kuşkum yok."

Albay "Böyle gerekiyor, Bay Del Valle" dedi.

García ayağa kalktı.

"İzninizi istemek zorundayım."

"Anlıyorum, anlıyorum. Ancak buradan ayrılmanızdan önce Bay García, cesaretinize hayran olduğumu size söylemek isterim. Anlaşıldığı kadarıyla bu insanların niyeti ciddi, dün gece yaşanan talihsiz olaylar da bunu ortaya koyuyor..."

"Bizim de niyetimiz ciddi" dedi Albay ayağa kalkarken.

Bay Del Valle García'ya yaklaştı:

"Bay García, elinizi sıkmama müsaade edin. Bu millet sizinle gurur duyuyor. Kahramanlığınız –çünkü bunun adı kahramanlıktır– karanlıkta kalmak zorunda ancak sayın başkan ve millet size müteşekkir kalacaktır. Talihiniz açık olsun."

"Teşekkür ederim. Başka bir şey var mı Albayım?"

"Hayır... Talihiniz açık olsun, García."

García çıktı. Bay Del Valle konuşmaya başladığında hâlâ içeridekileri duyabiliyordu.

"Yabani bir adam. Tıpkı devrimi yapan, Kuzey'in heybetli süvarileri gibi..."

Sıçtığımın Del Valle'si! Tepeden tırnağa vatan sevgisi falan filan edebiyatıyla dolu. Yabani senin anandır, aşağılık herif! Ben sadece profesyonel tetikçiyim, polisin maaşlı celladı. Bu kadar laf ebeliği niye? Eğer Çinlileri temizlememi istiyorsan bunu söyle. Sıçtığımın çekikleri! Gerçi Çinli Liu için her türlü hevesliyim. Mademki benden önce davrandı, belasını bulacak. Kuzeyin süvarisi olma vakti şimdik. Madem Yurécuaro, Michoacán'ın bağrında, Charanda'dan piç doğmuşum. Beğenmedilerse hepsinin ama hepsinin anasının örekesine kadar yolu var. Sıçtığımın Charanda'sı! Martita da evimde ama beni hıyar sanıyor. Öpücük kondurmalar, baba gibi görmeler falan ama yine de beni hıyar sanıyor. Belki de öldürmeyi öğrenmek yerine palavra sıkmayı öğrenirim, Bay Del Valle gibi olurum. Kıçımın kenarı. Ya da belki sıçtığımın Avu-

katı gibi olurum, içki otlanırım ha bire. Millet bana müteşekkir kalacakmış. Ben millete niye teşekkür edeceğim? Michoacánlı hemşerimin dediği gibi: Çocukken okula gittiysem / Ve büyüdüğümde askere / Evlenip boynuzlu olduysam / Ve ölürken mahkûm / Ne borcum var güneşe /Beni ısıttı diye

Ne Graves ne de Laski Café Cantón'daydı. Çinli Wang kasaya bakıyor, dört Çinli genç de barla ilgileniyorlardı. İçlerinden yalnızca biri García'ya bakmak için kafasını kaldırdı ancak yüzünde herhangi bir şaşkınlık belirtisi görünmedi. Tek başına kasaya doğru ilerledi, işine dalmış bir çalışan gibi ve çabucak ihtiyar Wang'la konuşup mutfağa benzeyen bölüme doğru giderek gözden kayboldu. García bölmelerden birine oturup bira ısmarladı. Bu Sıçtığımın Çinlileri gerilmeye başladı. Ne yapacaklarını görmek için buraya gelmek iyi fikirmiş demek ki. İçimden Sayula'nın Gulyabanisi çıkacak mı, göreceğiz. Sıçtığımın Bay Del Valle'si! Öldürmek beni iğrendiriyor! Ama eyalet valisiyken ordunun bütün bir kanadının başına çorap örmüştü. Operasyonlar Sorumlusu olarak, şu bizim General Miraflores'i de o zaman yanına almıştı. Belki bu yüzden öldürmekten iğrenir olmuştur. Devrim ölmüş, yaşasın hükümet! Sıçtığımın devrimi ve sıçtığımın hükümeti!

Laski kapıda göründü. Az kaldı görmüyordum. Bu sıçtığımın Rus'u, insanların ve eşyaların arasında nasıl da eriyiveriyor. Şimdi de en hüzünlü bakışlarını takınıp gelmiş.

"Graves geliyor mu?"

"Evet."

"Ben bir bardak süt ısmarlayacağım."

"Yoksa sizin memlekette süt yok mu?"

"Elbette var! Rusya'da her şeyimiz var, hem de her şeyimiz."

"Rusya gibisi yok."

"Tabii ki, Rusya öyle bir..."

"Size takılıyordum, Laski dostum. Ne haberler var? Dış Moğolistan'dan yeni söylentiler yok mu?"

"Ha ha ha. Müthişsiniz Filiberto. Sahiden müthişsiniz."

"Graves gelene dek ben bir telefon edeceğim. İzninizle."

Ayağa kalktı ve telefona gitti. Wang ona bakmak için başını kaldırmadıysa da genç Çinlilerden biri onu gözetliyordu. Ortadan kaybolan Çinli henüz yerine dönmemişti.

La Ópera Meyhanesi'nde telefona cevap verildi ve birkaç saniye içinde Avukat'la konuşmaya başladı.

"Ne oldu?"

"Ona hiç elleşmeyin Yüzbaşı. Kadın beni kapı dışarı etti, romu bitirmeme bile izin vermedi. Sizinle parti yapacağını ve işini kendi göreceğini söyledi. Benim üç yüz pesodan ne haber?"

"İki yüz elli."

"Onlardan ne haber?"

"Yarın."

"Kadın bu gece geri geleceğinizden emin Yüzbaşı."

"Belki giderim."

"Hatun leş."

"Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattı ve masaya döndü. Graves çoktan gelmiş, Rus'un karşısına oturmuştu. García Graves'in yanına oturdu.

"Tanışıyor muydunuz?"

"Evet" dedi Graves. "Çok zamandır." "Ne yazık ki" dedi Laski "bunca zamanda gerçek bir dostluğun filizlendiğini söyleyemeyiz".

Graves turist gülümsemesiyle güldü.

"İvan Mikailoviç 1957'de beni Konstantinopolis'te öldürmeye kalkıştı."

İvan Mikailoviç'in bakışları daha bir hüzünle doldu.

"Çok kötü planlanmış bir işti, çok kötü. Tıkır tıkır işleyecek bir plan yapacak vakit yoktu."

Fiyaskonun acısı onu derinden üzmüşe benziyordu. Graves anılarını böldü.

"Banknotların seri numaralarını alamadım. Hong Kong Bankası, hatta diyebilirim ki Koloni'deki İngiliz yetkililer bile işbirliğine yanaşmadılar."

Rus gülümsedi. Memnun olmuş görünüyordu.

"Müttefikler ve dostlar göründükleri kadar dost değillermiş demek."

Graves sözünün kesilmesini dikkate almadı.

"Bununla beraber, söz konusu işlemin yapıldığından emin olabiliyoruz. Kowloon'daki bir ajanımız bunu doğruluyor."

"Benim istihbaratımdan kuşkunuz mu vardı Graves dostum?"

"Evet, İvan Mikailoviç. Rus polisi bize bir hediye verirse kabul etmeden önce onu çok dikkatle inceleriz."

Rus "Hediye atın dişine bakılmaz" dedi. Graves karşılık verdi:

"Truvalılar bakmalıydı. İşlem dokuz gün önce yapılmış. Ellilik banknotlar halinde Amerikan doları çekilmiş ve para hem Batılı hem de Çinli birkaç kişi tarafından alınmış. Eğer ısrarcı olursak –ve olacağız da– seri numaralarını elde edebiliriz, ancak yaklaşık iki haftadan önce olmaz."

García "Yani artık çok geç olduğunda..."dedi.

"Aynen, artık çok geç olacak. Ama her şeyi öğrenmek lazım. Komplonun nerelere uzandığını bilmek ve buna karışanların tamamını elimize geçirmek için bile olsa."

"Bence böyle bir mesele için fazla kalabalıklar" dedi García.

"Çinliler bir şey yaptıklarında onu büyük çaplı yaparlar" dedi Rus. Orada her şey büyüktür."

"Ama bu kadar adam çok fazla" diye ısrar etti García. "Böyle bir saldırı en fazla iki üç kişi arasında planlanır."

"Ben de bunu düşündüm" dedi Graves.

Laski ağır ağır sütünü yudumluyordu. Kahveyle edindiği deneyimlerden sonra Graves bira içiyordu, García'nınkinin aynısını.

"Bu kafedeki bütün Çinliler mesela, bu mevzuya dahilmiş gibi görünüyor" dedi García. "Bu çapta bir saldırının garsonlarla organize edildiğini düşünmek tuhaf olur."

"Yanlış bir yola sapmış olabilir miyiz sevgili İvan Mikailoviç?"

"Bilmiyorum Graves. Araştırıyoruz işte, hepsi bu. Bizim mesleğimizde ortaya çıkmamış bir gerçeğe ulaşmak için araştırma yapıldığını çoktan öğrenmiş olmalısınız. Bu gerçeğin ne olduğu bizi ilgilendirmez ve ne olacağını önceden bilseydik de o zaman araştırma dosyası olmazdı."

"Sırf eylem olurdu."

"Aynen Filiberto, eyleme geçerdik. Ve şimdilik bize yalnızca araştırma görevi verildi çünkü eyleme geçme vakti henüz gelmedi."

Dördüncü Çinli kafenin arka tarafından geri geldi ve bar tezgâhının arkasındaki yerine geçti. Wang'la birkaç kelime konuştu ve işinin başına döndü. Bölmedeki üç adama bakmak için bir kere olsun başını kaldırmadı.

"Bu arada Filiberto" dedi Laski birden "sizi izlemeyi bırakmaları için emir verdim, aynısı sizin için de geçerli Graves."

"Ben de aynısını yaptım" dedi Graves. "Bay García sözlerinde kesinkes haklıydı. Neredeyse çocukça bir oyuna

dönmüştü. Üstlerime de böyle söyledim... Onlara bu yanlışa sizin dikkat çektiğinizi söyledim, García. Çok etkilendiler."

"Teşekkürler."

"Bu gece ne yapıyoruz?" diye sordu Laski. "Tabii sadece arkadaşça bir buluşmaysa bu..."

"Çinliler endişeliler, İvan Mikailoviç."

"Orası açık" dedi Graves. "Birini o fark etmeden araştırmak neredeyse imkânsızdır. Bu akşamüstü bakkal dükkânları pek hareketliydi. Oraların da araştırılmasını isterdim..."

"Belki de size o zevki tattırırlar" dedi García. "Bu yüzden buradayız, ne yaptıklarını görmek için."

"Bizim ölümümüzü organize ediyor olabilirler" dedi Laski. "Oltanın ucundaki yem olmaktan hiç hoşlanmamışımdır."

"Değil mi ya? Ama şimdi tam da buyuz işte İvan Mikailoviç."

"García'yla hemfikirim. İşi başka türlü kotaracak kadar vaktimiz yok ve en iyisi onları harekete geçmeleri için kışkırtmak."

Genç Çinlilerden biri tezgâhın arkasından çıkıp masaya yaklaştı. Genç, güçlü kuvvetli, ifadesiz yüzlü bir adamdı.

"Başka biy şey alıy mısınız beyley?"

García gözlerini adama dikmek için kafasını kaldırdı. Çinli gözlerini kaçırmadı.

"Konuşuyoruz" dedi García sert bir sesle.

Çinli omuzunu silkti, girişe doğru gitti ve onlara bakmayı bırakmadan kapıya yaslandı. Bu çekik ya dayak istiyor ya da kavga çıkarmaya çalışıyor. Belki de gitmemizi istiyorlar. Gitmemizi isterler tabii ama cehennemin dibine. Bu *gringo* da dallama gibi sırıtmayı bırakmıyor. Rus

ise ağladı ağlayacak neredeyse. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı! Bu çekiklere bir fırsat daha vermek lazım.

"Tuvalete gidiyorum" dedi García ayağa kalkarken. Kafenin arka tarafına doğru gitti, tuvalete girdi ve lavaboya yanaştı. Şimdik tamam, eğer niyetleri ciddiyse buraya gelirler ve görürüz bakalım, hangimizin taşakları altı okka geliyor. Yeterince vakit vermeye kaldı artık iş. Neticede bu sıçtığımın hayatında vakitten bol ne var? Martita'cığım yatağımda uykulara dalmış, bense burada enayilik peşindeyim. Şimdik beni donum bileklerimde yakalayacaklarını sanıyorlardır.

Kapının açılıp içeri birilerinin girdiğini hissetti. Kim olduklarını görmek için arkasını dönmedi. Yeter ki bana yaklaşsınlar, böyle çıt çıkarmadan, gölde ördek avlar gibi. O arada sırtıma bıçağı saplamasınlar da. Sizin kullanacağınız bıçağa sıçayım! Fark etmedim sansınlar...

Bir ses çabucak Çince bir şeyler söyledi. O zaman García, elinde 45'liğiyle arkasına döndü. İki yanında birer adam vardı. Bir tanesi düz tuttuğu eliyle bileğine vurdu, silahı yere düştü. Diğeri üzerine atladı ve kolunu boğazına dolayıp onu boğmaya başladı. O anda, her şey bitti sanırken kapı açıldı. Gelen Graves'ti, gözlüğü yoktu ve fırtına gibi içeri dalmıştı. Bir dev gibi sıçrayarak García'nın boğazını sıkan adamın sırtına bindi. Öbürü üstüne atladı ama alnına indirilen elin vuruşuyla sersemleyerek geri gitti. Artık serbest kalan García da bir tane yüzüne çaktı ve adamın burnunu dağıttı. O sırada Graves diğerini kilide almış, gözleri yuvalarından fırlayıp yüzü ter içinde kalmış olan adama diz çöktürüyordu. Düz tuttuğu elinin yanını adamın boynuna, âdemelmasının üzerine indirdi. Adam boğuk bir inilti koyverdi ve başı lavabonun musluğuna sıkışmışken kendini yere bıraktı. Diğeri, burnundan kan boşalırken başka bir kapıyı açtı ve kaçıp gitti. García

silahını alıp bir zarar görüp görmediğine baktıktan sonra kılıfına soktu. Graves gözlüğünü takarken her zamanki gibi gülümsüyordu.

"Buraya ne için geldiğinizi tahmin etmiştim García, tetikteydim."

"Teşekkürler."

"Haklıydınız. Çinlilerin içinde korku uyandırdık ve bu da pek çok şey anlatıyor."

"Evet."

"Laski diğerleri telaşlanmasın diye masada kaldı. Herhalde şimdi bizi tutsak aldıklarını veya bize canlarının istediklerini yapabileceklerini sanıyorlardır. Ee, şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gidiyoruz. Zaten mesajımızı verdik. Polise burayı gözetlemelerini söyleyeceğim."

Kırık ve kirli aynanın karşısında durup dağılmış saçını ve göğüs cebindeki mendili düzeltti. Yere yığılmış olan Çinli kıpırdanmaya başlamıştı.

"Bunu ne yapacağız García?"

"Bırakın onu Graves. O ayakçı, işimize yaramaz."

Üstünü başını düzeltmeyi bitirdi ve peşinde Graves'le tuvaletten çıktı. Sanki yalnızca tuvalete gitmişler gibi görünüyorlardı. Barda duran Çinliler onlara şaşkınlıkla baktı. Wang başını kaldırdı ve bir an için donup kaldı. Laski hâlâ masadaydı, sanki olup bitenden haberi yokmuş gibi görünüyordu ancak masanın altında soktuğu eli tabancasının kabzasını tutuyordu. García doğruca kasaya yürüdü.

"Şu masanın hesabını alın."

Wang gözlerinde panikle ona baktı. Bir abaküsle çabucak hesabı çıkarıp söyledi.

"Yedi peso."

"Buyurun. Kalan üç pesoyu da tuvaletlerin bakımı için bırakıyorum, bakalım daha iyi temizleyecek misiniz? Çok pis."

Laski'yle Graves de yanına gelmişlerdi, Laski şapkasını da getirmişti. García şapkasını alıp başına geçirdi. "Teşekkürler" dedi. Kafeden çıktılar. Graves "Arabam karşıda" dedi.

Sokağın karşısına geçip arabaya bindiler; koyu renkli bir Buick'ti araba. Üçü de ön tarafa oturmuşlardı.

"Guerrero Sokağı'na gidelim" dedi García. "Neresi biliyor musunuz?"

"Evet. Ne var orada?"

"Sizin bir hemşerinizi görmeye gidiyoruz, Graves. Roque Villegas Vargas'ın kız arkadaşını. Belki aynı memlekettensiniz diye size daha fazla şey söyler."

Onlara Anabella'yla olanları anlattı.

"Belki siz Amerikan pasaportunu elinden almakla tehdit ederek işin doğrusunu ağzından alabilirsiniz."

"Gidelim."

"Ama önce telefon etmem lazım."

"Arabada telsiz var ve görüşme yapabilirsiniz.."

"Gücendirmek istemem ama normal telefonu tercih ederim. Şu büfenin önünde durun."

"Bizi takip edip etmediklerine bakıyorum" dedi Laski. "Yem olmak hoş değildir diye." Bakışları da sesi kadar hüzünlü olmuştu yeniden. García arabadan indi ve büfeden telefonu istedi.

"Ben García Albayım."

"Ne var? Gideli daha bir saat bile olmadı."

"Arkadaşlarla Café Cantón'daydım."

"Ne güzel!"

Albayın sesinde ara sıra kullandığı alaycı ve tepeden bakan tonlama vardı.

"Bir münakaşaya karıştık."

"Sarhoşlar mı?"

"Hayır Albayım. Ama bizi orada istemiyorlar. Ve anlaşılan Nonoalco'daki bakkallar pek hareketliymiş bugün, Wang'ın işyerleri de orada. Belki de mangırlar oradadır."

"Ben araştırırım."

Albay telefonu kapattı. Vay anasını! Mangırdan bahsedildi mi hoşça kal demeye bile vakit bulamıyor. Ardından atlı kovalar gibi çıkmıştır herhalde çoktan. Bense enayi gibi buradayım. Bu ikisini uluslararası entrikalarıyla baş başa bırakıp şu mangırın peşine düşmeliydim ya. Sıçtığımın uluslararası entrikası! Beş yüz bin yeşil. Şimdik işler güzelleşti hakikaten. İçim dışım Dış Moğolistan oldu. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı!

Arabaya bindi. "Kimse bizi takip etmiyor" dedi Laski. "Sanırım Graves bir kez olsun doğruyu söyledi ve artık adamları bizi izlemiyor."

"Ben her zaman doğruyu söylerim" dedi Graves. "En azından söylemek işime geldiğinde. Ve işime geldiği durumlar da olur."

"Pek olmaz" dedi Rus. "Pek olmaz." "Bakkalları gözetleyecekler mi?" diye sordu Graves. "Bu önemli."

"Evet. Gidelim."

García 9 numaralı dairenin kapısına vurdu. Kimse açmadı. "Muhtemelen kuş uçmuştur" dedi Laski. "Sanmam" dedi García. "Şu parayı ve arabayı geri alabilme konusunda fazlasıyla hayalperestti. Kim kapıyı açacak?" "Orası kolay" dedi Graves "ama Sovyet meslektaşımızın yöntemini yakından görmek hoşuma giderdi. Biri bana 'Onun açamayacağı ne kilit ne de çelik kasa vardır' " dedi.

Laski hoşnut bir tavırla gülümsedi ve kapı koluna eğildi.

"Çok sıradan. Yalnız nezaket kurallarına uygun davranmıyoruz bence. Bu küçük işi arkadaşımız Filiberto'ya bırakmalıyız, ne de olsa ev sahibimiz."

"Açın kapıyı İvan Mikailoviç."

"Yok, kabalık olur. Bunun gibi uluslararası toplantılarda, davet sahibi ülkenin temsilcisi başkandır her zaman. Başlayın Filiberto, emeksiz yemek olmaz." García kapı kolunu kavradı ve çevirdi. Kapı açıldı.

"Kilitlenmemiş" dedi Graves.

İçeri girdiler, García ışığı yaktı. Salondaki dağınıklık aynıydı. Tek bir değişiklik olmuştu. Wichita Fallslu Annabella Ninziffer'in namı değer Anabella Crawford'un cesedi kanepeye yığılmıştı. Biri onu elektrik kablosuyla boğmuştu.

Laski nabzını ölçmek için yanına gitti. "Çok olmamış. En fazla iki saat..." "Onu öldüren de" dedi García "geri gelmeye niyetlenmiş gibi kapıyı açık bırakmış." "Geri gelecek ne var ki?" diye sordu Graves. "Onu konuşmasın diye öldürdüler, hepsi bu işte." "Ama cesedi böyle ortada bırakmanın uygun düşmeyeceğini ve saklamanın daha iyi olacağını düşünmüş olmalılar. Polis de kaçtığını tahmin ederdi o zaman."

Yatak odasına girdi. Anabella'nın tüm kıyafetleri dertop edilmiş, yatağın üstündeki bir bavula tıkıştırılmıştı. "Belki gitmeye niyetliydi" dedi Graves. "Giysilerini böyle toplamazdı" dedi öteki gibi kapıda beliren Laski. "Kadınlar hele ki artistler giysilerine özen gösterir." "Onu daha sonra taşımaya karar vermişler" dedi García. Salona döndüler. Graves bakışlarıyla çabucak salonu taradı. "Ne yapıyoruz? Polise haber versek iyi olmaz mı?" "Onu öldürenleri beklemek daha iyi" dedi García. "Sizce de öyle değil mi İvan Mikailoviç?" "Işığı söndürüp kapıyı kapatmak lazım, onun ya da onların bıraktığı gibi."

García kapıyı kapattı ve ışığı söndürdü. Açık pencereden içeri sokağın aydınlığı ve bir reklam tabelasının kırmızımsı, yanıp sönen ışığı geliyordu. Yandığında Anabella'nın açık gözleri ışıyordu. Sokağı gözetleyebilecekleri, pencerenin yakınındaki yemek masasına oturdular.

"Gözleri kapalı olsaydı sarhoş gibi görünürdü" dedi Laski. "Sarhoş kadınlardan hiç hoşlanmamışımdır." "Muhtemelen sarhoştu" dedi García. "Belki başına ne geleceğini bile sezmemiştir. Mücadele etmişe benzemiyor." "Mücadele olmadan birini boğmak kolay değildir" dedi Graves. "Elektrik kablosu çok etkilidir. Sizce de öyle değil mi Filiberto?"

García hiç kullanmadığını söyleyecekti ki aklına bir vaka geldi. Huasteca'da olmuştu, bir emri yerine getirirken. Sinir küpü gariban ihtiyar bütün gününü evinin çardağındaki sallanan sandalyede geçiriyordu. Amir de emri verdi. Arkasından yaklaşıp kabloyu dolayıverdim. Gürültü patırtı çıkmasın dediler diye havanın kararmasını beklemiştim, şöyle saat yedi civarını. Kımıldaması bitince sırf bunun için getirdiğimiz tabuta koydum ve köyden çıkmak için yola düzüldük. Bir ölüyü gizlice taşımak için tabuttan iyisi yoktur. Yanında bir çift hayvanıyla sokaktan geçen amele, tabutu görünce şapkasını çıkartmıştı hatta. Sonra birden, bir köşe başında sıçtığımın ihtiyarı tekmelemeye başladı. Adeta dikkat çekmeye çalışır gibi. Tabutu indirip açmak ve aynı kabloyla ikinci turuna çıkarmak gerekti. Sıçtığımın yaygaracı ihtiyarı! Remigio Luna'ydı adı.

Graves "Hepsi mücadele etmez" dedi. "Neredeyse dört sene olacak, Viyana'da bir ajanı temizlemek zorunda kaldım. Sanırım sizin mesai arkadaşınızdı İvan Mikailoviç. Ona sağlam bir tane çaktım. Acımasın diye önceden ellerimi mendille sarmıştım. Kımıldamadı bile. Sadece gargara yapar gibi bir ses çıkardı."

"Dimitri Mikropopulos'tu o" dedi Laski. "Yer yer çok etkin bir adamdı ama mizacı dengesizdi ve tüm Akdenizliler gibi hainliğe epey meyilliydi."

"Oydu işte" dedi Graves. "İkili ajan..." Ayağa kalktı ve yere atılmış bir gazete sayfasıyla Anabella'nın yüzünü örttü. Şimdi tabelanın kırmızımsı ışığı, çoktan ölmüş Roque Villegas'ın gazetenin birinci sayfasına basılmış fotoğrafını aydınlatıyordu.

"Çinli bir meslektaş" dedi birden Laski. "birkaç yıl önce..."

"Ruslar onların dostlarıyken..." dedi Graves. "Evet. Her zaman çantasında ince, ipekten bir kordon taşırdı. En etkilisinin o olduğunu söylerdi. Bir defasında neden naylon kullanmadığını sordum, çektikçe naylonun biraz esnediğini ve ipekten aldığı kadar verim alamadığını söyledi. Bence yalnızca Çinli bağnazlığından böyle yapıyordu.

"Sing Po'dur o!" diye haykırdı Graves.

"Sonra ona ne olduğunu hiç öğrenemedim. Bir keresinde Seul'de buldum ama izini kaybettim."

"Ortaya çıktı ki ipek kordon o kadar da etkili değilmiş. Onu bir kez daha kullanmak istedi, yapmaması gerekirken. Karnına bir bıçak sapladım. Konstantinopolis'teydik. Hey gidi hey..."

Sessizleştiler. Beklemeyi bilen adamlardı.

"Her zaman 45'lik kullandığınızı söylediler bana, García."

"Bir ara 32'lik kullanmıştım ama kurşunu ince ve işe yaramıyor. Üç kurşun yemiş bir eleman az kaldı beni şişliyordu."

"Ben Alman Luger'ini tercih ederim" dedi Laski.

"Biz genelde altıpatlar kullanırız" dedi Graves. "Altı kurşun vardır sadece ama güvenilirdir. Ayrıca, hepsini

yakacak durum çok nadiren doğar. Genelde bir tanesi yeter."

"Amerikan filosu gibi Luger de" dedi Laski "her daim tertemiz olmalıdır. Ama iyi bakarsan çok etkilidirler. Kanada'dayken bir süre boyunca Amerikan 45'liği kullanmak zorunda kaldım Graves dostum ve itiraf etmeliyim ki bana çok iyi hizmet etti."

"Teşekkürler" dedi Graves. "Benim de bir Rus hafif makinelisi kullanma fırsatım oldu ve sizi temin ederim ki müthiş bir silah."

Sessizleştiler. Anabella Ninziffer fazlaca bacak sergiliyordu. "Sıçtığımın Amerikalı karısı! Şimdik de başında cenaze nöbeti tutuyoruz. Peki zavallı merhume neden öldü? Onu azgınlık çarptı. Ay Calixto'mun azgın dilberi! Merhume hemen hiç rahatsızlık belirtisi göstermedi. Ama öldü. Elektrik kordonu gerdanına dolanmış. Bacakları da ortada. Bu Amerikalı hatunlar ölürken bile biraz edepsizler. Bir de parti yapacaktık seninle ha. Cenaze nöbeti oldu bak seni geçkin şırfıntı! Bu paçavrayı öldürmek için yarım milyon dolar. Bu çekikler ayvayı yedi."

"García dostum" dedi Graves "Rom kalmış mıdır, ne dersiniz?"

"Belki mutfakta vardır."

"Keşke buzdolabında süt olsaydı" dedi Laski. "Amerikalıların her zaman sütü olur. Süte çok düşkündür onlar."

García ayağa kalktı. İçinden "Ne olursa olsun Meksika'dayız ve ben de ev sahibi rolünü üstlenmek zorundayım. Sıçtığımın ev! İşte fakirhaneniz ve sıçtığımın cesediniz" dedi.

Mutfakta bir şişe rom buldu, buzdolabında da birkaç şişe bira vardı ama sütten eser yoktu. Romu ve iki şişe birayı salona götürdü. "Süt yok."

"Amerikalıları uygarlaştırmanın kötü tarafı da bu" dedi Laski. "Eskiden onların evlerinden süt eksik olmazdı ama iki savaş sırasında adam gibi içmeyi öğrendiler ve artık süt içmiyorlar. Onları uygarlaştırarak çok şey kaybettik. Bana bir bira verin Filiberto."

Laski ve García biralarını yudumlarken Graves rom şişesini alıp bir fırt çekti. Beklemeye devam ettiler. İşleri buydu, güvenli biçimde öldürebilmek için beklemek. Anabellla Ninziffer'in beyaz bacakları karanlıkta göz alıyordu. García ayağa kalkıp başka bir gazete sayfasıyla onları örttü. Sıçtığımın Amerikalı karısı! Bu Graves de içtikçe içiyor ama sarhoş olmuyor. Bana kalırsa hiç de olmamıştır. Karatesi de iyi. Ben de delikanlıyken öğrenmeliydim bunu ama öğrenmek gereken başka şeyler vardı, başının çaresine bakmak gibi.

Beklemeye devam ettiler.

"Meksika romu çok güzel" dedi birden Graves.

"Teşekkürler" dedi García. "Bir bira daha ister misiniz İvan Mikailoviç?"

"Evet, lütfen. Ve kendim almaya gitmediğim için kusura bakmayın Filiberto ama karanlıkta size sırtımı dönmek istemem."

García iki bira daha getirdi. Sıçtığımın kuşkucu Rus'u! Bu ikisi ne düşünüyordur acaba? Vefakâr rahmetlileri mi? Bunlarda vicdan yok. Biri *gringo*, biri Rus. Vicdansızlar. Neyse ki *gringo* ölünün gözlerini örttü. Herhalde ona öldürdüğü birini hatırlattı. Sıçtığımın *gringo*su! Tutturmuş yok Viyana yok Konstantinopolis! Beni hıyar zannediyor.

"Buyurun biranız, İvan Mikailoviç."

"Teşekkürler Filiberto. Beni perişan edeceksiniz..."

García oturdu. Yanındaki koltuğa bıraktığı 45'liği eliyle yokladı. "Karanlıkta cin gibi olmak lazım. Hele bu iki elemanla birlikteyken."

"Size güvenmediğimizi düşünmeyin Filiberto ama elinizin silahta olması hoşuma gitmiyor."

"Karanlık" dedi Graves "insanın aklına kötü şeyler getiriyor".

Beklemeye devam ettiler. Tüm cenazelerde söylendiği gibi, merhumeyi iyi bilirdik demedi kimse. Belki benimkinde bile söylerler. Martita söyler. O yatağımda yatıyorken ben burada uluslararası entrikanın önemli kişisini oynuyorum. Bir attan bile daha çabuk huylanan bu iki elemanla beraber. Şimdik de tutmuş karanlığın akıllarına kötü kötü şeyler getirdiğini söylüyorlar. İyi şeyler gelir mi ki akıllarına? "Tanrı bizi kötü düşüncelerden azat etsin diye ilk haç alnına..." Yurécuaro'daki Pazar okulunda böyle öğrettiler bana. Ama bana kalırsa bunlar üç haç çıkarmaz.[1] Tanrı'yı tanımayan da önüne gelene diz çöktürür. İlki alnına, ilk kurşun, Tabasco'daki herif gibi kıpraşmasınlar diye. Kafası kesilmiş tavuk gibi oradan oraya attıydı kendini. Onun da ilki alnına gelmişti, her Allah'ın kuluna olduğu gibi. Merhume için dua etsek iyi olurdu ama artık cenazelerde hangi dualar okunduğunu hatırlamıyorum. Asla bir cenazeye gitmemem de garip. Belki birinin görevi öldürüp bir başkasınınki de dua etmek olduğundandır.

Laski birden konuştu. Sesi alçaktı, tıpkı bir cesedin yanında konuşan biri gibi. "Garip görünse de bazen ölümü düşünüyorum." Graves güldü. "Hepimizin başına bir gün gelecek" diye sürdürdü Laski. "Başkalarının başına gelmesine alışıyoruz ama günün birinde ecelin bize de uğrayacağını hatırlamak lazım."

"Su testisi su yolunda kırılır" dedi Graves. "İncil'de var bu."

---

1. Katolik doktrininde parmak ucuyla ilki alına, ikincisi ağza ve üçüncüsü de göğse olacak şekilde haç işareti yapmak. (ç.n.)

"Evet" dedi Laski. "Rusya'da biz de İncil üzerine çalışırız. İlginç bir kitap. Ve büyük yazarlarımız da pek çok defa ölüm temasını işlemişlerdir."

"Büyük devlet adamlarınız da onu kullanmıştır" dedi Graves.

"Öldürmeden hükmedilmez, Graves dostum. Bunu bütün halklar öğrenmiştir zaten. Biz bu yüzden varız."

"Araştırmak için" dedi Graves haşin bir sesle.

"Ve zamanı gelince öldürmek için" diye bir daha diretti Laski usulca. "Evet, öldürmek için. Ama bunu düşünmüyordum. Bizi de bulacak olan kendi ecelimizi düşünüyordum. Öldürüyoruz ama ölmeyi bilmiyoruz. Denebilir ki, ecelin kapısını tutuyoruz ama biz hep dışarıda kalıyoruz."

"Siz Ruslar dışlanmış hissetmemek için ecel olmayı bile istersiniz." "Ecelinize kavuşun diyoruz insanlara. Ama biz kapının dışında kalıyoruz, ta ki günün birinde sıra bize gelene dek. Sanki bir dişçinin bekleme salonunda sıramızın gelmesini bekliyormuşuz gibi. Ve içten içe sıramızın gelmeyeceğinden emin oluyoruz, geleceğini bilsek bile."

"Ölmekten korkuyor musunuz?" diye sordu Graves ilgiyle.

"Yalnızca ölüme dair hiçbir şey bilmeyenler ondan korkmaz. Biz çok fazla şey biliyoruz."

Beklemeye devam ettiler. Şimdik de başıma filozof kesildiler. Ne ekersen onu biçersin. Üstünde adımız yazan bir kurşun geziyor ortada. Ya da elektrik kablosu, bu sıçtığımın Amerikalısının başına geldiği gibi. Kim bilir belki de zatürre olurum. Yatağında öldü, hem de bütün ruhani desteği, kilisenin kutsamasını alarak. Vay anasını. Nasıl da bunu hiç düşünmemişim. Albay yatağında ölecek, tıpkı Rosendo del Valle gibi. Ölümün bin bir türlü hali

var ve bir de tüm ruhani desteği alarak yatağında ölecekler sınıfında olan adamlar var. Doğruca cennete. Orada meleklere karışmaya. Belki de şu Amerikalı karının çoktan kanatlarıyla halesi takılmıştır. Yatağında ölmediği halde. Oysa bu karı yatağında ölmeliydi çünkü hayatta en çok kullandığı şey yatağıydı. Ama kötü talih işte, uluslararası entrikaya bulaştı. Martita da benim yatağımda. O kadar güzel ki ve yatağımda bir başına. Amerikalı da orospuluğu bırakıp uluslararası komplocu olmayı istemiş. Hakkından elektrik kablosuyla gelmişler; bildiği tek yere, yatağına bile dönememiş. Olanı biteni kavradığında parti yerine cenaze töreni başlamış. Sıçtığımın Amerikalı karısı!

Beklemeye devam ettiler.

Sabaha karşı dört civarı apartmanın kapısının önünde bir araba durdu. Üçü de ayağa kalktılar. Graves ihtiyatla camdan baktı. "İki kişi iniyor. Arabada biri daha var..." García ve Laski dairenin kapısının iki yanına konuşlandılar. Daha önce García ölünün üstünü örten gazeteleri kaldırdı. Graves karanlıkta, yemek masasında kaldı. Üçünün de silahları elindeydi.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve iki adam arka arkaya içeri girdi.

"Kıpırdamayın" dedi García. Laski ışığı yaktı ve kapıyı çarparak kapattı. İki ziyaretçi de Çinliydi, biri Café Cantón'dandı. Yavaşça döndüler ve silahlı üç polisi gördüler. Yüzleri hiçbir duygu yansıtmıyordu. Graves öne çıktı ve üstlerini aradı. Biri tabanca diğeri de bıçak taşıyordu.

"Hepsi bu" dedi Graves. Silahları yemek masasının üstüne bıraktı. Elleri havada duran iki Çinli milim kımıldamamışlardı. Graves "Arabadakini getirmek gerek" dedi. Hızla dışarı çıktı. Laski "Şu iki sandalyeye oturun, duva-

ra yaslanın" dedi. Çinlilerden biri Kanton lehçesinde bir şeyler söyledi. García silahının namlusuyla adamın ağzına bir tane yapıştırdı. Adamın dudakları yarıldı ve ağzından kan boşalmaya başladı. "Susun ve konuşacaksanız da anlayacağımız dilden olsun."

Laski "Ben Kantonca anlıyorum" dedi.

"Bu yüzden en iyisi hepimizin İspanyolca konuşması. Oturun." İki Çinli oturdular.

"Arkadaşına çenesini tutmasını söylüyordu."

"Her neyse İspanyolca söylesin. Siz de İvan Mikailoviç; ne söylemeniz gerekiyorsa İspanyolca söyleyin."

Çinliler sandalyelerinde, tahtlarında oturan geçmiş zaman imparatorları gibi hareketsizlerdi. Graves kapıyı açtı ve yüzü kanla kaplı bir Çinliyi sürükleyerek içeri girdi.

"Gelmek istemiyordu" dedi. Üçüncü Çinliyi oturttular. Graves onlara Anabella'nın cesedini işaret etti. "Onu neden öldürdünüz?"

"Onun bir önemi yoktu" dedi Kantonca konuşan Çinli. İspanyolcası kusursuzdu. Bu defa García sordu: "Onu neden öldürdünüz?"

"Para istedi."

"Neden?"

"Onun bir önemi yoktu."

"Siz de bu yüzden mi öldürdünüz yani?"

"Ne kadar istiyorsunuz? Size para verebiliriz, çok para. Meksikalı bir polisin ömrü boyunca gördüğünden fazlasını."

"Ne kadar?"

"Bin dolar. Amerikan doları."

García boştaki eliyle suratına bir tane indirdi. Çinli sandalyesinden düşmek üzereydi. Doğruldu ve ağzından sızan kanı sildi.

"Beş bin dolar. Her birinize nakit beş bin."

"Banknotlar halinde mi?"
"Evet."
"Ellilik banknotlar halinde mi?"
"Eğer isterseniz."
"Nerede bu para?"
"Bu iş kafanıza yattı, değil mi?"
"Parayı görmek istiyorum."
"Tamam, size vereceğiz."
"Şimdi."
"Olur."
"Haydi o zaman."
"Gidip getirmem lazım."
"Dallama Çinli seni. Seni bırakır mıyız sanıyorsun?"
"Sizi temin ederim ki paramız var."
"Nerede?"
"Var işte. Birimiz gidebilir. İki kişi burada kalır."
"Telefonla söyleyip buraya getirtemez misin?

Çinli bir an düşündü. Bu herif idare ediyor, en azından bu ikisini. Diğerlerine sormuyor bile. Bana sanki Kübalıymış gibi geliyor. Değil mi ki aklınıza yerine kafanıza yattı diyor. Eğer bu işin içinde Kübalılar da varsa mevzu daha da karışır.

Çinli konuştu: "Bırakın, telefon edeyim."

"Orada, masanda, kız arkadaşının yanında."

Çinli ayağa kalktı ve telefonun yanına gitti. Erişebilmek için Anabella'nın bacaklarını bir kenara itti. Bir numara çevirdi. Laski adamın yanına yerleşti. Üçü de telefonun kadranına bakıyorlardı. Üç, beş, dokuz, dokuz, sıfır, sekiz. Arama cevaplandığında Çinli hızlı hızlı Kantonca konuştu. Rica etmiyor, emir veriyor gibi görünüyordu. Birden telefonu kapattı ve sandalyesine döndü.

"Yirmi dakika içinde burada olacak" dedi.

"Ne söyledi İvan Mikailoviç?"

"Feng diye biriyle konuştu. Ona nakit on beş bin dolar getirmesini söyledi."

"Ellilik banknotlar olmasını özellikle belirtti mi?"

"Hayır. Ayrıca tam anlamadığım bir bölüm oldu. Parolaya benziyordu."

"Evin adresini verdim" dedi Çinli.

García Graves'e döndü.

"Bağlayın şunları Graves. Bağlama konusunda FBI'da özel eğitim verildiğini duydum."

Graves yatak odasına gidip iki çarşafla geri döndü. Onları şeritler halinde yırttı ve çabucak üç Çinliyi bağladı. Şimdi yarı yarıya açığa çıkarılmış mumyalara benziyorlardı. Graves eserine bakıp gülümsedi.

"Kolay iş" dedi. "Özellikle de sandalyeye bağlıyorsan. Oturuş biçiminin kendisi kuvvet kullanmalarını engelliyor. Eğer fazla kuvvetli yüklenirlerse bu sefer de yere devrilip etkisizleşiyorlar."

"Çok ilginç" dedi Laski. "Öte yandan birimizin beklediğimiz kişinin gelişini gözetlemek için aşağıya inmesi lazım. Yanında arkadaşlarını getiriyor olmasın."

"Yalnız geliyor" dedi Çinli.

Laski Luger'ini sanki onu iğrendiren bir şeymiş gibi elinde tutuyordu. "Ben Bay Graves'in gitmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Neden siz değil, Laski?" diye sordu Graves. "Bu adamı getirmeye ben gittim."

"Ama ben Kantonca anlıyorum ve bunların yanında Kantonca anlayan birinin kalması gerekir. Sokağı gözetleme şerefi size düşer, Graves dostum."

"Camdan da gözetleyebilirim" dedi Graves. Dışarıdan görünmeden sokağı görebileceği bir biçimde camın kenarına yerleşti. Gözlerini sokaktan ayırmadan "Burada konuşulanları duymak isterim" dedi.

"Pekâlâ" dedi Laski. "Sorgulayın onları, Filiberto."

García kendi kendine söylendi. Bityeniğinin ucu ufak ufak görünmeye başladı. İnşallah bu iki kardeş mangırlar yüzünden canımı sıkmazlar. Çinlinin çevirdiği numaraya dikkat etmemiş bile olabilirler. 33-99-08. Mangır orada olmalı, on bin tane elli dolarlık banknot. Sıçtığımın banknotları!

Çinli konuştu: "Sizler Meksika Emniyeti'nden değilsiniz."

"Roque Villegas hangi işin peşindeydi?"

Çinli sustu.

"Bana bak çekik göz, nasıl olsa konuşacaksın. İyisi mi güzellikle olsun."

"Size para vereceğiz."

"Hong Kong'dan gelen parayı mı?"

"Nereden geldiğinden size ne? Canlı canlı para işte."

"Hong Kong'dan mı geldi?"

"Evet."

"Ne için size yolladılar?"

"İş için."

"O parayla on beş tane kafe açılır. Parayı size ne için yolladılar?"

"Bay Feng'in getireceği parayı alacak mısınız?"

"Nereden gönderildiğini bilmemiz lazım. Nasıl bir iş yapmanız için size gönderildi?"

"Bizi serbest bırakırsanız iş bittiğinde, size bir o kadar daha veririz."

"Hangi iş?"

Çinli sustu. García adamın kulakmemesini tuttu ve geriye bükmeye başladı. Birkaç damla kan fışkırdı.

"Hangi iş?"

"Zaten biliyorsunuz. Sizi tanıyorum. Narkotik şubeyle çalışıyorsunuz. Bu beyler de herhalde sınırın öbür yanın-

daki teşkilattan. Bu meseleleri parayla ilk defa çözmüyoruz, ne burada ne öbür yanda."

García kulağı bıraktı. Çinlinin yüzü ifadesizliğini sürdürüyordu.

"Afyon mu?"

"Morfin ve eroin. Amerika Birleşik Devletleri için buradan alıyoruz. Villegas satın almak için kullandığımız bağlantılardan biriydi."

"İş büyük mü?"

"Evet. Ama Villegas her şeyi bu kadına anlattı ve siz dün gece adamı öldürünce kadın konuşmama karşılığında işten pay istedi."

"Ve idam fermanı imzalandı."

"Bu tip insanlar için alışılagelmiş bir şey bu."

"Evet, bu doğru. Ve size parayı Hong Kong'dan gönderdiler, öyle mi?"

"Evet."

Graves camın oradan söze karıştı: "Neden Hong Kong'dan para getirttiniz? Mafyanın yeterince parası var..."

"Biz Amerikan mafyasından değiliz. Hatta onların rakibiyiz demek daha doğru" dedi Çinli.

"Peki ortaklarınızın bir adı var mı?" diye sordu Graves.

"Sizin bir şairiniz şöyle sorar: Adın ne değeri var? / Şu gülün adı değişse bile / Kokmaz mı aynı güzellikte?[2] Bizim ortaklarımız, adları her ne olursa olsun, yine de size güzel kokmazlar memur bey."

Graves sokağı gözetlemeyi bırakmadan konuşuyordu: "Shakespeare'den alıntı yapan bir uyuşturucu kaçakçısı çok nadir bulunur."

---

2. Shakespeare'in Romeo ve Juliet adlı eserinden, Çev. Bülent Bozkurt, İstanbul: Remzi Kitabevi. (ç.n.)

"Evet Memur Bey. Sizler sendikanın ve mafyanın kaba saba adamlarıyla muhatap olmaya alışkınsınız, zır cahil insanlarla."

"Paranın kaynağı Pekin mi?" diye birdenbire sordu Laski. Şaşırtıcı biçimde, Çinli gülümsedi. "Bu paranın Mao'dan geldiğine dair birtakım izler oluşmasına izin verdiğimiz doğru. Hong Kong ve Makao'daki yetkililerin harekete geçmesi ve dikkatlerini mafyanın üstünde yoğunlaştırmaları işimize gelmezdi."

"Ve bütün bu para afyon işinde kullanılacak, öyle mi?" diye sordu Graves.

"Bu ve çok daha fazlası. Afyon işinde ve diğerlerinde."

"Mesela adam öldürmede" dedi García. Çinli ona belirli bir hor görüyle baktı. "Bu tip işler Bay García, yerel para ve yerel işgücüyle de halledilebilir. Bunu en iyi siz bilirsiniz."

Çinli gülümsedi. Sıçtığımın çekiği. Meğer yeniği kemiren bit pek çenebazmış. Demek bunca yaygara sınırdan uyuşturucu geçirmek için koparılmış. Belki öyle, belki değil ama yapanı bulmak en iyisi. Araştırmaya devam ederiz biz de.

Graves "Sanırım Bay García başka tarz cinayetlerden, tabiri caizse kalburüstü olanlardan bahsediyor" dedi.

"Eğer mafya üyelerini kastediyorsa onları temizlemek gerektiğinde meseleyi yerinde, Amerika'da çözüyoruz. Öldürmek orada pahalıya patlamıyor."

"Başka bir şeyden bahsediyordu" dedi Graves.

"Bakın memur bey, mafyanın tüm işini elinden alacağız. Bu paraya ve daha fazlasına bunun için ihtiyacımız vardı."

"Meslektaşım mafyanın başındakilerden çok daha önemli kişilerden bahsediyor" dedi Laski. "Planlarınız arasında Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nı öldürmek yok mu?"

Çinli bir kahkaha attı. "Ne tuhaf bir fikir. ABD Başkanı'nı öldürmekle elimize ne geçecek ki? Hayır beyler, hayır. Bu tip işleri biz her zaman Amerikalıların kendisine bırakmışızdır. Yoksa Dallas'ta olanları bizim organize ettiğimizi mi sanıyorsunuz? Yo, biz değil. Bay García sınırda yapılan uyuşturucu kaçakçılığı konusunda zaten önceden çalışmıştı."

"Ben FBI'danım" dedi Graves. "Narkotik Şube'den değil. Bu bey de Rus Gizli Servisi'nden. Gördüğünüz gibi, bu iş sandığınızdan çok daha ciddi."

Çinli sessiz kaldı. Kafası karışmışa benziyordu.

"Şimdi anlıyorum" dedi nihayet. "Bu yüzden bu kadar baskı yapıldı. Peki kim size başkanı öldürmeye niyetlendiğimizi söyledi?"

"Sizlerin ta kendisi" dedi García. "Meseleyi soruşturma görevi bana verilir verilmez herifin birini evime yolladınız..."

"Villegas'ı sizi gözetlemesi için yolladığımızı inkâr edecek değilim Bay García. Siz önceki gece Café Cantón'a geldiniz ve bizi incelediniz. Uyuşturucu konusunda çalışmış olduğunuzu biliyorduk ve... Ne sonuç çıkaracağımız çok belliydi ve sizi gözetlemenin uygun olacağını düşündük. Maalesef Villegas çok ama çok beceriksizdi. Ve beceriksizliğinin bedelini hayatıyla ödedi. Çok yetersiz olan yerel işgücünden faydalanmak zorundaydık çünkü elimizde başka adam yoktu ve affınıza sığınarak söylüyorum Bay García, bu mevzuya çok da önem vermedik. Bize sıradan bir durum gibi geldi."

"Amerika'daki operasyonlarınızı başlattınız mı çoktan?" diye sordu Graves.

Çinli ona bakmak için döndü ve gülümsedi. "Bu iş dillendirilmesin diye size para vereceğiz memur bey. Araş-

tırmakta olduğunuz meselenin yanında hiçbir önemi olmayan bu iş dile düşmesin diye..." Sanki bir şeyi yeni kavramış gibi aniden ciddileşti. "Ama sanırım teklif ettiğimiz parayı kabul etmeyeceksiniz ve bu bir tuzaktı. Eğer ki bu kadar ciddi bir meseleyi soruşturuyorsanız..."

"Biri geliyor. Apartmana girdi" dedi Graves.

García çabucak Çinlinin ağzını tıkadı ve silahı elinde, kapının bir tarafına konuşlandı. Laski öbür tarafa geçti. Graves yemek masasının arkasına gizlendi. Üç Çinli kapının karşısında oturuyorlardı. Peki şimdik bu çekiğin getirdiği mangırı ne yapacağım? Bu elemanların aklından ne geçiyor bilmem ama mangırdan hoşlanıyorlardır herhalde. Beş bin dolar hiç de fena olmaz. Sonra araştırmalarına devam ederler. İşin kötü tarafı şu Çinli gerçeği, en azından gerçeğin bir kısmını söylüyormuş gibi geliyor bana. Bir suikast için bu kadar para fazlaydı zaten. Sıçtığımın Rusları! Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı!

Kapı aniden açıldı ve makineli tüfeğin gümbürtüsü duyuldu. Çinliler sandalyeleriyle falan hep beraber havalanmış göründüler ve pencereye doğru yığılıp kaldılar. Elinde makineli tüfekle bir adam etrafına bakınarak içeri girdi. Graves yemek masasının oradan bir kez ateş etti. Adam sendeledi, dizlerinin üstüne düştü, yeniden ateş açmak için tüfeğini doğrultmaya çalıştı. García ona yaklaştı ve silahının kabzasıyla kafasına vurdu. Adam yere yığıldı. García ayağıyla dürterek adamı sırtüstü çevirdi. "Çinli değil" dedi.

"Gidelim" dedi Graves. Peşinde Laski ve García'yla beraber koşarak çıktı. Apartmanda tantana başlıyordu; polis çağıran çığlıklar, açılıp kapanan kapılar... García, Graves ve Laski merdivenleri koşarak indiler. Bir adam onları durdurmaya niyetlendi ama ellerindeki silahları görünce

yana çekiliverdi. Sokağa çıktılar. Biri üzerlerine ateş etti. Graves'in arabasına binip gazı kökledi.

"Bize telefon lazım" dedi Graves.

"Sanborns'a" dedi García. Oraya gidince her biri bir telefonun başına geçti.

"Uyandırdığım için üzgünüm, Albayım."

"Uyandırmadınız. Onu Guerrero Sokağı, 208 numara, daire 9'daki çatışmayı rapor ederken yaptılar zaten."

"Evet, Albayım. Orada beş tane ceset var."

"Size kadını canlı istediğimi söylemiştim."

"Ben kimseyi öldürmedim."

"O kadını konuşturmak istiyordum."

"Ben geldiğimde çoktan ölmüştü. Bir şey daha var..."

"Daha fazla ceset mi?"

"Hayır. Önemli bir şey."

"Nedir?"

"Bence yanlış taşın altına bakıyoruz."

"Nasıl yani?"

"Bu Çinliler başka bir işin peşindelermiş."

"Ne işi?"

"Uyuşturucu. ABD'ye."

"O zaman diğer meseleyle bir ilgileri yok muymuş?"

"O kadar emin değilim."

"Var mı yok mu?"

"Yerine oturmayan şeyler var, Albayım."

"Ne gibi?"

"Mesela, yanında sustalı taşıyan Luciano Manrique kimdir?"

"Bana onun Villegas'la çalıştığını söylememiş miydiniz?"

"Öyle olmayabilir de Albayım."

"Anlaşılan siz yalnızca kendi öldürdüklerinizden emin olabiliyorsunuz. Belki bu yüzden onları öldürmek hoşunuza gidiyordur. Dosyasına bakacağım. Bekleyin."

"Baş üstüne Albayım."

Bekledi. Sıçtığımın Albayı! Güya öldürdüklerim hariç kimseden emin değilmişim. Tabii o evinde, ipek pijamalarının içinde mutlu mesut yatsın. Martita da benim evimde ama ben burada enayilik peşindeyim. Çinliyi de burnumun dibinde öldürdüler. Ya Martita? Çinliye kim bilgi veriyordu? Sıçtığımın Çinlileri!

"García."

"Emredin Albayım."

"Beni on beş dakika içinde arayın. Görüşmekte olduğumuz beyefendi bilgilendirilmek istiyor."

"Peki."

Albay kapattı. Saat neredeyse sabahın beşiydi ve lokantada çok az insan vardı. Laski tek başına oturmuş, sütünü içiyordu. Bu çok nadiren rapor veriyor. Belki de kimseye rapor vermek zorunda değildir. Oysa benim başımda Albay'la sıçtığımın Del Valle'si var.

Laski'nin oturduğu masaya yanaştı.

"Arkadaşımız Graves rapor yazdırmak zorundaymış ya da buna benzer bir şey işte."

García aç olduğunu idrak etti. Öğleden beri tek lokma yememişti.

"Bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Yalnızca sütümü içmek isterim. Bira beni rahatsız etti."

García biftek ve yanında patates istedi ve oturdu.

"Evet İvan Mikailoviç, komplonuzdan ne haber?"

"Bilmem. Baştan beri yalnızca söylenti olduğunu belirtmiştik."

"Polis Wang'ın bakkal dükkânlarının ve Café Cantón'un altını üstüne getiriyor. Eğer büyük miktarda uyuşturucu bulurlarsa artık işin kuşku götürür tarafı kalmaz."

"Hiçbir şey için teminat vermeyiz" diye diretti Laski.

"Ve eğer durum buysa, Meksika sınırından uyuşturucu kaçıracak bir çetenin organize olduğu söylentisinin Dış Moğolistan'a kadar yayılması çok tuhaf. Sizce de öyle değil mi?"

"Öyle. Her halükârda hükümetim söylentilerin sizinkini uyarmak için yeterince yaygın olduğuna kanaat etti."

"Ya Amerikalıları?"

"Görünüşte tehlikede olan onların başkanıydı."

"Dış Moğolistan'da afyon üretiliyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Büyük bölümü çölle kaplı. Ve çok soğuk."

"Söylentinin oralara kadar nasıl yayıldığını düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Söylentiler çabucak yayılır."

"Makineli tüfeği olan, Çinli değildi. Bence Kübalıydı."

"Ya?"

"Bence Kübalıydı. O iki renkli deri ayakkabıları onlardan başka giyen kalmadı."

Yemek geldi. Laski sessizlik içinde, neredeyse belli bir disiplinle sütünü yudumladı. García etini kesti. Bu çok çiğ. Kesince içinden kan çıkmasını sevmiyorum. Aslan değilim ki ben. Sıçtığımın eti!

Garsonu çağırdı ve eti tekrar pişirmelerini istedi. Ardından Laski'nin iznini isteyip tekrar telefona gitti.

"Ben García Albayım."

"Sizin de tanıdığınız beyefendi, iki saate kadar burada olmanızı istiyor. Saat yedide."

"Baş üstüne Albayım. Bu arada, ölenlerden biri Kübalı çıktı, değil mi?"

"Yalnızca Çinlilerden birini teşhis edebildik. Küba vatandaşıymış."

"Ya elinde makineli olan?"

"Onun kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ve bu arada, bir kereliğine içlerinden birini sağ bıraksanız da sorgulasak çok memnun olurdum."

"Elimden geleni yaparım, Albayım."

Masaya döndüğünde eti, iyi pişmiş olarak tabağında duruyordu. Laski bir dilim çikolatalı pasta yiyordu. García oturdu.

"Meksika'da bir deyim vardır, maşa kullanmakla ilgili."

"Evet Filiberto, o deyim pek çok ülkede var. Sovyetler Birliği'nde de..."

Laski'nin iri gözleri katıksız bir masumiyeti yansıtıyordu.

"Bana bunu neden soruyorsunuz?"

"Çünkü FBI'ı işe koşmanıza lafım yok ama beni işe koşmanızdan hoşlanmıyorum, özellikle de bir kızla aramı yapmak üzereyken."

"Kesinlikle çok güzel, Filiberto. Hem zaten siz bu mevzuyu çoktan kıvama getirdiniz. Bu akşamüstü kızın kendisi sizi dudaklarınızdan öptü."

"Artık beni takip ettirmediğinizi sanıyordum."

"Emrimde çok adam var. Onları bir şekilde meşgul etmek lazım. Sizce de öyle değil mi?"

"Neden onları Kübalıları izlemekle görevlendirmiyorsunuz?" García'nın sesi haşindi. Laski gülümsemeyi bıraktı. Endişelenmiş görünüyordu.

"Sizi kızla görmüş olmamızdan rahatsız oluyorsunuz, Filiberto. Bunun bir önemi yok ki. Hepimiz erkeğiz ve bu işleri biliriz."

"Bu tarz şakalardan hoşlanmam."

"Kusura bakmayın Filiberto ama hepsi oyunun bir parçası. Bu uluslararası meselelere bulaştınız mı mahremiyet diye bir şey kalmaz. Üzgünüm ama bu böyledir."

Laski'nin de sesi sertleşmişti.

"Bir teorim var İvan Mikailoviç."

"Bu şiddet sahneleri benim hep karnımı acıktırır. Her bir adamın farklı bir biçimde tepki verdiğini gözlemek ne tuhaf. Ajanların denetimine ilişkin tutulan kayıtlarımızda, her düşman ajanının nasıl tepki verdiğine dair bir inceleme yaptık. Mesela Graves, şiddet içeren her durumdan sonra gidip üstlerine rapor vermek için dayanılmaz bir ihtiyaç içinde oluyor. Belki ilkel bir günah çıkartma dürtüsü ya da kesinlikle Kuzey Amerikalılara özgü bir her eylemini meşrulaştırma ihtiyacından kaynaklanıyor."

"Size bir teorim olduğunu söylüyordum İvan Mikailoviç."

"Bu konuda mı? Mutlaka çok ilginçtir. Belki siz bizim bilmediğimiz şeyleri gözlemleme fırsatı elde etmişsinizdir. İşin aslı, kusursuz bir ajan ölüm ve şiddet eylemi karşısında hiçbir tepki vermemeli. Tamamen yararsız duygular. Ancak önüne geçmek zor. Bende örneğin, açlık hissi uyandırıyor ve yedikten sonra da hazımsızlık çekiyorum. İnsanların yalnızca yemek için öldürdüğü zamanlardaki atalarımızdan kalma bir miras olabilir diye düşündüm. Sizce öyle midir?"

"Maşaya ve onu tutan ele dönersek" dedi García "bir teori geliştirebilirdik. Siz Rusların kulağına Dış Moğolistan'da belli bazı söylentiler geldi..."

"Böyle olduğunu söyledik. Yalnızca söylentiydiler. Ancak Meksika'nın Sovyetler Birliği ile diplomatik ve dostça ilişkileri var ve sizi bunlardan haberdar etmekle asilce davranmış olacağımıza inandık. Ne de olsa Dış Moğolistan'da ajanlarınız yok."

"Hayır, yok."

Rus'un gözleri yeniden masumiyet ve kardeş sevgisiyle doldu.

"Fakat bize güvenebilirsiniz Filiberto. Ülkenizi ilgilendirebilecek herhangi bir söylentiyi size ulaştırmak için en uygun imkânlara sahibiz."

"Bunun gibi mi?"

"Evet. Bunun gibi. Bu Sovyetler Birliği'nin samimiyetinin bir göstergesi ve..."

"Biliyor musunuz İvan Mikailoviç, bence sizin bir şiddet eyleminden sonra verdiğiniz tepki yemek yemek değil aksine konuşmak, özellikle de dur durak bilmeden konuşmak."

"Öyle mi dersiniz? Bakın bu ilginç ol..."

"Teorime geri dönersek..."

"Sizin tepkiniz Filiberto, acayip. Sanırım sizinkinin benzerini hiç görmedim. Teori, bir sürü teori geliştiriyorsunuz. Ve yapacak başka bir işiniz yoksa artık gidip yatsak iyi olacak bence."

"Haklı olabilirsiniz. Vakit kaybediyoruz."

Hesabı ödedi ve dışarı çıktılar. Kapıda ertesi gün, on ikide La Ópera Meyhanesi'nde buluşmak üzere sözleşip vedalaştılar. Sıçtığımın Rus'u! Tepeden tırnağa her yanı tepki. Merhum Çinli de işinin her bir şeyini anlattı mutlu mutlu. Sıçtığımın Çinlisi! Morfin ve kim bilir daha nelerin kaçakçılarının hası. Rus da hepsine inanmış gibi yapıyor. *Gringo* ağzını açmıyor. Hepimiz Çinlinin söylediklerine pek bir inanmış görünüyoruz ama hepimiz soruşturmaya devam ediyoruz. Şimdi de enseme ağrı girdi. Belki de Rus'un bahsettiği tepki budur. Sıçtığımın Rus'u!

Bir taksi çevirdi ve evinin adresini verdi. En azından banyo yapacak vaktim var. Ve Martita'yı görecek. Kız evimde, bense burada uluslararası entrika ve Dış Moğolistan peşinde enayilik ediyorum. İnşallah camı kapatmıştır. Bu Ruslar zaten çok şey gördü. Hatta benden fazlasını gördüler bence. Sıçtığımın Rusları!

bölüm beş

Salona girdiğinde şafak her şeyi, tıpkı terk edilmiş bir evdeki kocaman rutubet lekeleri gibi, gri gölgelere boyuyordu. Kimse yoktu. Çıt çıkarmadan yatak odasının kapısını açtı. Renksiz ışık, sokaktan gelen ilk gürültülerle birlikte camdan içeri doluyordu. Marta uyuyordu, sanki korkuyormuş gibi büzülmüştü; çıplak kolları örtünün üstünde kalmış, elleri yüzünün yanında üst üste bitişmişti. Sıçtığımın Rusları işte bunu görmemiştir. Onlar her şeyi görüyor çünkü araştırıyorlar bense sadece adam öldürmeye yarıyorum. Kimi öldürdüğünü görmeden, onu ortadan neden kaldırmak gerektiğini bilmeden öldürmeye. Belki sadece öyle gerekiyor diye.

Ona bakmak için durdu. Nefes alış verişi düzenli, yavaştı. Ses çıkarmadan ceketini ve silahının askısını çıkardı. Silahı kalbinin üzerinde dursun istemiyordu. Şimdik yatağa, yanına girmeliydim. Şimdik, tam da uyurken. Daha önce uyuyan bir kadın hiç görmedim sanırım, en azından bu kadar güzelini. Genelde onlar uykuya dalacakken ben giderim. Artık işime yaramazlar. Sanırım ben gittikçe ibneleşiyorum. Çoktan yatakta yanında olmalıydım. Ellerinle tutabileceğini seyredip durmak niye? Karşıdaki Rusların ağzına sıçayım! Sadece

bakıyorum, hikâye anlatan Çinli gibi. Ben de onlar gibiyim. Yatağa atlamadan duruyorum. Sıçtığımın ibnesi!

Dalgın dalgın süet parçasını almış silahını temizliyordu. Parmakları üzerinde okşar gibi geziniyordu ama gözlerini, yatağında uyuyan Marta'nın bedeninden ayırmıyordu. Marta aniden kımıldandı ve bir sıçrayışta doğruldu. Üstünde yalnızca kombinezonu vardı.

"Filiberto!"

"Korkmayın Martita."

Marta gözlerini ovuşturdu ve gülümsedi.

"Gece çok geç vakte kadar seni bekledim."

Örtüyü üstüne çekmek için hiçbir harekette bulunmadı. Yatakta oturdu ve ellerini, uzattığı bacaklarının üstüne koydu.

"Sonra uykum geldi ve yattım, dalmışım bir süre. Tabii pijamam da olmadığı için... Yatacak mısın?"

"Hayır Martita. Yalnızca bir su dökünmeye uğradım, sonra tekrar çıkmam lazım."

"Ama hiç uyumadın ki. İki gecedir hiç uyumadın. Kahve ister misin?"

Bir sıçrayışta ayağa kalktı. Ayakları çıplaktı. García'ya yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. Kombinezonun ardından küçük ve sıkı göğüsleri belli oluyordu ve dağınık saçları omuzlarına kadar iniyordu. Vücut ve yatak kokuyordu. García eğildi ve ona sarılmadan dudaklarından öptü. Bir elinde silahı diğerinde süet parçası vardı. Kadın vücudunu ona doğru bastırdı.

"Seni seviyorum Filiberto, seni o kadar seviyorum ki. Burada tek başınayken senden ve seni sevdiğimi düşünmekten başka yaptığım bir şey yok. Bu yüzden artık sana sen diye hitap ediyorum çünkü ilişkimizde epey ilerledim ben."

Biraz uzaklaşıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Temiz bir tanesini giymelisin."

"Olur Martita."

"Neden azıcık dinlenmiyorsun? Ben seni söylediğin saatte uyandırırım."

"Vakit yok buna, Martita."

Onu uzaklaştırdı ve banyoya girdi. Sıçtığımın ibnesi! Orada öylece dikildim, halbuki neredeyse anadan doğma. Sıçtığımın ibnesi! İhtiyarların başına bu gelir işte! Şimdi onu daha da çok istiyorum... Sıçtığımın ibnesi!

Banyodan çıktığında temiz giysileri yatağın üstündeydi. Giyinmeye başladı. Marta elinde bir fincan kahveyle salonun kapısında belirdi. García yatağa oturdu. Bacakları titriyordu.

"Komodinin üstüne bırakın, Martita."

Marta fincanı komodinin üstüne koydu ve yatağa, yanına oturdu.

"Yorgunsun. Geceleri bu kadar çok çalışmamalısın."

"Böyle sadece arada bir olur, Martita. Özel bir vakayı soruşturuyoruz."

"Kahveyi istemiyor musun?"

García ona sarıldı ve kuvvetle öptü. Elleri titriyor, içinin çekildiğini hissediyordu. Kendilerini geriye doğru, yatağa bıraktılar. Marta ılık gece, yatak ve kadın kokuyordu. García gözünü ondan ayırmadan yavaşça doğruldu.

"Hayır Martita, böyle olmaz. Bu mesele bittiğinde, çok vaktimiz olacak."

"Sen ne zaman dersen Filiberto. Ben hep seni bekliyor olacağım. Sen ne zaman dersen."

Ona gülümsedi. "Eğer tekrar gülümserse, Rosendo del Vallė efendiyle Albayın cehennemin dibine kadar yolu

var. İbneliğime sıçayım ben! Ne zamandan beri bir tazenin üstüne atlamak için fazla terbiyeli oldum ki?

"Sen gerçek bir erkeksin Filiberto. Bu yüzden seni bu kadar çok seviyorum. Bunun öyle gelgeç bir şey olmasını istemiyorsun... Ve sen ne zaman istersen, nasıl istersen öyle olacak çünkü sen bir erkeksin."

"Olur Martita. Sonra..."

"Seni dükkânda ilk gördüğümden beri bunu biliyordum. Yalnızca senin gibi bir erkek, gerçek bir erkek senin yaptığını yapar. Bana evine gittiğimizi söylediğinde... Neler olacağını biliyordum... Ama hiçbir şey olmadı. Yalapşap işlerden hoşlanmıyorsun ve ben seni bu yüzden bu kadar seviyorum. Dün bütün gün seni düşündüm... Ayakkabılarını giydireyim ister misin?"

"Hayır Martita, ben giyebilirim."

"Senin, bana nasıl davrandığını düşündüm. Yalnızca benimle yatmayı istemiyordun... Bir sürü adamın isteyeceği gibi... Bana yardım ediyordun ve karşılığında hiçbir şey istemiyordun. Şimdi hâlâ benden hiçbir şey istemiyorsun. Ama ben burada, seni bekleyeceğim."

"Peki Martita."

Ayağa kalktı ve ipek kravatını düğümlemek üzere aynanın karşısına geçti. Ardından silah askısını omzuna geçirdi ve gabardin bej ceketini giydi. Koyu yeşil, ipekten bir mendil çıkarıp ceketin göğüs cebine yerleştirdi. Marta'ya doğru döndü.

"El Palacio del Hierro'ya gitmeni ve kendine birkaç elbiseyle, neye ihtiyacın varsa hepsini almanı istiyorum Martita. Bir daha Dolores Sokağı'na dönmeyeceksin..."

"Hayır, asla."

"Al bunu, altı bin peso..."

"Bu çok para."

"Hayır. Hoşuna giden ne varsa almanı istiyorum. Görüp de beğendiğin ne varsa alacaksın. Para bunun için var."

"İyi ama... Bunu sana nasıl ödeyeceğim?"

Yataktan kalktı ve yanına geldi. Küçük göğüsleri kombinezonun altında dikleşmişti.

"Benim için tüm yaptıklarını nasıl ödeyeceğim?"

Bir elini tuttu ve öptü. García yüzünü kendine doğru kaldırdı ve onu dudaklarından öptü.

"Para burada. Geç gelebilirim."

"Burada olacağım."

"Ve bu meseleyle işim bittiğinde Cuautla'ya gideceğiz. Veya Agua Hedionda'ya hatta Acapulco'ya. Arabayla gideceğiz."

Marta gülümsedi. Yüzünden tatlılık akıyordu.

"Ne zaman istersen Filiberto."

"Hoşça kal."

"Çok geçe kalma Filiberto. Dinlenmen gerek..."

"Hoşça kal."

Daireden çıkıp sokağa indi. Güneş şehrin kirliliğini sarıya boyamaya başlamıştı. Sıçtığımın ibnesi! Bilmediğim sularda yüzdüğümden hep. Önce şu *gringo*, Rus ve uluslararası entrika. Şimdi de Martita. Öbür kadınlara benzemediğinden. Çinli diye herhalde. Yoksa benimle işi pişirsin diye gönderdiler onu da beni enayi yerine mi koyuyor? Bense işi pişirmek zorunda olmasından faydalanmıyorum üstüne üstlük. Sıçtığımın dallaması! Üstelik göründüğünden daha güzel. Belki de döndüğümde işi bitmiş; mangırlarımla, neyim varsa onunla tüymüş olur. Ama dallama olduğum, böyle sıçtığımın dallaması olduğum için müstahak bana.

Avukat Arcos de Belén'de oturuyordu. Onu uyandırmak için epey uğraşmak gerekti ve García defalarca kapıya

vurmak zorunda kaldı. Nihayet açtı. Evinin kokusu mide bulandırıcıydı.

"Hayırdır, rüyanızda mı gördünüz Yüzbaşım? Basbayağı akşamdan kaldığımı görmüyor musunuz?"

"Size göre bir işim var, Avukat."

"Dünkü gibi mi?"

"Luciano Manrique diye biri hakkında bulabileceğiniz her şeyi benim için öğrenmenizi istiyorum. Birkaç defa içeride yatmış, saldırgan herifin biri."

"Luciano Manrique mi? Ben bir kez onu savunmuştum Yüzbaşım. Ama gazetede okuduklarıma göre gittiği yerden onu ben bile çıkaramam artık. Biri, Roque Villegas'la beraber onu da temizlemiş."

"Evet. Bakın Avukat, siz de bu işleri benim kadar bilirsiniz..."

"Ben öldürmüyorum, tutukluları savunuyorum. Hayır işlerinden sayılır."

"Bunun gibi ikinci sınıf tetikçilerin onları koruyup avukat paralarını ödeyen, yukarılarda bir adamı vardır her zaman."

"Rahip dediğin sunaktan geçinir."

"Manrique'yi kimin koruduğunu ve en son kimlerle ortalarda görüldüğünü bilmek istiyorum. Bunu benim için öğrenin, ben de size iki yüz peso daha vereyim."

"Daha mı? İlk iki yüzü hâlâ vermediniz ki."

"Bana saat on bir'de La Ópera'da bilgi verirsiniz. Buyurun, masraflarınız ve akşamdan kalmalığınızın geçmesi için hesabınızdan şu yirmiliği alın."

"Teşekkürler Yüzbaşım. Görüşürüz."

Albay her zamanki gibi keyifsizdi. Bence bu Albay hiç uyumuyor. Vefakâr rahmetliler yüzünden değildir, çünkü elleri tertemiz. Tıpkı bizden sonra ortaya çıkanların hepsi

gibi. Hepsinin elleri tertemiz çünkü asıl işi onlar için biz yaptık. Sıçtığımın elleri!

"Onu ölü bulduk Albayım. Çinliler kendilerine şantaj yaptığı için onu öldürmüşler."

"Ne zaman siz bir meseleye dahil olsanız ortalık ceset kaynıyor. Bana sorgulayacak kimse bırakmıyorsunuz."

"Dün gecekilerden hiçbirini ben öldürmedim."

"Olabilir. Şimdi, Bay Del Valle gelene kadar... Şu Çinliler sizi aldatıyorlarmış. Dükkânlarda ne uyuşturucu ne de para var..."

"Hiç dolar da mı yok?"

"Hiç yok. Muhbirlerden öğrenebildiğimiz kadarıyla, bu herifler tanınmış uyuşturucu kaçakçılarıyla da bağlantıda değillermiş. Villegas bile, hakkında öğrendiklerimize göre hiç bu işlere bulaşmamış."

"Tahmin etmiştim."

"Neden?"

"Neredeyse onları yakaladığımız andan itibaren patronmuş gibi duran yaşlı Çinli, bize uyuşturucular ve nasıl Amerika'daki mafyanın yerine geçeceklerine dair ötmeye başladı. Çok fazla konuşuyordu."

"O halde, ne iş çeviriyorlardı? Bizim düşündüğümüz şeyi mi?"

"Rus hiçbir şey söylemeye niyetli değil ama neredeyse eminim."

"Neden eminsiniz? Sizden rapor almak, bir suçludan ifade almaktan daha fazla uğraştırıyor insanı, García."

"Sanırım Rusların Dış Moğolistan'da duydukları söylenti Amerikan Başkanı'nın hayatına kasteden bir saldırıyla ilgili değildi. Bir yandan, böyle bir iş için gerekenden fazla para vardı ortada, bir yandan da yeterince iyi tezgâhlanmamıştı."

"O halde?"

"Ruslar Meksika'da bir şeyler olacağının haberini aldılar ve rahatça araştırmak istediler."

"Ne gibi?"

García bir an düşündü. Ne düşündüğümü söylersem esrar çeke çeke gezdiğimi söyleyecek ama söylemek de lazım; susan iştirak eder, ayrıca şu Rus da teorileriyle bana dallama muamelesi yapıyor.

"Sizin uluslararası politika uzmanı olduğunuzu bilmiyordum García. Yeteneklerinizi tamamen yerel meselelerin emrine verdiğinizi sanıyordum."

"Ruslardan hoşlanmayan pek çok Kübalı ve Küba'da pek çok Çinli var Albayım. Biraz yardımla bir darbe yapabilir, Rusları sürebilir ve Küba'yı Çinlilere göre bir hale getirebilirler."

"Yani?"

"Bu Rusların hoşuna gitmez."

"Öyle tahmin ederim. Ve?"

"Rusların duydukları söylenti buydu. Küba'da Çinliler tarafından organize edilen, Rus karşıtı bir karşıdevrim hazırlanıyordu. Ve bu karşıdevrim Meksika'da, Hong Kong'dan gelen parayla hazırlanıyordu."

"Peki ya Rusların bize verdiği rapor?"

"Bizim yardımımızı ve özellikle de FBI'ın yardımını istiyorlardı. Ortada böyle bir hikâye varken, gerçeği öğrenmek için hepimiz işbirliği yapmak zorundaydık."

Albay düşünceli bir hal aldı.

"O halde, size göre García, Çinlilerin Amerikan Başkanı'nı öldürtmek üzere bir komplosu falan yok mu?"

"Çok emin değilim, Albayım."

Albay sabırsızlığını belli eden bir jest yaptı. O anda kapı açıldı ve içeri Bay Del Valle ile dişlerini gösteren sevecenlik dolu gülümsemesi girdi. İki adam ayağa kalktılar.

"Oturun beyler, oturun."

Kendisi ayakta durdu ve bir hatip edası takındı.

"Sayın Amerikan Başkanı'nın yarın geleceğinin ve hâlâ neye göre tedbir alacağımızı bilmediğimizin idrakinde misiniz, bilmiyorum. Bu durumu sayın başkana iletmek zorundayım..."

Albay söz aldı. O âna kadar olan tüm gelişmeleri aktardı ve García'nın Çinlilerin Küba'da Ruslara karşı komplo kurduğu teorisini açıkladı. Del Valle derin derin düşündü, sonra sordu: "O halde Bay García bu Çinlilerin tek derdinin Küba'da bir Pekin darbesi yapmak olduğundan emin misiniz?"

"Buna inanıyorum."

"Ama kesinkes emin misiniz?"

"Bu meseleye dahil olmuş çok fazla insan var Bay Del Valle. Amerikan Başkanı'na bir saldırı düzenlemek için bu kadar adama gerek yok. İyi yönetilen bir iki fanatik yeter de artar. Ayrıca bu kadar paraya da gerek yok."

"O kadar emin değilim" dedi Del Valle. "Savlarınızın kanıt olduğunu da düşünmüyorum. Başka bir biçimde söylersek, iki başkanın hayatlarına kastetmeyeceklerinden emin misiniz?"

"Değilim."

"İşte buyurun Albay. Emin olamıyoruz."

"Şüphelenmeme yol açan bir şey de" diye araya girdi García "Rusların soruşturmada yer almak için ısrarı oldu. Bizi uyarmaları yeterli olurdu."

"Albay sanıyorum ki" dedi Del Valle, García'nın sözlerini dikkate almadan "Çinlilerin önemli bir nedenle bir hareket içinde olduğu kanıtlandı ve Rus Elçiliği'nin verdiği bilgi de hesaba katılınca ben bu hareketin amacının Meksika ziyareti sırasında Amerikan Başkanı'na suikast düzenlemek olduğuna inanıyorum.".

"Ama..." dedi Albay. "García'nın işaret ettiği konular..."

"Bay García uluslararası entrika uzmanı değil. Aslında, polis soruşturmalarında bile uzman değil. Nerede kaldı ki Çinlilerin sistemine ve iyi bilinen ikiyüzlülüklerine dair doğru yargılarda bulunabilsin. Bence... Ve böyle olduğundan eminim... Evet kesinkes eminim. Bu soruşturma düzgün yürütülmemiştir. Başlangıçta ilerleme kaydedildi ve Çinlilerin bir komplo hazırlığı içinde olduğu öğrenildi ama sonra, dünden itibaren soruşturma beni hiç tatmin etmeyen bir seyir izledi."

"Bizzat soruşturmanın işaret ettiği yönde ilerlendi, Bay Del Valle" dedi Albay.

"Ve bu yön bizi vakit kaybına ve hataya götürdü. Kesin olan tek şey Çinlilerin eline para geçtiği. Maalesef soruşturmada kullanılan yöntemler yüzünden tanığımız yok. Nasıl desem, tanıkları ortadan kaldırmada belirgin bir... Hız dikkatimi çekiyor."

García'nın yüzü ifadesizdi. Dizlerinde duran kovboy şapkasını iki eliyle kavramıştı. Bu Bay Del Valle, Çinlilerin tehlikesine ve Dış Moğolistan safsatasına inanmaya teşne. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı! Ve sıçtığımın Bay Del Valle'si! Demek bütün tanıkları ortadan kaldırıyormuşuz. Madem her yaptığıma kusur buluyorsun, neden elini taşın altına sokmuyorsun o zaman?

"Ayrıca Amerikalılar, Bay García'nın tavrından kibarca şikâyet ettiler. Onlara göre yeterli işbirliğini göstermiyormuş. Muhtemelen Albay, Bay García mizacı gereği, önceki deneyimleri gereği, ekip halinde çalışmaya alışkın değil; oysa bu tarz soruşturmalar bir ekip tarafından yürütülmeli."

Albay cevap vermedi. Altın çakmağıyla oynuyordu. García'nın kılı kıpırdamıyordu hâlâ. Ekip halinde çalışmak. Bir dallamayı öldürmek için bir ekip değil, tek bir adam gerekir. Kana bulanmaktan korkmayan, paçası sıkı

bir adam. Sıçtığımın ekibi! Sanki futbol maçı yapacağız. Soldan bana silahı paslayacak, sağa doğru vuracağım, gol ve biri de oyunu hepten kaybetmiş olacak.

Del Valle yeniden ayaklandı.

"Albay, bu soruşturmayı tamamlamak için bir günümüz kaldı. Harekete geçilmesini ancak ciddiyetle harekete geçilmesini istiyorum, öyle dün geceki gibi ikinci derecedeki adamların talihsiz katliamı türünden bir şey değil. Komplonun elebaşı olan Çinlileri elimizde istiyorum, o paranın nerede olduğunu ve ne için kullanılacağını bilmek istiyorum. Ve sayın başkana artık bir tehlike olmadığını söyleyebilmek için, bunları tam olarak bu gece istiyorum."

"Mümkün olan her şeyi yapıyoruz. Adamlarım Café Cantón ve bakkallardaki grupla bağlantısı olan Çinlileri araştırıyor. Sürgündeki siyasileri ve sınırları gözlem altında tutma önlemlerini son noktaya taşıdık."

"Yeterli değil Albay."

"Heykelin açılışının yapılacağı meydanın etrafındaki balkonlu tüm binaları boşalttık. Buralara yalnızca polisten alınan özel geçiş belgesine sahip olanlar girebilecek. O belgeleri bizzat siz imzaladınız Bay Del Valle."

"Yeterli değil."

"Amerikalılara riski azaltmak için kurşun geçirmez araç kullanılmasını önerdik."

"Size yeterli olmadığını söylüyorum Albay. Allah aşkına Albay! Eksiksiz bir soruşturma yürütmek için daha ne istiyorsunuz? Çinlilere bu paranın gönderildiğini artık biliyorsunuz, bir iş tezgâhladıklarını artık biliyorsunuz, bu iş de –Bay García'nın dayanaksız, garip fikrini bir kenara bırakırsak– büyük ihtimalle Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'na suikast düzenlemek. Bu soruşturmayı sürdürmeleri için, FBI'ın yaptığı gibi ehil adamlar, gerçekten işinin ehli adamlar görevlendirin. Yabancı bir

polis teşkilatının gerçeği bizden önce ortaya çıkarması sizce de utanç verici olmaz mı?"

"Evet, elbette."

"O halde harekete geçin. On iki saatimiz kaldı. Bu saçmalıklarla daha fazla vakit kaybetmeyin. Ve bu arada Bay García da başka konularla meşgul olabilir herhalde. İyi günler."

Bay Del Valle kapıyı açtı ve vakur bir havayla dışarı çıktı. Kapıdayken ardına döndü: "Bunun kişisel bir mesele olmadığını anlayın Bay García. Sizi gücendirmek istemedim."

"García bunu anlıyor Bay Del Valle."

"Şurası belli ki Rus görevli konusunda tam bir uzman..."

"Luger kullanıyor" diye sözünü kesti García. "Ben 45'lik kullanıyorum."

"Bunun ne alakası var şimdi?"

"*Gringo* da polise özel 38'lik tabanca kullanıyor. Belki de uzman oldukları için. Judo, karate ve ipek kordonla adam boğmayı biliyorlar."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum Bay García."

Del Valle'nin sesi sert, haşindi. Emir vermeye alışkın amirin sesiydi.

"Meksika'da bize bütün bu hünerleri öğretmiyorlar. Bize yalnızca öldürmeyi öğretiyorlar. Hatta belki onu bile göstermiyorlar. Bizi zaten öldürmeyi bildiğimiz için işe alıyorlar. Biz uzman değiliz, bilakis amatörüz."

Sessizlik oldu. Bay Del Valle tekrardan odaya girdi. Sıçtığımın Del Valle'si! Bu işlerden o ne anlar ki? Ellerim Martita kokuyor. Bense tutup peşreve başlamayı bile istemedim. Sıçtığımın ibnesi! Buradaki tek nonoş Filiberto García, emrinizde.

"Bakın Bay García" dedi Del Valle "sizi gücendirmek istemedim. Yaptığınız işe hayranlık duydum ancak bu tip

vakalarda duygusal değerlendirmelere yer verilemez. Risk altında olan yalnızca Amerikan Başkanı'nın hayatı değil, aksine bizim başkanımızın hayatı ve Dünya Barışı da tehlikede. Siz yaptığınız araştırmalarla, Rusların bahsettiği komploda gerçeklik payı olabileceği sonucuna ulaştınız. Bu büyük ve bizi son derece vahim bir sonuç çıkarmaya mecbur bırakan bir adım."

"Ben Çinlilerin Amerikan Başkanı'nı öldürmek üzere kurduğu bir komplo olduğuna inanmıyorum."

"Fakat siz kendiniz dediniz ki..."

"Küba'yı Pekin'in yörüngesine sokacak bir komplo var."

"Bunun için ortaya sürdüğünüz kanıtlar sağlam değil Bay García. Bu vakada benim geniş hukuki ve idari tecrübeme riayet edin. Soruşturma yürütmeyi bilen insanlar tarafından, FBI ve Rus Gizli Servisi tarafından yapılmış soruşturmaya riayet edin. Hepsi bize bir suikast tezgâhlandığını işaret ediyor..."

"Evet" diye araya girdi García. "Bir suikast tezgâhlanıyor ama Çinliler olmadan..."

"Bu saçmalık! Sizce de öyle değil mi sayın Albay?"

"Evet Bay Del Valle."

"Öyleyse az kalan vaktimizin de bu safsataların araştırılmasına harcanmasını istemiyorum. Yalnızca bir günümüz kaldı, yalnızca bir gün Albay. En iyi adamlarınızı görevlendirin. Gerekirse Çinlilerin Meksika içindeki tüm mülklerinin altını üstüne getirin. Bu bir emirdir Albay."

"Baş üstüne Bay Del Valle."

"Bay García kendisine verilen sınırlı görevi yerine getirdiğine göre, rutin görevi her neyse onun başına dönebilir bence."

"Baş üstüne Bay Del Valle."

"Ve beni her şeyden haberdar edin. İyi günler."

Bay Del Valle kapıyı yeniden açtı ve dışarı çıktı. García bakışları duvara kilitlenmiş, yerinde oturuyordu. Şimdik beni fena budadılar işte. Hepsi de dallamalık ve boşboğazlık yaptığım için başıma geldi. Ben kimim de ne diye sıçtığımın Del Valle'sini inanmak istemediği şeye ikna etmeye kalkışıyorum. Albay'ın yaptığı en güzeli. Baş üstüne Bay Del Valle. Kıçınızı yalayım ister misiniz Bay Del Valle? Ama ben rutin görevimin başına dönüyorum. Tetikçilik görevimin. Bu mesele için tetikçilere ihtiyaçları yok. Bir daha cesedine sıçtığım bir ölü lazım olunca sizi çağırtırız. Ama şimdi rahatsız etmeyin çünkü ekip halinde çalışacağız. Ellerim artık Martita kokmuyor. Artık öldürmek için ekip halinde gitmek lazım. Bir hatunla yatmak için bile ekip olmak lazım sanırım. Sıçtığımın ekibi!

"García."

"Emredin Albayım."

"Bay Del Valle'nin dediklerini siz de duydunuz."

"Evet."

"Hiç canınızı sıkmayın. Sizinle biraz uğraşmak istedi herhalde."

"Sekiz günlük izin alacağım Albayım."

"Babayı alacaksınız."

"Bu konuda yapmam gereken hiçbir şey yok artık."

"Peki ya bahsettiğiniz öbür komplo konusunda?"

"Bay Del Valle buna inanmıyor."

"Durum nedir?"

"Bilmiyorum. Ama Luciano Manrique'nin evimde ne haltlar karıştırdığını araştırmadık. Çinlilerin tetikçisi olan Villegas'la hiçbir bağlantısı yoktu."

"Belki size karşı kişisel bir husumeti vardı."

"Bu da doğru olabilir."

Albay hiçbir şey görünmeyen camdan bakmaya gitti. Kötülüğümü isteyecek bir dünya eleman vardır ama onlar postumu delmeye hevesli. Merhum Luciano'nun niyeti başkaydı, uyarmak istedi sanki. Sanırsın herkes ibneye döndüğümün farkına varmış da elinde değnekle beni korkutacağını sanıyor. Yasta olanların hepsi gelsin. Yas tutanların ağzına sıçayım! Neyse ki huzur bulmaları için ben yaşlılıktan ölene dek beklemeleri gerekecek gibi gözüküyor. Ya da Yurécuaro'daki Doña Gertruditas'ın dediği gibi olacak: Onu cezalandırmayın. Eksiklikleri yüzünden yeterince çekti zaten. Sıçtığımın Gerturiditas'ı! Haklı olduğu zamanla nasıl da belli oldu. Yas tutanların acısı büyük, tamam da bazen bana en boktan durumda olan benmişim gibi geliyor. Çünkü şimdi devrim bitti, işin suyu çıktı. Sıçtığımın Del Valle'si! Martita alışverişe çıkmıştır çoktan.

Albay pencereden uzaklaştı ve yeniden masasına geçti. García, şapkası dizlerinin üzerinde, sandalyesinde kımıldamadan oturuyordu hâlâ. Albay bir sigara yaktı. Âdeti olduğu üzere, ikram etmedi.

"Luciano Manrique'nin neyin peşinde olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Bence beni uyaracaktı. Yani bana bir mesaj iletecekti ve ben de bir konuda uyarılmış olacaktım. Ama hepsini söylemeye fırsatı olmadı."

"Sizinle, kimsenin bir şeye fırsatı olmuyor."

"Öyle."

"Peki mesaj neydi?"

"Tehlikeli bir şeyi araştırdığımı anlayayım diye bir uyarı olabilir. Boyumdan büyük işlere burnumu sokmamamı söylemek için gelmiş olabilir. Mesajı da bu soruşturmada görevlendirildiğim aynı gece yolladılar."

"Anlıyorum. Başka?"

"Ama bu mesajın ne Café Cantón'daki Çinlilerle bir ilgisi vardı ne de yarım milyon dolarla. Mevzu başkaydı."

"Nasıl başka?"

"Çinlilerin bu kötülüğe niyetlendiklerinden hepimiz emin olacaktık böylece. Belki asıl niyetlenenler başkalarıdır."

"Anlıyorum."

Albay ses çıkarmadan sigarasını içti.

Böyle söyleyince, mesele hafiften dallamalıkmış gibi geliyor ama bana kalırsa bu işin henüz görebildiğimiz ucu. Martita'yla El Palacio de Hierro'ya gitmek isterdim. Şunu al Martita. Şunu da al. Fiyatına bakma, eğer hoşuna gittiyse fiyatına hiç bakma. Hepimiz hayatımızı böyle geçiriyoruz. Hiçbir şeyin bedeline bakmadan.

"Şu da olabilir" dedi Albay adeta kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Birileri, belki Rusların ta kendisi veya birkaç *gringo* söylentilerden haberdar oldular ve bunu başkanı temizleyip suçu Çinlilerin üstüne atmak için bir fırsat olarak gördüler."

"Buna benzer bir şey, Albayım."

"Soruşturmaya devam edin."

"Baş üstüne Albayım."

"Ve sorguya çekebileceğim birini sağ bırakmaya çalışın."

"Elimden geleni yaparım."

"Bir şey daha var García."

"Emredin Albayım."

Ayağa kalkmış olan García durdu.

"Yalnızca ama yalnızca bana rapor vereceksiniz."

"Baş üstüne Albayım."

Dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Albay altın çakmağıyla oynamayı sürdürüyordu.

Dolores Sokağı'nda gündelik koşuşturmaca başlıyordu, dükkânlar açılıyor, gecenin çeri çöpü ortadan kayboluyordu. Çinli Santiago çay içiyordu.

"Biy fincan alıy mısınız Bay Gaycía?"

"Teşekkürler."

"Bu kaday eyken buyalayda ne işiniz vay Bay Gaycía? Soysuz suçlulayın mı peşindesiniz?"

"Dolaşmaya çıktım, Santiago."

"Çin'de deyley ki kötü adamlay hiş uyuyamaz şünkü iyi adamlay onlayı boş bıyakmaz."

"Haksız değiller."

"Şayınızı buyuyun Bay Gaycía."

"Ee haberler nasıl? Yeni bir şey var mı?"

"Vay, vay."

Santiago kısık sesle konuşabilmek için ona yaklaştı. Sarımsak ve afyon kokuyordu.

"Saygıdeğey Bay Liu hem şok kızgın hem şok üzgün."

"Neden, ne oldu ki?"

"Maytita... Onu hatıylıyoy musunuz Bay Gaycía?"

"Evet."

"O Bay Liu'nun kayısıydı."

"Karısı mı?"

"Şin'de dediğimiz gibi, ikinci eşi. Ve evden kaçtı. Önceki geceden beyi yok, sizin de buyada olduğunuz geceden beyi Bay Gaycía..."

"Bak sen şu işe."

"Siz onu bulamaz mısınız Bay Gaycía? Bay Liu şok üzgün. Bugün dükkânı aşmak bile istemedi ve kimseyle konuşmuyoy."

"Bu yaşta iki karı alırsan böyle olur."

"Bu Şin âdetidir, şok eski ve şok saygıdeğey biy âdet. İlk eş yaşlanınca ikinci eş alınıy ki ilki dinlenebilsin. Şok saygıdeğey biy Şin âdeti."

Santiago az sayıdaki, sararmış dişlerini göstererek aniden gülümsedi.

"Siz Maytita'yı beğeniyoydunuz Bay Gaycía. Maytita şok güzel, şok güzel..."

"Ona talip olan birileri var mıydı?"

"Hayıy Bay Gaycía. Saygıdeğey Bay Liu onu hiç dışayı şıkaymazdı."

"Ama çıkmış işte."

"Öyle olmuş Bay Gaycía. Şıkmış ve biy daha dönmemiş."

"Onu aradınız mı?"

"Bay Liu kimseyle konuşmak istemiyoy. Dükkânı bile aşmak istemedi. Şok üzgün Bay Liu, şok üzgün."

"Biraz abartmıyor mu?"

"Belki de onu seviyoydu Bay Gaycía. Biy eykek sevgisini kadına veymemeli. Sevgisini şoşuklayına veymeli, sadık olmayan biy kadına değil."

"O yüzden mi bu kadar üzgün?"

"Doğyusu, biz de anlayamıyoyuz Bay Gaycía. Juan Po ve naşizane bendeniz dün gece bunu konuşuyoyduk. Anlayamıyoyuz. Ama böyle işte. Belki Bay Liu bunca zamandıy bu topyaklayda yaşadığından sizley gibi hissediyoyduy."

"Belki de."

"Şayınızı işin Bay Gaycía. Şin'den geliyoy. Şok güzel..."

Çaydan bir yudum aldı. Sıçtığımın çekikleri. Güya karını değil sadece çocuklarını sevmeliymişsin. Çocuğu olmayan benim gibiler yanmış o zaman.

"Zavallı Bay Liu eşleyini memnun etmek için elinden geleni yapıyoydu ama Maytita genş ve o da ellisini geşti. Bu doğyu değil Bay Gaycía; boyu boyuna, yaşı yaşına..."

"Doğru."

"Ama onu ayamak lütfunda bulunun Bay Gaycía. Saygıdeğey Bay Liu'da yayattığı üzüntüyü ve onun bundan duyduğu utancı göymek bizi de üzüyoy. Onu ayayacak mısınız?"

"Bakarız. Ve buraya bakın Çinli Santiago, herkese birkaç gün boyunca dikkatli olmalarını söyleyin, kumarla afyona ara versinler, kapatsınlar dükkânı..."

"Biy tehlike mi vay?"

"Evet. Ne zaman yeniden açabileceklerini ben size söylerim."

"Şok mu tehlike vay?"

"Her zamanki gibi, bu da geçecektir. Ama dikkatli olun. Görüşmek üzere."

"Güle güle Bay Gaycía, ziyayetinizle şeyef veydiniz, büyük şeyef..."

Meyhaneye kadar yürüdü. Hem önce kanına dokunmuş gibi yap hem de tıpkı Rus ve Amerikalı gibi, şimdi sen araştır Martita'yı. Tertemiz bir sevgi ama itimat sıfır. Doğruyu söylemişe benziyor. Sıçtığımın Liu'su! Onu elinden almam canını nasıl da yakmış ama. Beter olsun. Ve Martita gibi bir kız, ellisini geçmiş bir adamla beraber olamaz. Belki bu yüzden ibneleşiyorumdur. Belki bu sıçtığımın Çinlileri bana büyü yapmışlardır ya da nazar değdirmişlerdir. Onun için de elim yalnızca armut topluyor. Acaba Martita kendine neler alacak? Belki de tüm parayı harcamaya çekinir. Halbuki ben çok daha fazlasının peşindeyim, haberi yok. 35-99-08. Orada bir servet yatıyor, ben bunu bilirim. Aklımı seveyim.

Bir büfenin önünde durdu ve telefon etti.

"35-99-08 mi orası?"

"Evet. Kimi aramıştınız?"

"Bay Wang'ı"

"Burada öyle biri yok."

"Bay Wang'ın evi değil mi orası?"

"Hayır."

"35-99-08 değil mi?"

"Evet."

Telefon kapandı. Pek ketumlar, kimin evi olduğunu söylemek istemediler zaten. Hergelenin biri çıktı telefona. Ya burası herhangi bir ev değil ya da hizmetçileri yok.

"Gomitos sen misin? Ben García."

"Emredin Yüzbaşım."

"Benim için bir ev adresini araştırmanı istiyorum."

"Emir kimden?"

"Albayın emri. Evin telefon numarası 35-99-08.

"Sizi on dakikaya kadar arayacağım."

"Ben seni ararım Gomitos, teşekkürler."

Telefonu kapattı. Dolarlar orada yatıyor, yemyeşil ellilik banknotlar. Ve ben de bir ekiple çalışmadığıma göre hepsiciği benim. Sıçtığımın ekibi! Şimdik görelim bakalım araştırmanın kralını kim yapıyormuş. Sıçtığımın araştırması!

Avukat çoktan meyhaneye gelmiş, günün ilk tekilasını içiyordu; sanki kutsal bir işmişçesine törenle içilmesi gereken, kurtarıcı ilk tekila. García onu bir bölmeye çekti.

"Bir şeyler buldunuz mu?"

"Luciano Manrique'nin örnek hayatı, benim için açık bir kitap gibi."

"Nasıl bir kitapmış?"

"Bayağı pornografik; bugünlerde yazılan yeni ve çok sanatsal olduğu söylenen şu romanlar gibi. Bir tekila daha söyleyebilir miyim Yüzbaşım?"

"Peki."

Avukat tekilayı duble istedi.

"Manrique'yi kim koruyormuş?"

"Luciano Manrique'nin faaliyetleri, tıpkı tüm hayatı gibi, tek bir hukuki terimle tanımlanabilir: Kovuşturulacak cürüm. Meksika hukuk almanaklarında ilk defa Tampico'lu bir pezevenk olarak adı geçiyor. Darp ederek soygun yapmaktan yakalanmış. Fuhuş yaptırmak, yasadışı silah taşımak –cop taşıyormuş– ve birkaç ufak tefek

şeyle daha suçlanmış. Üç yıl yemiş. İki yıl sonra çıkmış. Önemli bir şeyi öğrenmiş bu arada; godoşluğu meslek edinmek, silahlı saldırıda bulunmak ve diğer faaliyetler için polisin içinde adamın olacak. Doğduğu şehirde polis olmuş. Gördüğünüz gibi Yüzbaşım –ve sözüm meclisten dışarı– suç batağında yükseldikçe yükselmiş, çamura battıkça batmış."

"Kim çıkarmış onu hapisten?"

"Askeri Operasyonlardan sorumlu komutan olan General Miraflores diye biriyle iş bağlayan bir polisle işi bağlamış. Sağlığınıza Yüzbaşım."

"İçeriden neden çıkarmış?"

"Belki soylu bir insancıllık, Hıristiyan hayırseverliği yüzündendir. Bu ne kadar doğru olursa olsun yine de General Miraflores'in parlak kariyerindeki tek vakadır. Fesat ve elbette ki doğrucu Davut bazı kimseler, Manrique'yi hapisten, bölgesindeki orospuların haracını toplasın diye çıkardığını söylüyorlar."

"Sonra?"

"General Meksiko'ya gelince ve Avukat Don Rosendo Del Valle de o eyaletin hükümetinden ayrılınca, görünüşe göre belli bir işi kalmamış, o da buraya gelmiş. Hani ne iş olsa yaparım abi derler ya, o hesap. Yanına bir kadın almış, kapatması veya metresi. Onunla Camelia Sokağı 87 numarada oturuyormuş."

"Burada, Meksiko'da hüküm giymiş mi?"

"Bir kez, soygundan. Kefaletle ve benim yaptığım muhteşem savunma sayesinde çıktı."

"Peki vekalet ücretinizi kim ödedi?"

"Kadın. Bir kere de çalıntı arabayla yakalandı. Ama hiçbir şey kanıtlanamadı ve çabalarım sayesinde, mal sahibi şikâyetini geri aldı."

"Ücretinizi kim ödedi, Avukat?"

"Kadın."

"O, parayı nereden bulmuş?"

"Dedikoduları duymak ister misiniz?"

"Evet."

"General Miraflores'ten. Anlaşılan Manrique'yi pek seviyormuş. Ben de hoşlanırdım ve iyi bir müşterimdi tabii... Ölene kadar."

"Başka?"

"Kadının adı Ester Ramírez. Bir zaman Tampico'daki bir genelevde çalışmış ve Luciano Manrique bedelini vererek onu bu rezil ve iffetsiz hayattan kurtarmış. Benim paracıklardan ne haber Yüzbaşım?"

"İşte, buyurun."

"Teşekkürler. Görüyorum ki otuz pesoyu kesmişsiniz."

"Evet. Anlaşma böyleydi."

"Tamamdır. Bu arada Yüzbaşım, gazetelerin tabiriyle siyah Pontiac'taki iki adamın öldürülmelerini polis hâlâ çözemedi."

"Yani?"

"Adliyedekilerin dediğine göre, polis onları kimin öldürdüğünü biliyormuş ama daha fazla soruşturmamaları için yukarıdan emir almışlar. Sağlığınıza Yüzbaşım."

"Son olarak, ölmeden hemen önce Manrique ne işler çeviriyormuş, bilen var mı?"

"Her zamankinden çok parası varmış ve sık sık iki yeni arkadaşıyla görünüyormuş etrafta."

"Kimmiş onlar?"

"Birine Köstebek diyorlar. Onunla aynı eyaletten biri ve o da orada polismiş. Söylenenlere göre diğeri yeni gelmiş bir *gringo*, Mina Sokağı'ndaki bir otelde yaşıyor. Ve bu arada, görünüşe bakılırsa bir suç patlaması yaşa-

nıyor. Dün gece Guerrero Sokağı'nda dört adam ve bir kadın ölü bulunmuş."

"Ha."

"Kadın da sizle benim dün öğleden sonra görüştüğümüz, teselli edilmesi imkânsız dul çıktı. Elektrik kablosuyla boğmuşlar."

"Ha."

"Onu, biz yalnız bıraktıktan kısa süre sonra öldürmüş olmalılar."

"Ben onu sizinle beraberken bıraktım Avukat."

Avukat tekilasından bir yudum aldı, sonra da gülümsedi.

"İkimiz de suçtan geçinmemize rağmen Yüzbaşım, benim mesleğimde muhtemel müşterileri öldürmenin etiğe sığmaması bir yana, aynı zamanda iş açısından da çok kötü olduğu düşünülür. Öte yandan Yüzbaşım, sizin işkolunuzdakiler bir türlü bu sonuca ulaşamadılar."

"Mecbur kalınıyor, Avukat."

García'nın sesi sert değil de yorgun çıkıyordu. Avukat yeniden gülümsedi.

"Kızmayın Yüzbaşım. Sadece şakaydı. Sağlığınıza."

"Sağlığınıza..."

Avukat tekilasını içti ve bir tane daha ısmarladı. Sıçtığımın şakası! Sıçtığımın gerçeği! Sanki biz bildiğin dallamayız da müşterilerimizi öldürüyoruz. Belki de yalnızca biz enayiler bu işteyiz ve açıkgöz olanlar hukuk okuyor. Peki ya Rus'la *gringo*? Onlar da iş için öğrenim görmüşe benziyorlar, Avukat gibi. Bense babaları gördüm. Nasıl olduğunu bile bilmeden kendimi ortasında bulduğum için. Belki bu iş önerildi diye sadece. Ya da belki o zamanlar hayat böyle olduğundan. Sıçtığımın hayatı! Ve *gringo*yla Rus, benim gibi olabilmek için bir dünya okumuşlar. Peki ya Avukat, o kim ki? Meyhane otlakçısı.

Uzmanlar. Öyle dedi Del Valle. Sıçtığımın tetikçileri işte, aynı benim gibi! Şimdik de Martita çıkmış ne kadar iyi biri olduğumu söylüyor. Vay anasını! Bunu ona anlatsam Avukat ne derdi acaba? Altın kalpli Filiberto. Sıçtığımın ibnesi! Ya ona Martita'yı anlatsam ne der? Tetikçiler için de bir fakülte olmalıydı. Tetikçilik uzmanı. Türdeşine kıymada uzman. Vefakâr rahmetliler yaratma uzmanı. Bir yıl öldürdüklerini hatırlamama dersi göreceksin. Bir yıl da hatırlasan bile umurunda olmaması için. Şimdi Avukat temsil ettiği tüm kirli davaları hatırlar mı? Yediği tüm rüşvetleri? Bazıları her merhum için silahına çentik atıyor diyorlar. Dallamalar! Hatırlamak için çentik atmaya gerek yok. Belki Graves dün gece silahına çentik atmaya gitmiştir. Ya da belki çetelesini tutuyordur. Rus da tepki veriyor ya. Eğer her ölüden sonra dün geceki gibi yiyorsa şimdiye dek ayı gibi olmalıydı. Bir de Graves her şeyi anlatma isteğine kapılıyor diyor, günah çıkarır gibi. Martita da bana günah çıkardı. Bir tek benim ona günah çıkarma hevesine kapılmam eksik kaldı zaten. Sıçtığımın günah çıkarması! Kimseye anlatılmayacak bazı şeyler vardır. Bakın Martita, bir gün ben Parral'da bir kadını öldürdüm. Beni dallama yerine koydu, ben de onu öldürdüm. Şey Martita, bir de Huasteca'da elektrik kablosuyla bir ihtiyarı boğdum. Mazatlán'da bir meyhanede de iki elemanı hakladım. Önce onları sarhoş ettim. Öylece yerde yatakaldılar, sırtlarını barın tezgâhına dayamış, gözleri fal taşı gibi açılmış. Ölüler hep dallama gibi görünürler. Oysa ben altın kalpli Filiberto havasındayım. Şey diyeceğim Martita, San Andrés Tuxtla'da bir adamı öldürdüm ve sonra da karısının üzerine atladım; oracıkta zorla aldım onu, aynı odada. Herhalde Rus'un bahsettiği şu tepkilerden biri olsa gerek. Çünkü artık böyle şeyler hayvanlık değil, aksine tepki gösterme. Rus

polisinde bunların bir listesi bile var hatta. Filiberto García'nın adamı öldürdükten sonra, karısına tecavüz etme huyu vardır.

"Kızdınız mı Yüzbaşım?"

"Yok, Avukat. Bu arada, epeydir size sormak istediğim bir şey vardı."

"Dediğiniz gibi olsun Yüzbaşım. Bir tekila daha, Don Raymundo!"

"Siz üniversiteye gittiniz ve avukat oldunuz."

"29'da. İsterseniz diplomamı gösterebilirim size. Bir yerlerde olması lazım."

"Bütün öğreniminize ve diplomanıza rağmen, neticede bir baltaya sap olamadınız, değil mi?"

"Demin söylediklerim sizi üzdü sevgili Yüzbaşım."

"Hayır, mesele o değil. Ama bana dediklerine göre siz kanunlarda ne var ne yok, hepsini biliyormuşsunuz."

"Suma cum laude[1]. Pek bir işe yaramamış ama, değil mi? Teşekkürler Raymundo. Salığınıza içiyorum Yüzbaşım. Kendisi de avukat olan babamın bana dedikleri doğruydu belki de: Doğanın vermediği Salamanca'dan alınmaz."

Kadehini bir dikişte boşalttı. Yeniden konuşmaya başladığında sesinde garip bir hüzün vardı.

"Babam avukat ve Porfirista'ydı. Redingotlu, melon şapkalı. Yargıçtı, yüksek yargı organlarından birine atanacağı söyleniyordu. Don Porfirio'nun[2] arkadaşlarındandı. Ne yüksek yargıç oldu ne bir şey. Neden biliyor musunuz Yüzbaşım?"

"Devrim yüzünden."

---

1. Latince: Üstün başarı ile. (ç.n.)
2. Porfirio Díaz (d.1830 - ö.1915) 1911'de başlayan iç savaştan önce, yaklaşık otuz yıl Meksika'yı yöneten asker ve politikacı. (ç.n.)

"Hayır. Onun gibi pek çokları, hatta bir can yoldaşı, devrime katıldılar. Ama benim babam sadıktı. İstifa etti. Zorba hükümetlere, dökküntü askerlere, ayaktakımı gördüklerine hizmet edemezdi. İstifa etti ve ne bir mevkiye geldi ne adamdan sayıldı. Kanunlardan Latince alıntı yapar, Fransızca ve Almanca konuşurdu ama bir bok olamadı çünkü sadık kalmak istedi. İhtiyar dallama."

"Böyle konuşmayın Avukat."

"Ama ben hukuk alanında çalışmaya başladığımda, devir askerlerin devriydi. Sizin gibi adamların devri, Yüzbaşım. Askerlerle kanunlar pek uyuşmuyor. Madde madde bütün kanunları ve babamın bana öğrettiği Latince züppelikleri bilmekten ziyade, bir generalin yani pek çok kahramanımızdan birinin tayfasından olmak önemliydi asıl. Çünkü askerlerden öğrenilecek şey şudur: Haklı olman bir boka yaramaz, önemli olan tayfadan olmaktır. Müteveffa Luciano Manrique vakasındaki gibi."

"Adam öldü, Avukat."

"Evet. Bir anlamda, onu da gemiden attılar. Ancak bir dostokraside tayfadan olmayan avukat açıkta kalır. Şimdi durup düşününce görüyorum ki benim babam Don Porfirio'ya sadıktı ama ben okuyup öğrendiğim kanunlara sadık kalamadım. Adalet yerine tayfa peşinden koştum. Yani, gençliğiniz hukukun üstün olduğu bir devre denk gelseydi sizin de yapacağınız gibi Yüzbaşım."

Avukat sustu. Ahmakça bir gülümseme ağzının kenarında dolaşıyordu. Sıçtığımın Avukatı! Benimle dalga mı geçiyor? Bu Avukat'la da neyin ne olduğu hiç belli olmuyor ki. Bir bakıyorsun hiç korkusu yok, bir bakıyorsun paçası sıkmıyor. Ayyaş olduğundan herhalde. Ya da dünya yansa yorganı yok içinde, ondan böyle. Rus saat ikide geleceğini söylemişti. Belki de gelmez artık çünkü ona uzman olmadığımı söylemişlerdir. O da teknolojiye sar-

dırır. Uluslararası entrikaya. Dış Moğolistan sınırından gelecek mesajları bekler. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı!

Avukat Raymundo'nun dikkatini çekmek için elini havaya kaldırdı.

"Bir tekila daha Raymundo. Zaman geçtikçe Yüzbaşı, tayfadan olmayı öğrendim ama o arada kanunları unuttum. Ve tayfadan olmak için üniversiteye değil de meyhaneye gitmek gerektiğinden ayyaş olup çıktım. Siz Yüzbaşı, gençliğinizde sonsuz fırsata sahip olduğunuz için ayyaş olmadınız. Şimdi ise mademki bir avukatokraside yaşıyoruz, ben tayfaların hası olarak hiçbir işe yaramam artık."

"Sağlığınıza Avukat."

Önüne konan tekiladan bir yudum aldı. Küçücük bir yudum, kuş gibi.

"Ve yaşamak için de tayfadan birileriyle, sizin gibi adamlarla, gençliğimdeki gibi adamlarla çalışmak zorundayım. Bu açıdan babam gibiyim. O Don Porfirio'ya sadıktı. Ben sizlere sadığım. Bu yüzden, babam gibi, ben de ayvayı hepten yemişim."

Laski meyhaneye girdi. García ona yanına gelmesi, Avukat'a da başka bir masaya geçmesi için işaret etti. Avukat kadehini aldı, ahmakça ve uysal gülümsemesini takınıp bara geçti. Laski yanına geldi.

"Ne var ne yok Filiberto dostum?"

"Gelmeyeceğinizi sanmıştım."

"Artık bizim meselede görevli olmadığınız için mi? Arkadaşlık kavramınız hiç gelişmemiş, Filiberto."

"Bu duygusallık da nereden çıktı?"

"Hakkınız var. Bizim duygularımız yok ama iyi arkadaşların hatırını sorabiliriz."

Oturdu ve bir bira ısmarladı.

"Bana hiç iyi gelmeyecek."

"Ne diye içiyorsunuz?"

"Meksika'da bir şey öğrendim. Meyhanelerde verilen süt çok kötü. Meksika kültürünün ne kadar eskiye dayandığının bir kanıtı daha."

Laski birasının tadına baktı.

"Dış Moğolistan'dan yeni haberler var mı?"

"Yok. Ama Çinliler ve Kübalılara dair teoriniz çok ilgimi çekti, Filiberto."

"Ya?"

"Ve düşündüm ki Filiberto dostum, başkanını koruma işini dostumuz Graves'in marifetli ellerine bırakmamızın ve teorilerinizdeki gerçeklik payını araştırmamızın zamanı geldi."

"Niye ben? Sanırım ben de Rusya'nın Küba'daki çıkarlarını koruma işini sizin marifetli ellerinize bırakacağım. Yapacak başka işlerim var."

"Bayan Fong'la Cuautla'ya gitmek gibi mi?"

"Onun yanı sıra."

"Peki teorilerinizin doğru olup olmadığını bilmek ilginizi çekmiyor mu?"

"Zaten biliyorum."

"Bütün o dolarların nerede olduğunu bilmek ilginizi çekmiyor mu?"

"Bana ait değiller. Çinlilerin... Ya da sizin."

"Ama orada bir yerdeler ve belirli bir sahipleri yok."

"Sizler bu paranın Küba'da bir darbe yapmak için kullanılacağını biliyordunuz, değil mi?"

"Bu ihtimal üzerinde duruyoruz. Bizimle çalışmak istemez misiniz Filiberto?"

"Zaten bir işim var."

"Bayan Fong'la Cuautla'ya gitmelisiniz."

"Bu konuyu karıştırmayın."

"İki gecedir uyumadınız ve yorgunsunuz Filiberto. Ama bu teklifi düşünmenizi isterim. Ve öyle, sahipsizce ortalarda gezen beş yüz bin doları."

"Düşünecek bir şey yok İvan Mikailoviç. Bütün bu Dış Moğolistan, Konstantinopolis masallarından ve her şeyden fazlasıyla usandım. Uluslararası entrikayla işim yok, olsun da istemiyorum."

Laski gözlerini dikip onu dikkatle süzdü.

"Dostum Filiberto, tavariş,[3] neyiniz var, biliyorum. Geçen gece yüzünden, bazı eski maceralara dair konuşmalarımız yüzünden rencide oldunuz, Graves'le bana gücendiniz. Ama sizi temin ederim ki niyetimiz sizi, nasıl desem, komplekse sokmak değildi. Sizin maceralarınızdan bazılarının benimkileri çok çok aştığını biliyorum ve yardımınızı bu yüzden istiyorum."

"İşim var."

"Mesela, Chiapas'ta kurulan eğitim kampında yaptıklarınız..."

"Bunun hakkında ne biliyorsunuz?"

"O mesele canımızı çok sıkmıştı. O kamp önemli bir yer olabilirdi, oysa siz onu alaşağı ettiniz. Oranın bulunacağını hiç zannetmiyorduk ama sizin sezgilerinizi ve cesaretinizi hesaba katmamıştık. Ve en kötü ihtimalle çocukların ele geçeceğini düşünmüştük. Onları niye öldürdünüz?"

"Çünkü ölenin ben olmasını istemem. O adamları sizler mi eğittiniz?"

"İçeri sızmada başarılı ajanlardı. Siz onları öldürdüğünüzde, üst düzeydekiler arasında, sizi temizlik listesine koymak gerektiği bile düşünüldü. İyi ki yapmamışız."

"Görüşmek üzere İvan Mikailoviç."

---

3. Rusça yoldaş anlamında. (ç.n.)

"Tekrar soracağım, iki üç gün içinde, şu başkan ziyaretinin kargaşası bittiğinde."

"Vaktinizi boşa harcamayın."

García meyhaneden çıktı ve büfenin oradaki ankesörlü telefondan bir numara çevirdi.

"Gomitos, sen misin? Ben García..."

"İstediğiniz bilgi elimde, Yüzbaşım. Albayın kızmayacağından emin misiniz?"

"Eminim."

"Verdiğiniz numara Dolores Sokağı'ndaki bir eve ait, Hong Kong Pacific Enterprises adlı bir şirketin adına kayıtlı."

"Dolores'te hangi numara?"

"189. Daire numarası yok. Bir şey daha var."

"Nedir?"

"Telefon yaklaşık iki hafta önce bağlanmış."

"Teşekkürler Gomitas. Görüşmek üzere."

"Ya Albay bana sorarsa n?.."

"Size hiçbir şey sorması için neden yok ama olur da sorarsa bilgiyi bana ilettiğinizi söyleyin."

Telefonu kapattı ve bir otobüse atladı. Taksi beklemek boşunaydı. Arabayı almam lazımdı, gerçi sonra nereye bırakacaksın. Sıçtığımın Albayı, özel plaka kullanmamızı istemiyor ki! Ve paracıklar orada, Dolores Sokağı'nda yatıyor, her dakika gittiğim yerde. Şimdik de Rus çıkmış, onunla çalışmamı istiyor. Bu işe karışan kaç ajan vardır acaba? Bazılarını biliyoruz, bir kısmı da ciddi ciddi turist gibi dolanıyor ortada. Del Valle uzman olmadığımı söylüyor, halbuki o uzmanların ta kendisi, beni tavlamaya uğraşıyor. Martita alışverişten dönmüştür artık. Hepsinin canı cehenneme deyip yatmaya gidesim var. *Gringo*ların başkanını öldürseler bana ne? Dünya Barışı'ndan bana ne? Yarın sabah bu saatlerde öğrenmiş olacağız zaten,

başkanın işini bitirip bitirmediklerini. Gerçi FBI'daki *gringo*lar tüm tedbirleri almışlardır. Uzman onlar. Dallas'takiler gibi. Bu gece Dolores Sokağı'ndaki dolarların üstüne nasıl da atlarım ben. O kadar parayla, olan biten ne umurumda olur? Şu sıçtığımın Avukat'ı ve hatıraları... Görünüşe bakılırsa hepimiz hatıralara ve günah çıkartmaya dalmışız. Kanunlara sadık kalmamışmış. Sıçtığımın kanunları! Kanunlar dallamalar içindir, bizim ya da avukatlar için değil. Nasıl da devrimi elimizden aldılar. Gerçi asla benim elimde olmamıştı. Kenarın dilberi nazik olsa da nazenin olamaz. General Miraflores yukarı tırmandıysa da şimdi avukatlar gelip geçtiler onu çoktan.

Camelia Sokağı'ndaki ev, bakımsız görünüşlü, dar gelirliler için yapılmış sosyal konutlardan biri çıktı. Ona gösterilen kapıya vurdu. İri kara gözlü, ince, siyah elbiseli bir kadın kapıyı açtı.

"Ester Ramírez siz misiniz?"

"Ne istiyorsunuz?"

"Polis."

"Buyurun."

Küçük bir salona girdiler, zemin sarı boyalı tahtayla kaplıydı. İçerideki iki tane gözü yere bakan sehpa, kenarları çevrilmiş halılar ve taşradaki bir Noel kermesinden alınmış porselen süsleriyle, buranın bir salona benzemesi için kadının elinden geleni yaptığı anlaşılıyordu. Pencerelerde perde vardı ancak gösterilen çaba fakirliği gizlemek bir yana, onu büsbütün vurguluyordu.

"Oturun" dedi kadın.

García şapkasını çıkardı ve sandalyelerden birine oturdu, kadın da bir diğerine. Bu hatun ağlıyor. Belki de merhuma gönülden bağlıydı. Şimdiyse sanki içi boşalmış, artık tutunacak dalı yokmuş gibi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Luciano Manrique hakkında konuşmak istiyordum."

"Ne diye? Zaten polise bildiklerimi anlattım ve o... O öldü. Daha ne diye?"

"Polise Köstebek'ten ve *gringo*dan bahsettiniz mi?"

"Onların kim olduklarını bilmiyorum."

"Belki Luciano'yu onlar öldürmüşlerdir. Onun tayfasıydılar. Köstebek, memleketinde onunla beraber polis kuvvetlerindeydi."

"Evet."

"Onu tanır mıydınız?"

"Evet. Kötü bir adamdı."

"Luciano'nun arkadaşı mıydı?"

"Ona, o adamla yeniden arkadaşlık kurmamasını söyledim. Kötü biriydi, profesyonel katildi. Luciano asla kimseyi öldürmedi, asla..."

"Ama hapis yatmış."

"Evet. Ben de bir genelevde çalışıyordum ve bu yüzden asla huzur içinde yaşayamadık. Bu yüzden hiçbir şeye hakkımız yok. Evimde bir başıma oturup onu düşünmeye, bana karşı ne kadar iyi olduğunu, onu sevdiğimi düşünmeye bile hakkım yok. Bu size komik geliyor, değil mi? Genelevden bir kadının bir adamı sevmesi. Komik mi geliyor?"

"Hayır."

"Bu benim sahip olduğum tek şeydi, yani Luciano'ya duyduğum sevgi. Tek şey, anlıyor musunuz? Şimdi o da bitti. Ve onu düşünmek için evimde yalnız kalamıyorum."

"*Gringo*'yla ne işi vardı?"

"İşini gücünü bilmem, bilmek de istemem. Luciano iyiydi ama zayıftı ve hırslıydı. Bana bir sürü şey almak istediğini söylerdi ve bazen, parası olduğu zamanlarda alırdı da. Ben ondan hiçbir şey istemezdim. Yeter ki burada olsun ve bana iyi davransın ama o bana bir şeyler

almak, önemli olmak isterdi. Bir süre önce ondan bir işe girmesini rica ettim. Çok şeye ihtiyacımız yok. General Miraflores ona güvenilir bir iş verirdi ama o istemedi. Başka şeyin peşindeydi... Ve şimdi de öldü."

"Para kazanacağından bahsediyor muydu?"

"Bundan hep bahsederdi ama ben artık onu dinlemiyordum. 'Araba beğeniyorum kendime.' Böyle derdi bana. 'Bu sefer kaçarı yok, oldu bu iş. Kendi evimize çıkacağız.' Böyle söylerdi bana çünkü beni severdi, çünkü bana karşı iyiydi ama ben bunların hiçbir zaman olmayacağını bilirdim. Yalnızca onu severdim, yalnızca bu."

Sıçtığımın hatunu! Merhumdan konuşup duracak, sanki bir önemi varmış gibi. Sonra da diyorlar ki öldürdüklerinin dullarına tecavüz etmek Filiberto García'nın huyudur. Ama o şimdi ibne.

"Daha çok ısrar etmeliydim, ondan ayrılmakla tehdit etmeliydim ama genelevden çıkardığı için beni ciddiye almıyordu, söylediklerimi önemsemiyordu. Bu doğru, genelevden beni o kurtardı çünkü bana karşı iyiydi."

"Son zamanlarda parası var mıydı?"

"Bilmem. Ara sıra olurdu. Bir hafta kadar önce, bana üç aylık birikmiş kirayı ödemem ve İspanyol bakkalın hesabını kapatmam için para verdi. Bir de birkaç çorap aldı bana. O böyleydi işte. Ama şimdi onu elimden aldılar. Polisler de bana hiçbir şey söylemek istemiyor. Sadece cesedini teşhis etmemi istediler. Önceki gece onu sabaha kadar bekledim ama ancak dün öğleden sonra gelip söylediler. Sizler böylesiniz işte, siz polisler. Ben de o zaman General Miraflores'le konuştum, bize çok yardımı dokunmuştur. Yalnızca naaşının bana verilmesini istiyordum ki başını bekleyip usulünce gömeyim. Ama o hiçbir şey yapmak istemedi, benimle konuşmak bile istemedi. Böyle dedi yardımcısı bana, General benimle ko-

nuşmak istemiyormuş, Luciano'yla ilgili hiçbir şey duymak istemiyormuş. Dara düştün mü böyle olur."

"Yaptığı işi ona kim ayarlamıştı?"

"Ne yaptığını bilmiyorum. Çok büyük olduğunu söylemişti, çok büyük işmiş. Böyle söylemişti bana. Ben onun büyük işlere bulaşmasını istemiyordum ama sözümü ciddiye almıyordu. Biz hiçbir zaman büyük işlerden anlamayız, bize göre şeyler değil. Bizim işlerimiz küçük çaplıdır, hapisten ve genelevden çıkanlara göredir. Şimdiyse o öldü beyefendi, o öldü ve onu öldüren bana karşı ne kadar iyi olduğunu nereden bilsin? Bana söylediklerini nereden bilsin? Beni genelevden kurtardığını çünkü orada mutsuz olduğumu nereden bilsin? Ama adam öldürenler bunu anlamazlar. Öldürdükleri sırada bilmiyorlar herhalde, sonra da iş işten geçmiş oluyor."

"Onu kimin, neden öldürdüğünü öğrenmek istiyor musunuz?"

"Ne diye isteyeyim? Onu bir adam öldürdü..."

"Kim olduğunu bilmek istemez misiniz?"

"Adamın biri işte."

"Peki öldürenler Köstebek ve Mina Sokağı'ndaki otelde kalan şu *gringo*ysa?"

"Ne fark eder?"

"Cezalandırılmalarını istemez misiniz?"

"Ne fark eder? Bakın beyefendi, ben o zavallıcığın çok matah olmadığını biliyorum. Ama bir insandı ve yaşamaya hakkı vardı, tıpkı sizin ya da benim gibi. Onu öldürdüler. Oysa o kimseyi öldürmemişti. Hırsız olabilirdi, dedikleri gibi pezevenk olabilirdi ama bir tetikçi, bir katil değildi. Tabanca bile taşımazdı. Yalnızca bir cop, kendini savunmak için. Kötü şeyler yaptı, evet, ama kim yapmadı ki? Ama eline kan bulaşmamıştı. Ve şimdi artık onu elimden aldılar."

"Ya *gringo*?"

"Luciano'ya ondan uzak durmasını söyledim. Ama bana yoksulluktan bir ömür boyu kurtulacağımızı, önemli insanlar olacağımızı söyledi. 'Neler neler yapacağız, bir bilsen Bayan Manrique.' Böyle derdi bana çünkü bana karşı iyiydi. Evli değildik ama keyfi yerindeyse bana hep Bayan Manrique derdi. Hatta evleneceğimizi ve Chihuahua'da, kendi evimizde oturacağımızı söyledi. O geyik avlamaya verecekti kendini. Hatta tüfeğini bile almıştı."

"Burada mı?"

"Ne?"

"Tüfek."

"Hayır, *gringo*da. Sınırın öbür tarafından onun için getirdi."

"Luciano'nun avcılığı var mıydı?"

"Hayır ama avcı olacaktı. Bana delikanlıyken bazı beylerin onu yanlarında ava götürdüklerini anlatırdı. Bazen çocuk gibi olurdu. Hayallerde yaşardı, şu avcılık gibi, ona önemli insanların yaptığı şeylermiş gibi gelen şeyleri yapmaya heves ederdi. Dört gün önce tüfeği getirdi bana göstermek için. Sanırım nasıl kullanacağını bile bilmiyordu ama onu çok mutlu etmişti. Bana *gringo*nun tüfeği ona hediye edeceğini söyledi."

"Tüfek nasıldı?"

"Ben ondan anlamam ki. Namlusunun üstünde dürbün vardı, bana oradan baktırdı. Çocuk gibiydi."

Sessizliğe gömüldüler. Sıçtığımın çocuğu! Amerika Birleşik Devletleri başkanını öldürecek tüfekle oynuyor. Ama artık öldü. Bence Martita bu tip şeylerden anlamıyordur. Kanton'da pek çok şey gördüğünü söylemesine rağmen. Ama bunlar Dış Moğolistan'a dair şeyler. Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı!

"Buradaki Çinlilerden arkadaşı var mıydı, biliyor musunuz?"

"Hayır. Onlardan bahsettiğini hiç duymadım. Köşedeki kafedeki Çinliden bile. Luciano ona kızmıştı çünkü hesaba yazmıyordu."

"Ya Köstebek? Onunla ne zaman görüştü?"

"İki hafta, belki daha da yakın zamanda. Luciano'yu yoklamaya gelmişti. O adama hiçbir zaman güvenmedim. Kötü olduğunu bilirim. Bir keresinde Tampico'da, genelevdeki kızlardan birini öldürdü. Laf olsun diye. Kötü biri o. Ben de bunu Luciano'ya söyledim. Ama ona teklif edilen, bana Chiuahua'da ev alacağı parayla kendini dev aynasında görmeye başladı. Böyleydi o. Ne istese benim için isterdi, şimdi onu elimden aldılar."

"Köstebek ne için yoklama yaptı?"

"Bilmiyorum. Ama önemli bir şeydi. Yanında da şu *gringo* vardı. Zavallı Luciano hep önemli bir şey yapmak isterdi."

"Paraya ihtiyacınız var mı; Ester?"

"Ne için?"

"Masraflarınız vardır. Şöyle yapalım, size beş yüz peso bırakayım."

Evden çıktı. Ester avucunda parayla oturduğu yerde kalakalmıştı, sanki olup bitenden hiçbir şey anlamamış gibi. Sıçtığımın dallaması! Ama bunu günün birinde Martita'ya anlatabilirim. Yok ama. O merhumu gördü, bıçağı gördü. Bunu anlamaz. Beş yüz pesoyu saçtım, üstüne niye bunu yaptığımı bile bilmiyorum. Yine pembe dizi kahramanına döndüm. Bilmek istediklerimi zaten bana söylemişti, hem de para filan vermeden. Ama işte orada enayi devreye giriyor. Buyurun, beş yüz pesoyu alın, elden bu kadar geliyor. Eline parayı sıkıştırdığımın farkına vardı mı onu bile bilmiyorum. Sıçtığımın dallaması!

Mina Sokağı'nda, girdiği üçüncü otelde Amerikalının adını öğrendi. Teksas Amarillo'dan Edmund T. Browning. Turist. Hotel Magallanes yabancı turistleri ağırlayan bir otele pek benzemediğinden, kayıt defterindeki tek turist oydu. Görevli ince yapılı, iyi giyimli, gür ve dağınık saçlı bir delikanlıydı ve sinirliydi.

"Hiçbir zaman polisle bir sorun yaşamadık, beyefendi. Burası ailelere hizmet eder..."

"En azından aile kurmaya girişenlere."

Görevli ona üzüntü ve tiksintiyle baktı. Çam devirdim. İçimdeki kenarın dilberi kendini gösterdi. Bu nonoş galiba.

"Browning ne zaman geldi otele?"

"Altı gün önce. Pek resmi, düzgün bir adama benziyor."

"Nereden geliyormuş?"

"ABD'den. Arabasıyla geldi, bizzat ben onu 328 numaralı odaya yerleştirdim. İç tarafta, penceresiz bir oda istedi; gürültü yüzünden. Çok hassas biri kendisi."

"Arabası ne?"

"Harika bir Chevrolet. Impala, yeni."

"Odasında mı?"

"Hayır, dışarı çıktı."

"Bana anahtarı verin."

"Vermem gerekir mi bilemiyorum, memur bey..."

García onu kravatından yakaladı ve neredeyse resepsiyon bölmesinden çıkardı.

"Bu kötü muameledir."

"Anahtarı bana verin."

"Bu kötü muamele, şikâyet edeceğim..."

García sol eliyle adamı tokatladı. Görevliden iç bayıcı bir parfüm yayılıyordu.

"Kötü muamele bu" dedi gözleri yaşlarla dolmuşken.

García onu geriye iterek aniden bıraktı. Adam kafasını anahtarların durduğu rafa çarparak yere düştü. Ağzının kenarından iplik gibi kan sızıyordu. García uzandı ve 328 numaranın anahtarını aldı. Görevli ona nefret taşan gözlerle bakıyordu.

Asansör üçüncü katta durdu. 328 numaralı oda sağda kalıyordu. 300-325 arası solda, 326-340 sağda. García kapıya vurdu, birkaç saniye bekledi ve kapıyı açtı. Bay Browning derli toplu, düzenli bir adamdı. Dolapta, iki takım elbise ve deri kılıfının içinde teleskopik dürbünlü bir av tüfeği vardı. Dolabın üst tarafındaki bölmede, tüfeğe ait yirmi sekiz fişeğin bulunduğu bir kutu duruyordu. García silahı kılıfından çıkardı. Sıçtığımın *gringo*su! Silahına iyi bakmayı biliyor. Güzel yağlanmış. Ama yağa bulanmamış da. Hani derler ya, kullanıma hazır. Latin Amerikalı 'friend'inden Luciano Manrique'ye bir hediye ama kullanıma hazır. Bir de bunu gümrükte görmemişler. Belki gümrükten geçmemiştir bile.

Bir çantanın içinde tüfeği temizlemek için gerekenler vardı. Birkaç bez parçası, çubuk ve bir kutu üçü bir arada yağ. Meksika'da üretilmiş. Her şeyi tekrar yerine koydu, dışarı çıktı ve kapıyı anahtarla kilitledi. Aşağıya indiğinde görevli çoktan yüzündeki kanı temizleyip saçlarını taramıştı. Ağlamak üzereymiş gibi duruyordu.

"Buyurun anahtarınız, canikom."

"Teşekkürler."

"Ve Browning'e polisin uğradığını söyleyin."

"Olur, söylerim."

"Bir şey daha var, canikom..."

Görevli yerinden fırlayıp García'dan mümkün olduğunca uzağa, sırtını anahtar rafına yapıştırana dek geriledi.

"Browning'in çok geleni gideni oluyor mu?"

"Bilmiyorum, bayım."

García'nın eli ona doğru uzandı. Elin uzanışını gördü ama durdurmak için hiçbir şey yapmadı. El yeniden onu kravatından yakaladı ve öne doğru gelmeye mecbur etti.

"İki beyefendi gelmişlerdi."

"Bu daha iyi. Polisle işbirliği yapmadım demeyin sonra, canikom. Ziyaretçilerin adları nedir?"

"Gerçekten bilmiyorum, bayım. Size yemin ederim ki bilmiyorum. Bana hiç söylemediler."

"Bir tanesi benim boylarımda, esmer, iri yapılı ve fırlak gözlü, değil mi?"

"Evet. O daha sık gelip gidiyor."

García kravatı bıraktı. Görevli anahtar rafına doğru geriledi. Sanki birinin çıkagelmesini beklermiş gibi çaresiz gözlerle kapıya doğru bakıyordu.

"Teşekkürler canikom. Bir dahaki sefere, daha çabuk konuşun. Yoksa şu dayak yemekten hoşlanan tiplerden misiniz?"

"Hayır bayım, hayır. Ve bu... Bu kötü muamele..."

"Evet canikom, bu kötü muamele. Başka kimler onu görmeye geldi?"

"Diğer adam, kısa boylu, zayıf ve her zaman gabardin bir ceket giyer."

"Ya kadınlar?"

"Bu otelde böyle şeylere izin..."

"Kadınlar?"

Görevli gitgide daha tedirgin oluyordu. Gözleri yaşlarla doluydu. García'nın eli yeniden ona uzandı.

"311'de kalan bir dostu var."

"Gidip bir görelim."

"Ama bayım... Resepsiyonu bırakamam. Yardımcım yemeğe çıktı ve o dönmeden..."

"Kadını göreceğiz. Pas anahtarınızı alın."

Görevli yardım edecek birini ararmış gibi dört bir yanına baktı ama kimse yoktu ortalıkta. Tezgâhın altından plastik kalıptan sarkan zincire takılmış anahtarı aldı ve koridora çıktı. García sıkıca kolundan kavradı ve onun tir tir titrediğini hissetti. Sıçtığımın ibnesi! Bir tavşandan bile daha ödlek. Ve parfümle yıkanmış.

311 numaralı odanın önünde durdular.

"Açın."

"Önce kapıyı çalmayacak mıyız? Hanımefendi şeydir belki... Giyinik değildir."

Elin uyguladığı kuvvet arttı.

"Bir kadını çıplak görmekten ne diye rahatsız olacakmışsınız anlamıyorum canikom. Açın kapıyı."

Kapıyı açtı. Odanın içinden gelen bir kadın sesi sordu: "Kim o? Ah, sen misin Mauricio! Girmeden önce kapıyı çalman gere..."

Mauricio'nun arkasından giren García'yı görünce dili tutuldu. Yatakta yatan kadın, vücudunu yarıya kadar çarşafla örtmüştü, gerisi çıplaktı. Ne giyinmiş ne de saçını taramıştı. García'yı görünce hızla çarşafı yukarı çekip dolgun ve diri memelerini örttü. Otuzlarındaydı, ince hatlı bir yüzü; iri, renkli gözleri ve kemerli bir burnu vardı. Yüz hatları memelerinin bu iriliğiyle tezat oluşturuyordu.

"Kim bu adam?" diye sordu.

"Korkmayın yavrum."

"Kimseyi kabul edemem. Mauricio, nasıl olur da bu beyi getirmeye cüret edersin? Kimseyi kabul edemeyeceğimi biliyorsun zaten..."

García yatağın yanına gelene kadar yaklaştı ve gözlerini kadına dikti. Bakışları sert, herhangi bir duygudan yoksundu. Yüzüne bakabilmek için kadının başını yuka-

rı kaldırması gerekti, bu haliyle yalvarıyor gibi görünüyordu.

"Size kimseyi kabul..."

"Susun."

"Ama ben..."

"Susun dedim size."

"Şey... Sanırım bir yanlış anlama oldu. Şu anda sizinle ilgilenemem. Edmund her an içeri girebilir ve..."

"Bu *gringo* hakkında ne biliyorsunuz?"

"Edmund hakkında mı?"

"Evet."

"Benim bir arkadaşım. Bu bir suç mu?"

"Meksika'da ne işi var?"

"Turist olarak burada, geziyor. Geziyor çünkü bunu yapacak parası var."

"Başka neler yapıyor?"

"Ne bileyim ben. Peki siz, kimin nesisiniz? Geldiğinde Edmund'a diyeceğim ki..."

García sol eliyle kadını arkaya, yastığın üstüne itti ve sağ eliyle de bir memesini yakalayarak sıkıp bükmeye başladı. Kadın bağırmak istedi ancak eliyle ağzını kapattı.

"*Gringo*nun Meksika'da ne işi var?"

Gözyaşları kadının yanaklarından aşağı süzülüyordu. García memesini gittikçe daha kuvvetle büküyordu. Elini kadının ağzından çekti. Mauricio sahneyi yerinden uğramış gözlerle seyrederken açık kalmış ağzının kenarından tükürüğü süzülüyordu.

"*Gringo* ne yapıyor?"

"Bırakın beni, lütfen bırakın beni. Onu önceden tanımıyorum, yemin ederim daha önceden tanımıyordum. Ona eşlik etmem için tuttu beni... Lütfen bırakın beni, canımı yakıyorsunuz. Kahrolası *gringo*. Beni niye yanın-

da getirdi, bilmiyorum. Hiç burada durmuyor ki. Yalvarırım efendim, bırakın beni."

García onu bıraktı. Kadın memelerini örtmedi. Sanki heyecanlanmış gibi kesik kesik nefes alıyordu. Gülümsemeye çalıştı.

"Teşekkürler" dedi.

Acıyan göğsünü ovuşturmadı. Gözünü García'dan ayırmıyordu.

"Dışarı çıktığında nerelere gidiyor?"

"Bilmiyorum. Neden Mauricio'ya gitmesini söylemiyorsunuz? Üç kişi kalabalık olur."

"Arkadaşlarıyla mı buluşuyor?"

"Evet. Şu Köstebek diye çağırdıkları herifle ve bir tanesiyle daha. Bazen gece çok geç vakitte dönüyor ama hiç sarhoş gelmiyor. Mauricio'ya söylesenize..."

"Siz de onunla çıkıyor musunuz?"

"Bir kez çıktım. Arabasıyla dolaştırdı beni. Ben Chapultepec'e ya da Pedregal'e gitmek istedim. Ama beni şu Dostluk Heykeli'ni dikecekleri meydana götürdü. Orada neleri görmeye o kadar meraklıydı bilmiyorum ama meydanda dönüp durduk, neredeyse tek kelime etmeden. Lütfen söyleyin Mauricio'ya..."

Şimdi acıyan memesini okşuyordu, ağrısını azaltmak için değil, aksine bilinçsizce bir şehvetle.

"Lütfen ama söyleyin Mauricio'ya. Üç kişi..."

"İkiniz arabada yalnız mıydınız?"

"Söyleyin Mauricio'ya..."

"İkiniz arabada yalnız mıydınız?"

"Durun bakalım, hem siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz? Sizi rezil! Buradan derhal çıkıp gidin, kimse gelme..."

García kadının üzerine eğilip çarşafı memelerinin üzerine çekti, sonra da görevliye döndü.

"Gidelim Mauricio."

Odadan çıkıp kapıyı kapattılar. Kadın yatakta ağlıyordu. Koridorda Mauricio konuşmaya cesaret etti. Elleri titriyordu.

"Bay Browning çok kızacak ve muhtemelen Doris ona her şeyi anlatır."

"Doris'i ona sen mi ayarladın?"

"Ben beceremem öyle şeyi."

"Sen mi ayarladın?"

El, adamın kolunu kemiklerini kıracak gibi sıkıyordu.

"Onları... Onları ben tanıştırdım."

"Bir kadın bulmanı senden o mu istedi?"

"Bana dedi ki... Bir kızla tanışmak istediğini söyledi. O zaman ben onu Doris'le tanıştırdım."

Asansörle aşağıya indiler. Mauricio neredeyse koşarak yerine geçti ve resepsiyona sığındı.

García yaklaştı. "Bence canikom, en iyisi *gringo*ya bir şey söylemeyin. Buralarda fazla kalmayacak."

"Peki bayım."

Sokağa çıktı ve bir ankesörlü telefon buldu.

"Ben García Albayım."

"Yine mi ceset?"

"Hayır. Sizi görmem gerekiyor, sanırım önemli bir şeye denk geldim."

"Gelin."

"Ofisinizde görüşmesek daha iyi olur herhalde Albay. Nedenini sonra anlayacaksınız."

"Neredesiniz?"

"Mina Sokağı'nda. Hotel Magallanes'teyim."

"Neredeyse Guerrero'nun köşesi sayılır. Köşede, kaldırımda bekleyin beni. Arabamla geleceğim, Mercedes'le."

"Peki, Albayım."

Köşeye kadar yürüdü. Saat öğlen iki buçuktu. Yirmi dört saat bile kalmadı ama nihayet düğüm çözülüyor.

Sıçtığımın Dış Moğolistan'ı! Ve sanki takip ediliyorum gibi geliyor bana. Şu hergeleyi iki defa gördüm. Sıçtığımın Rus'u! Güya bütün o teknolojik zımbırtısı, ekibi ve Dış Moğolistan'ıyla beni dallama yerine koyacaklardı. Bir de şu yıldırım hızıyla başımıza sardıkları çekikler ve Hong Kong dolarları. Buna savaşta sis perdesi denir. Sıçtığımın perdesi! Ve diğer cingözler perdenin ardında dolanıyormuş. Bizim hıyar olduğumuzdan da büsbütün emin olmuşlar. Teleskopik dürbünlü tüfekten fazla bakmış bunlar. Zannediyorlar ki burası Dallas'a benzer. Ama bir başkanı öldürmek ne demek, haberleri yok. Burada böyle bir şeyi yapmak için buraya gelip kendi işini kendin görmen gerekir. Sonra da buracıkta kendin ölmen gerekir. Şu hergele beni izliyor ve ben de bir yere gitmediğim için boku yedi, ne halt etsin bilemiyor. Takip etsin beni bakalım. Bu meseleyle işim bitti benim. Topu Albay'a atar atmaz eve gidiyorum. Martita'nın yanına, bakalım neler almış kendine. Belki ben de ona bir şey alırım. Çünkü artık pembe diziden fırlamış gibi davranmak da bitti. Şimdik hakkını vererek yapacağız ve ikimiz de yapmak istediğimiz için yapacağız. Olması gerektiği gibi, bu saate kadar hep yaptığım gibi değil. Şu iş bitsin, Martita'ya bir şey alayım. Bir broş. Yoksa bir kol saati mi alsam? Saati yok. Sıçtığımın Liu'su! Eve gitmeden, Dolores'ten geçerim şöyle bir, paracıkları gizledikleri yere bir bakarım, elimi süremeyecek olsam bile. Sonra gece oldu mu tepelerine binerim. Sıçtığımın Doris'i! Bu kadar acelem olmasaydı, kim bilir... Bir de Martita olmasaydı. Ama güzeldi ha. Hem öyle sıkıştırılmak da nasıl hoşuna gitti. Ah şu mart kedisi gibi karılar yok mu! Gerçi benim de hoşuma gitti. Doğruya doğru. Ama şimdik, eve vardım mı Martita'ylayım. Sonra da onu yemeğe çıkarırım, paracıkların durduğu yere gitmeden önce. Arabayı alayım yemeğe gitmek

için. Lomas tarafına gidelim. Yarın da Cuautla'ya, hatta belki Acapulco'ya. Mayoyla çok tatlı görünüyordur kesin. Bu onun da hoşuna gider. Galiba hiçbir seyahate çıkmamış. Sıçtığımın Çinlisi Liu! Del Valle de diyor ki bu meseleler uzmanlara göre. Aslında doğruyu söylüyor. Sapına kadar uzman olan bir tek benim, seni kucağa oturtan ben, onu bilmiyor işte rezil herif. Çünkü Dış Moğolistan falan bana vız gelir tırıs gider.

bölüm altı

Albay arabayı köşede durdurdu.

"Binin García."

Araba hareket etti.

"Neler oluyor?"

"Sanırım on ikiden vurduk Albayım."

Ona gün boyunca yaptıklarını anlattı.

"Tüfeği almadınız mı?"

"Onları alarma geçirmek istemedim Albayım."

Albay arabayı sessizlik içinde sürüyordu. Düşünüyordu. Bir sigara çıkarıp yaktı. Dumanını ağır ağır üfledi. Bir yan sokağa saptı ve arabayı durdurdu. García onu takip edeni aranarak geriye doğru baktı.

"Neden bunu bana ofisimde söyleyemediniz?"

"Çünkü orada kimin casusluk yaptığını bilemeyiz. Bu işe karıştıklarını düşündüğüm kişilerin ofisinizde köstebekleri olabilir, kanımca kesin vardır."

"Olabilir. Biri Manrique'ye soruşturmada sizin görevlendirileceğinizi haber verdi."

"Evet."

"Ruslar olmasın? Sizin de önceden şüphelendiğiniz gibi. Çinlileri suçlayacağımıza inanıp bu fırsattan istifade etmiş olabilirler."

"Sanmıyorum Albayım. O Ruslar kendi işlerini kendileri görmeyi bilir. Luciano Manrique veya Köstebek gibi adamları kullanmazlar. Bu, yerel. Ve bence suikastın Amerikan başkanına değil de bizimkine yapılacağı gün gibi ortada. Söylentilerden faydalanılacak, Albayım."

Albay sessizce sigarasını içmeyi sürdürdü. Bu da arpacı kumrusundan bile çok düşünüyor. Hatta belki hangi tarafta durmanın işine geleceğinin hesabını yapıyordur.

"Dedikleriniz tehlikeli, García."

"Bu yüzden onları kimsenin duyamayacağı bir yerde söylemek istedim."

"Bu doğruysa, arkasındakiler çok yukarılardan. Ta tepeden. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Eşeğimizi sağlam kazığa bağlamalıyız."

"Çok vaktimiz kalmadı Albayım."

"Evet, kalmadı. Saldırıyı nasıl gerçekleştireceklerini düşünüyorsunuz?"

"Orası kolay. Köstebek'le *gringo*ya polis kimliklerinden verecekler ve onları meydanı gözetleyen polislerin arasına yerleştirecekler. Tüfekle birlikte."

Albay arabadaki telsizi aldı ve konuştu. Hotel Magallanes'te bir ekibin nöbet tutmasını ve *gringo* Browning'le Köstebek'in gözaltına alınmasını emretti. Browning'in odasındaki tüfeğin alınması için de emir verdi.

"Büyük ihtimalle hazırda başka silahları vardır Albayım. Hatta başka adamları da."

"Doğru."

"Elebaşlarının canına okumak gerek."

Albay düşünceliydi.

"Elinizdeki bilgilerden kesinkes emin misiniz?"

"Evet."

García bir sigara yaktı. Albay istiyor ki kodamanların hakkından geleceğimi kendi ağzımla söyleyeyim, hem de tek başıma. Benden sadakat fışkırıyor ya. Böylece, işler boka sararsa sonradan, dallama García yaptı deyip beni yakacaklar. Ama iyi bilirler. Emir yoksa, yok.

"Durumdan FBI'ı haberdar etmek de uygun olmaz" dedi Albay. "Hele onlardan yardım istemek, hiç olmaz. Güvenilir adamlara ihtiyacımız var."

"Evet Albayım."

"Elebaşlarının gözetlenmesi için güvenebileceğim kimse yok elimde. Bu çok hassas bir mevzu."

"Uzmanlara göre, Albayım."

Albay kısacık bir an ona baktı. Dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey uçuştu. Sıçtığımın Albay'ı! Açık bir emir vermek istemiyor. Ben de bu arada salağa yatıyorum. Eğer o hergelelerin işini bitirmemi istiyorsa, söylesin. Gerçi bu işte tecrübem yok. Onlarınkine leş denir, oysa ben yalnızca sıçtığımın ölülerinden anlarım.

"Obregón'dan bugüne..." dedi birdenbire Albay. Evet. Seçilmiş başkan General Obregón'un işini bitirdiklerinden beri. Ama onun için Dış Moğolistan masallarıyla uğraşmamışlardı. Onu Toral öldürdü, oracıkta, herkesin gözü önünde. Sonra da Toral'ın kafasına sıktılar. Bu tamam, anlaşılır. O yıllarda bu Hong Kong ve Dış Moğolistan dallamalıklarıyla ortaya çıksalardı ne olurdu acaba?

"Bu Meksika açısından çok vahim" dedi Albay. "Devrimden bir hukuk düzeni yarattık ve bu düzen kesintiye uğramamalı. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musunuz García? Hukuka bağlı bir devlet. Bu, birkaç delinin hayatından çok daha değerli."

Şurada park etmiş yeşil Fiat'taki hergele beni takip edip duran aynı herif. Sıçtığımın kanunları! Şu 'yarattık'a ge-

lince, ne kadar da çokmuşuz. Gökten kurşun yağarken sen daha anandan süt emiyordun ama. Hoş, şimdi de devlet ananın bütçe memesinden emmeye devam ediyor ve hangi çiçekten daha çok bal çıkacağını veya rüzgârın nereden eseceğini hesaplıyor. Bunlar devrim yapmaktan, o yolda öle öle yürümekten ne anlar?

"Hukuk devleti" dedi Albay. "Ne pahasına olursa olsun korumamız gereken şey bu." Bence "Devrim hiçbir şeye dönüşmedi" konulu 16. nutkunun provasını yapıyor. Devrim bitti ve şimdi sıçtığımın kanunlarından başka bir şey yok. Böylece, her yönden giderek dallamalaşıyoruz. Hepimiz, şu veya bu şekilde. Kahramanlık türkülerinde dendiği gibi, büyük bir hünerle. Bence tek devrimci kaldı, o da Avukat, çünkü kanunlara inanmayan tek kişi o. Eskiden birinin işini bitirmek gerektiğinde bunu açık açık söylerlerdi, emri verirlerdi ve süslü cümleleri ziyafet sofralarına saklarlardı. Bu sıçtığımın Albay'ı cidden acı çekiyor yalnız. Dokuz doğurmak ne demek, şimdik gördü işte. Sanki cevabı bir türlü bulamıyor ve de tek başına bulması lazım. Ne laboratuvarı ne de ekibi bir işine yarar bu noktada. Tam burada sıçtı işte. Bir başına, ha doğurdu ha doğuracak. Ikınıyor ıkınıyor ama nafile, başı görünmüyor bir türlü veledin.

"Doğrusu García, böyle bir vaka için elimde yeterli sayıda güvenilir adam yok."

"Pek çok adamınız var."

"Evet ama bu özel bir durum. Akşam saat on'da konuşalım, o zaman size emir verecek duruma gelmiş olabilirim."

"Ben izninizi rica edecektim Albayım."

"Yerim sizin ricanızı. Bana bir dünya şey düşündürttünüz ve ben de onları kafamda derleyip toplayıp teyit etmek zorundayım. Saat on'da konuşacağız. Ve eğer varsayımınız

doğruysa, tarihimizin en kritik anlarından birini yaşadığımızı da idrak edin."

"Baş üstüne Albayım."

"Yeni bir kız arkadaşınızın olduğunu çoktan biliyorum, Çinli bir kızcağız. Ama bu bekleyebilir. Saat on'da evinizde olun ve beni arayın." Sıçtığımın Albay'ı! O bile biliyor artık.

"Sizi nerede bırakayım?"

"Juárez Caddesi'nde Albayım. Eve gideceğim."

"Saat on'da telefonunuzu bekliyorum. Beni yüzüstü bırakmayın ve evinizden de çıkmayın. Size daha erken ihtiyacım olabilir."

"Baş üstüne Albayım."

Kol saatine beş bin peso verdi. Sonra bir altın kayış takmak gerekir ama şöyle kaba bir şey olmaz çünkü Martita'nın bilekleri ince.

"Hediye paketi yapmamı ister misiniz?"

"Lütfen hanımefendi."

"Doğum günü için mi?"

"Doğum desek daha doğru."

"Ah, demek ki minik torunun annesine."

Tezgâhtar gülümsedi ve kutuyu beyaz pelür kağıda sarıp üstüne pembe bir fiyonk iliştirdi. Böyle güzel oldu. Kutuyu açıp da saati denerken seyrederim onu. Acaba saati şimdiden mi kurmak lazım yoksa ona bırakmak mı? Hem bana sorar saati, kurmak için. Saat on'da da Albay'ı görmeye gitmek lazım, ondan önce de buraya, Dolores'e gelmek; bakalım paracıklar neredeymiş. Yarın o parayla Martita'ya bir deri pardösü alırım. Tabii saat on'a kadar Albay yüreklenip bana emri vermezse. Martita da yine tek başına kalacak, beni bekleyerek. Sıçtığımın Albay'ı! Ya ben, ne diyeceğim Martita'ya? Bekle yavrum, birkaç hergeleyi öldürür öldürmez hemen döneceğim. Boktan

bir iş bu. İyisi mi bu seferden sonra istifa edeyim. Ne de olsa kenarda üç beş kuruşum var zaten, bir de Dolores Sokağı'ndan ne düşerse artık... Bana ve Martita'ya... Yok aslında, sadece ona. Avukat'la görüşmek lazım, bana bir vasiyetname yapsın. Sıçtığımın vasiyetnamesi! Bütün paracıklar Martita'ya, vefakâr rahmetlilerimin anısı da benimle mezara.

Dükkândan çıktı, bir sokak yürüdü ve Dolores Sokağı'na girdi. Ona söylenen numaranın önünde durdu. Liu'nun dükkânıydı, sımsıkı kapalıydı. "Şimdik benimki kalktı işte. Sıçtığımın Çinlisi Liu! Demek şu Küba işinde parmağı varmış. Ben de bu gece hakkını avucuna vereceğim, hem Martita hem de para için. Çinlilerin görmüyorum, duymuyorum ve anlatmıyorum diye beni sevdiklerini söylemesi boşuna değilmiş. Dallama olduğun için de diyebilirdi.

Çinli Santiago lokantadaydı.

"Bay Gaycía! Bay Gaycía!"

García içeri girip selam verdi.

"Saygıdeğey Bay Liu'ya mı bakmıştınız?"

"Yok mu?"

"Yok. Dükkânı sabahtan beyi kapalı ve bu şok kötü, şok kötü. Maytita'dan habey vay mı?"

"Yok."

"Sanmıştım ki..."

"Liu nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Şıkayken göydüm. Heyhalde Alameda'dadır, güneşe şıkmıştıy. Yanına uğrayacak mısınız?"

"Hayır, sonra tekrar gelirim."

Çıktı ve evine doğru yola koyuldu. Sıçtığımın Liu'su! Belki Martita mevzusu onu cidden üzmüştür. Gerçi bu garip çünkü bu Çinlilerin umurunda olmaz böyle şeyler. Ya da para meselesiyle dün geceki ölümler onu ürküttü.

Ölenler onun tayfasındandı herhalde. Belki de paracıkları alıp çoktan tüymüştür. Sıçtığımın Liu'su! En iyisi gece tepesine binip ödünü patlatmak. Martita'dan haber getirdim dersem kesin kapıyı açar bana. Tayfasındakiler katledildiği sırada orada olduğumu bilmesine hiç gerek yok. Kesin bana kapıyı açacak, sırf bir şey belli etmemek için bile olsa. Ve mangırlarla elime düşecek. Hepsi de ellilik banknotlar.

Eve geldiğinde akşamüstü altıydı. Saat kutusunu poşetine koydu ve dairesine çıktı. Kapıyı açtı. Salondaki kanepenin üzeri El Palacio de Hierro'dan torbalar ve kutularla doluydu. Masanın üzerinde, içinde üç tane kravat bulunan bir kutu duruyordu. García gülümsedi. Sıçtığımın Martita'sı! Kendine bir şeyler al dedim ona, bana değil.

Çıt çıkarmadan, kedi gibi sessiz adımlarıyla yatak odasının kapısına kadar gitti. Uyuyor herhalde. Benim düzenime alışamadı. Ne zaman uyusam o zaman eve geliyorsun diyecek şimdi.

Yatak odasının kapısı aralıktı.

"Martita!"

Cevap veren olmadı. Saat kutusunu poşetinden çıkardı ve kapıyı itti. Yatakta yoktu. Belki banyodadır ama hiç ses gelmiyor.

Ama Marta banyoda da değildi. Yatağın yanında, üstü başı kan içinde, bacakları çarpılmış, gözleri açık yerde yatıyordu.

García ağır ağır yanına yaklaştı. Diz çöktü. Şapkasını çıkarıp yere bıraktı. Sonra parmaklarıyla kızın gözkapaklarını örttü. Onu kucağına alıp yatağa yatırdı. Öleli çok olmamıştı. Bacaklarını uzattı ve ellerini göğsünde kavuşturdu. Artık kanı akmıyordu. Temiz bir çarşaf çıkardı ve üzerine örttü. Ağzından hafifçe kan gelmişti. Bir mendil-

le kanı sildi. Ardından mendili özenle katladı ve poşete koydu. Şapkasını yerden alıp şifonyerin üstüne bıraktı ve saat kutusunu da komodinin gözüne koydu. Hâlâ ağzının kenarından hafifçe kan sızıyordu. Yeniden mendille sildi. Eğilip onu alnından öptü. Sonra çarşafla yüzünü de örttü ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

Yüzü kımıltısızdı. Taş gibi kaskatı kesilmişti. Ellerini kucağında kavuşturmuştu. Nefret gözlerini yakıyordu.

Bir süre sonra kalkıp salona gitti. Marta'nın aldıklarını toplayıp dolaba kaldırdı. Saati de oraya koydu. Ardından tekrar sandalyeye oturdu. Daha vakit vardı, hem de çok. Bir süre sonra Marta'nın yüzünü açtı. Ağzının köşesinde azıcık kurumuş kan vardı. Mendille sildi ama yanağında leke kaldı. Mendili kolonyayla ıslattı ve lekeyi çıkardı. Yerine oturdu yine.

Koluyla tabancasını böğrüne bastırıyordu. Oturmayı sürdürdü. Daha çok vakit vardı.

Saat sekiz buçukta şapkasını alıp çıktı. Kapıyı çok dikkatle, çıt çıkarmadan kapattı. Arabasının durduğu garaja indi ve yola çıktı. Reforma Caddesi'nden geçerek Cuauhtémoc'a doğru yöneldi. Ankesörlü telefonu olan bir kafede durdu.

"Ben García Bay Del Valle."

"Evet?"

"İlginizi çekebilecek bir şey öğrendim..."

"Artık çalışmadığınızı sanıyordum."

"Bu ilginizi çekebilir."

"Neymiş?"

"Şahsen görüşmemiz lazım. Çok önemli bir konu."

"Vaktim yok. Siz de biliyorsunuz ki yarın sabah..."

"Konuşmamız şart Bay Del Valle. Hesapta olmayan şeyler oldu."

"Size vaktim yok diyorum."

"Köstebek ve Bay Browning'le konuşmamı mı istersiniz yoksa?"

"Ne dediniz?"

"Browning, getirttiğiniz *gringo*. Ve Köstebek, sizin hemşeriniz Bay Del Valle. Yoksa General Miraflores'le konuşmamı mı tercih edersiniz?"

"Anlamıyorum..."

"Sanırım bu akşamüstü evime bir mesaj gönderdiniz Bay Del Valle. Orada değildim ama eve geldiğimde mesajı aldım."

"Para mı istiyorsunuz García?"

"Kim bilir? Ama önce konuşmamız lazım. Ve Köstebek'le veya *gringo*yla konuşmak istemiyorum. Sizinle ve General Miraflores'le konuşmak istiyorum."

"Pekâlâ. Nerede oturduğumu biliyor musunuz?"

"Evet."

"Yan tarafta ikinci bir kapı var, sadece ben kullanıyorum. 64 numara, büyük parmaklığın bitişiğinde. Yarım saat içinde burada olun. Sizi bekliyorum."

"Tamam."

"Gelince konuşacağız García."

Telefonu kapattı. Çabucak dışarı çıktı ve arabasına bindi. Del Valle iki sokak ötede oturuyordu. Arabayla önünden geçerken kapıyı tespit etti, sokağın kalan yarısını geçip park etti, yürüyerek geri döndü ve gölgelerin içine sinip bekledi. Şimdi Martita tek başına. Orada, yatakta, eceliyle bir başına. Bu hiç aklıma gelmemişti. Birini öldürmenin onu yalnızlığa mahkûm etmek olduğu yani. Erkek olup beni gebertselerdi keşke. Ama alt tarafı herhangi bir kadın diye düşünmüşlerdir. Ama o Martita'ydı. Ve alt tarafı biri öldü işte. Öyle düşünmüşlerdir. Ama o Martita'ydı. Şimdi orada eceliyle bir başına. Ben de bir başımaydım. İkimiz de. Sanki cenaze nöbeti! Belki de

cenazeye refakat eden şu rahibelerden birini bulmalıyım. İyi de Martita rahibeyi ne yapsın artık? Sıçtığımın rahibesi! İnsan eceliyle baş başa kalmaya görsün, kimseye ihtiyacı olmaz.

Koyu bir Chevrolet, 64 numaranın önünde durdu ve içinden bir subay indi. Adam kapının önünde dikilirken García tabancasını kılıfından çekti ve ona yaklaştı.

"İçeri girelim General. Bay Del Valle zaten bizi bekliyor sanırım."

"Kimsiniz?"

"Zile basın General. Sokakta konuşmamız yersiz."

O anda kapı açıldı ve Del Valle göründü. İçeriden yayılan ışıkta García'yı tanıdı.

"Size yarım saatten önce gelmemenizi söylemiştim."

"Evet Bay Del Valle ama geldim işte. İçeri geçelim."

İçeri girdiler ve García kapıyı kapattı. Del Valle "Çalışma odama geçelim" dedi. Peşinden gittiler. Oda büyüktü, duvarları kitaplar ve tablolarla kaplıydı.

"Oturun" dedi Del Valle. Yeniden toparlanmışa benziyordu.

"Ben ayakta iyiyim, Bay Del Valle" dedi García.

"García bu mu?" dedi General Miraflores.

"Filiberto García, emrinizdeyim Generalim."

"Bana söyledikleri kadarıyla, burnunuzu boyunuzdan büyük işlere sokuyormuşsunuz. Bir soruşturma yapmakla görevlendirilmişsiniz, yapmışsınız ve işiniz bitmiş. Üç beş para istiyorsanız, yüz veya iki yüz bin peso, onu veririz size zaten."

Hâlâ ayakta dikilen García, General Miraflores'e tepeden baktı. General oturduğu sandalyede huzursuzlandı. Del Valle çalışma masasının önüne oturdu.

"Bütün iş kötü planlanmıştı, Generalim" dedi García.

"Öyle mi dersiniz? Ne biliyorsunuz ki?"

"Tuttuğunuz adamlar böyle bir şey için uygun değillerdi. Artık döküntü bir kasabanın belediye başkanını korkutmuyorlar..."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, García."

"Köstebek, Luciano Manrique ve Browning gibi arkadaşlarınızdan bahsediyorum, General. Köstebek ve Browning sizi ele verebilirler. Manrique veremez çünkü onu öldürdüm."

"Hiçbir şey bilmiyorlar."

"Ama bilen birini tanıyorlar, Bay Del Valle. Bu yüzden size her şeyin kötü planlandığını söylüyorum."

"Ne istiyorsunuz Bay García?" diye sordu general, sert bir sesle.

"Planınızı uygulamayı sürdürecek misiniz?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum..."

Del Valle "Yararı yok, Miraflores" diyerek araya girdi. "García çok fazla şey biliyor."

"Öyle."

"Düşünmeme müsaade edin, García."

Del Valle yazı masasının önünde oturmaya devam etti. Biz burada sanki herhangi bir iş meselesini görüşür gibi konuşuyorken Martita bir başına. Eceliyle baş başa. Bizim için zaman akıyor, vaktimiz azalıyor ama Martita'nın hiç vakti yok artık.

"Bakın García" dedi nihayet Del Valle. "Bana politik eğilimlerinizin olmadığını, yalnızca emirleri yerine getirdiğinizi söylediniz." Sanki onları zihninde bir türlü bulamıyormuş gibi, sözcükler ağzından zar zor çıkıyordu. "Siz ne komünistsiniz ne de antikomünist, ne *gringo*larla dostsunuz ne de onlara karşısınız. Yalnızca emirleri yerine getiriyorsunuz. Beni böyle olduğunuza ikna ettiğiniz içindir ki Çinlilerle ilgili meselede sizin görevlendirilmenizi onaylamaya karar verdim. Ancak şimdi hangi emir-

leri yerine getirdiğinizi anlamıyorum. Bu sabah size soruşturmayı bırakmanızı söyledim ve Albay da emrimi teyit etti. Neden soruşturmaya devam ettiniz?"

"Emir böyle."

"Albay'dan mı?"

"Evet."

"Sizin duyduğunuz şüphe yüzünden mi?"

"Evet."

"Anlıyorum. Pekâlâ, şimdi Bay García, biliyorsunuz ki benim yetkim Albay'ınkinden fazla."

Gözlerini García'nın yüzünden ayırmadan durakladı. Onunsa tabancası elinde, kılı kıpırdamıyordu.

"Ben bu cumhuriyetin başkanı olacağım Bay García. Müstakbel başkanla iyi geçinmek işinize gelir, öyle değil mi?"

"Evet."

General Miraflores ayağa kalktı.

"Siz askersiniz Bay García ve bu sizin de çıkarınıza olacak. Bay Del Valle başkan olduğunda, biz askerler daima bizimle özdeşleşen ve son dönemdeki sivil hükümetlerin elimizden aldığı mevkiimizi geri kazanacağız. Ve Bay Del Valle'den sonra ben... Bir subay başkan olacak çünkü biz subaylar, askerler her zaman için ulusun en önemli unsuru olduk. Bundan hoşnut olursunuz herhalde, Bay García."

"Evet"

"Ve bunun olabilmesi için de bize yardım etmelisiniz" diye sözü sürdürdü Del Valle. "Yarın bu küçük hadise sonlandığında, başkanlık makamına geçeceğim ve Meksika'yı gerçek ilerlemenin yoluna sokacağız, güçlü ve saygı duyulan bir otoriteyle; güçlü ve saygın bir ordumuz olacak."

"Tüm dünyadan saygı görecek bir ordu, García. Ve siz onun bir parçası olacaksınız" diye ekledi general.

"Gördüğünüz gibi" diye devam etti Del Valle "bizi bu kadar tehlikeli bir işe sürükleyen şey kişisel çıkar veya hırs değil. Bizi bu şekilde, ilkelerimize aykırı hareket etmeye mecbur bırakan şey vatan sevgisi. Yarın göreve başlayacak müstakbel hükümette, sizin gibi yiğit adamlara ihtiyaç duyulacağından emin olabilirsiniz."

General "Ayrıca García" diyerek araya girdi "bunu bir emir telakki edebilirsiniz, askeri bir emir gibi. Ordunuzun bir generaliyle konuşuyorsunuz..."

"Evet."

"O halde bize katılıyorsunuz" dedi Del Valle.

"Elbette ki katılıyor" dedi General memnuniyetle. "Ha bir ölü eksik ha bir fazla olmuş, bunlar dostumuz García gibi bir adamı ürkütecek cinsten şeyler değil..."

General tatmin olmuş bir havayla güldü. García gözlerini generalden ayırmadan, bir adımda yanına geldi.

"Bir ölü fazla oldu yalnız, Generalim" dedi.

Generalin gülmesi kesildi.

"Ölüm sizi ürkütüyor mu? Ben de sanırdım ki sizin gibi bir adam..."

García'nın elinin hızlı bir hareketiyle, 45'lik kısa bir yay çizdi ve generalin suratında patladı. Nişangâh deriyi yırttı ve kan fışkırdı. General sendeledi.

"Bunu söylemeyin, Generalim. Size dedim ki bu meselede bir ölü fazla. Elinizi masanın gözünden çekin Bay Del Valle. Yavaşça buraya doğru gelin ki niyetiniz bozulmasın. Siz de kımıldamayın General."

"Siz delisiniz García" dedi Del Valle yaklaşırken.

"Evet."

"Hep maaşlı bir tetikçiydiniz..."

"Evet, Bay Del Valle. Hep maaşlı bir tetikçi oldum ama size bir ölü fazla demiştim."

"Bizimle beraber olduğunuzu, yaptığımız teklifi kabul ettiğinizi sanmıştım" dedi Del Valle.

General yüzündeki kanı sildi. Üniformasına dahi kan bulaşmıştı, muhtemelen ilk defa kendi kanıyla lekeleniyordu.

"Bu size pahalıya mal olacak García. Meksikalı bir generale vurmak cezasız kalmaz."

García sessizce onları süzüyordu, haşin bakışlı gözleri iki buz parçasına dönmüştü.

"Derdiniz nedir García?" diye sordu Del Valle. "Her şey mükemmelen ayarlandı ve yalnızca önemsiz bir pürüz çıktı. Polisin Browning'in kaldığı oteli tespit ettiğini zaten biliyorum..."

"Her şey darmadağın oldu Bay Del Valle. Daha doğrusu, en başından beri bir dağınıklık söz konusuydu. Kurnazlık yapıp Çinlilerin saldırısı söylentilerinden faydalanmaya karar verdiğiniz andan beri. Müteveffa Luciano Manrique'nin başıma indireceği sopa darbesinden ayılınca, bir Moğol komplosu olduğuna dair yemin ederek tuzağa düşeceğimden emin bir halde soruşturmaya benim atanmam için ısrar ettiğiniz andan beri. Beni Rus ve Amerikalıyla çalışmak zorunda bıraktığınızdan beri. Bu generali kendinize ortak diye seçip onu gerekli kişileri, hiçbir işe yaramayan kendi adamlarını bir araya getirmekle görevlendirdiğinizden beri. Ama hepsinden önemlisi, bu akşamüstü beni uyarması için evime birini gönderip onu... Onu öldürttüğünüzden beri..."

Durakladı. Bir şey Marta'nın adını söylemesine engel oluyordu.

"Kimi García? Size yemin ederim ki evinize kimseyi göndermedik. Zaten soruşturmadan ayrılmıştınız, artık bir öneminiz kalmamıştı."

García konuştuğunda, sesi sertti.

"Siz hiçbirini öldürmediniz Bay Del Valle."

"Elbette ki hayır."

"Tabii. Bunu yaptırmak için düşünmeden, emir verildi mi öldüren tetikçileriniz var. Ama hayatınızda bir kez olsun birini öldürmek sizin için iyi olurdu."

"Ben mi? Delisiniz siz..."

"Daha önce yapmadığın bir şeyin yapılması için emir verme asla derler. Sizse başkanın öldürülmesi için emir verecektiniz..."

"Mesleği öldürmek olan insanlara, García. Benim mesleğim bu değil."

"Bütün bunlar saçmalık" dedi General.

García tabancasıyla ağzına vurdu.

"Kimse size konuşmanızı söylemedi, General. Emirlere uymayı öğrenin. Ne dersiniz, Bay Del Valle? Nasıl hissettirdiğini tecrübe etmek için birini öldürmeyi ister misiniz? Nasıl yapıldığını bilince artık emir verebilirsiniz, bu kadar zırvalamadan."

"Anlamıyorum."

"Komplonuz çoktan cehennemin dibini boyladı. İkiniz her şeyi berbat ettiniz. Artık ne Çinliler ne Dış Moğolistan ne de Ruslar günah keçisi olabilir. Bu koltuk için bir Meksikalı gerekli, buralı insanların kavrayabileceği biri. Anlıyor musunuz?"

"Evet ama... Suikast için her şey hazır."

"Meydana girebilmeleri için Köstebek ve *gringo*ya çoktan polislerin kimlik kartlarından verdiniz diye mi? Ancak bu işe yaramaz çünkü Albay görevli olanlara yeni kartlar veriyor."

"Emin misiniz?"

"Evet. Ve siz önemli adam olmaya devam ederseniz, kim bilir belki gelecek seçimlerde şansınız yaver gider. Ya da kim bilir, başka bir vesileyle başka bir fırsat doğar ve o zaman siz de adam öldürmeyi biliyor olursunuz. Şimdiki gibi kulaktan dolma değil, sahiden."

"Teklifiniz nedir García?"

"General Miraflores'i öldürün ki onu komployu kuran kişi olarak ifşa edelim. Böylece başkanın hayatını canınız pahasına kurtarmış olacaksınız. Devleti kurtarmış olacaksınız... Ve yeni bir fırsat çıkması her zaman için mümkün."

General bir şey söyleyecek oldu ama García'ya bakınca sustu.

Yüzünden ve ağzından kan süzülüyordu, gözleri kızarmıştı. García konuşmayı sürdürüyordu.

"General de bir tetikçi, benim gibi. Asker, insanları öldürüp durmak için yaratılmış, tek fark bunu yapmak için üniformasının arkasına saklanması. Sizin dediğiniz gibi, tam teşekküllü bir katil. Ama nasıl işe yaramaz olduğunu görüyorsunuz artık. Bu işi kıvıramadı. Öte yandan Bay Del Valle, siz barış ve hukuk vaazları vererek dolanan bir politikacısınız. Devrimin bittiğini ve şu an barış içinde yaşadığımızı söyleyip duruyorsunuz..."

"Evet, bu doğru..."

"Ama Del Valle..." diye başladı general.

Bu defa García, ona sol elinin tersiyle vurdu.

"Susun."

Sessizlik oldu. General güçlükle nefes alıyordu, belki ağzını ve burnunu dolduran kan yüzünden. Belki de hıçkırıklardan.

"İstediğinizi yaparsam..." dedi Del Valle.

"Kahraman olursunuz. Herkes sizin hayatınız pahasına devleti kurtardığınızı bilirken önümüzdeki seçimlerde sizi kim yenebilir ki? Hem zamanla, siz kendiniz bile bunun gerçek olduğuna inanacaksınız."

"Fakat... Nasıl?"

"Bıçakla yapmak isteyeceğinizi sanmam. Hoş olmaz. Çekmecenizde hangi silah var?"

"Bir 32-20'lik var. Ufacık bir tabanca ama iş görür."

García yazı masasına gidip toplu tabancayı aldı, sol elinde taşıyarak yerine döndü.

"Alın Bay Del Valle. Göğsüne ateş edin, üç veya dört defa. Ve bana ateş etmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Bir 45'lik muazzam bir delik açar."

"Anlıyorum" dedi Del Valle.

General öne doğru bir adım attı.

"Kıpırdamayın Generalim."

"Del Valle..." dedi General. "Del Valle, biz dostuz, uzun zamandır öyleyiz..."

Bay Del Valle tabancayı eline almıştı. Gözünü ondan ayırmıyordu.

"Del Valle" dedi General "bu meseleye beni siz soktunuz. Hepsi sizin fikrinizdi. Ben sadece size yardım etmek istedim, sizin bir dostunuz olarak..."

"Ama yardım ederken berbat ettiniz. Her şeyi berbat ettiniz. Bu konuda Bay García haklı."

Sesi boğuk çıkıyordu, sanki boğazından değil de çok uzaklardan geliyormuş gibiydi.

"Biz dostuz..."

"Benim dostum yok. Politikada dostluk olmaz. Ve her halükârda General Miraflores, yarın meydana gelecek hadiseden sonra sizi saf dışı etmeyi zaten düşünüyordum. Tanık bırakmanın âlemi yok ve bu işi Bay García'ya vermeye niyetliydim hatta."

"Ama ben düşünmüştüm ki..."

"Her şeyi yanlış düşündünüz, Miraflores. Çok yanlış." Bay Del Valle horozu kurdu. Kurşun generalin karnına saplandı. Ağzından bir inleme çıktı ve ellerini yarasına bastırdı. İkinci kurşun hedefe isabet etmedi. Bay Del Valle ateş ederken gözlerini kapatmıştı. General ağır ağır dizlerinin üstüne çöktü.

"Lütfen Del Valle... Tanrı aşkına..."

"Şimdi de göğsüne" dedi García. "Lüzumundan fazla acı çektirmek olmaz."

Bay Del Valle gözlerini açtı ve tekrar ateş etti. Kurşun ağızla burnun arasına saplandı. General ellerini Del Valle'nin bacaklarına dokunup onlarda beş kırmızı iz bırakana kadar uzattı. Ardından yavaşça halıya yığıldı.

"Gördünüz değil mi, o kadar da zor değilmiş?"

Del Valle generalin cesedine yerinden uğramış gözlerle bakıyordu.

"Bir kadeh içki ister misiniz?"

Del Valle ürpermiş gibi titremeye başladı. Çeneleri birbirine vuruyordu. García üzerinde kadehlerin ve içkilerin durduğu, alçak bir sehpanın yanına gitti. Bir kadehin yarısına kadar konyak koydu ve kadehi Del Valle'ye götürdü.

"İçin. Bu iş tıpkı kadınlardaki gibidir. İlk defası canlarını sıkar ama sonradan hoşlarına gider."

Del Valle konyağı bir dikişte içti. Ona iyi gelmişe benziyordu.

"Bu korkunç bir şey."

"Birini öldürdüğünüzde Bay Del Valle, onu sonsuza dek yalnızlığa mahkûm edersiniz."

"Efendim?"

"Bu akşamüstü öğrendiğim bir şey."

Del Valle gözlerini generalin cesedinden alamıyordu.

"Öldü mü? Bana hâlâ kımıldıyormuş gibi geldi."

"Emin olmak için bir daha ateş etmek ister misiniz?"

"Bana bir konyak daha verin."

"Kendiniz alın."

Del Valle sehpaya gitti, bir kadeh daha koydu ve kadehi kafasına dikti.

"Siz bir tane almaz mısınız García?"

"Bana lazım olmuyor artık."

"Peki şimdi? Şimdi ne yapıyoruz? Belki de en iyisi Albay'la konuşmak."

Del Valle'nin sesi giderek kendinden emin bir tona bürünüyor, normalleşiyordu.

"Evet, budur. Sayenizde Miraflores namertliğini, sayın başkanı öldürtme, hükümeti devirme girişimini bana itiraf etti. Silahı elindeydi, ben de nefsimi müdafaa etmek için onu öldürmek zorunda kaldım... Hayır, sayın başkanın hayatını, devleti müdafaa etmek için..." Del Valle telefona doğru gitti.

"Kıpırdamayın" dedi García.

Del Valle şaşkınlıkla ona döndü.

"Şimdi ne var?"

"Bizzat siz Bay Del Valle, ilk kez görüştüğümüzde bana bu meseleyi derinlemesine araştırmamı ve eğer söylentilerde bir gerçek payı varsa mantığımın ışığında hareket etmemi söylemiştiniz. Sizin emirlerinizi yerine getiriyorum."

"Ama... İşler tamamen değişti..."

"Ve bir ölünün eksik ya da fazla olmasının bence bir önemi var. Bu akşamüstü bir önemi olan tek ölüm gerçekleşti Bay Del Valle..."

"Size söyledim ya, onu ben emretmedim, hiçbir şey bilmiyorum..."

"Belki. Ama içimizde bir şüphe kalamaz. Benim içimde bir şüphe kalamaz. Ayrıca siz General Miraflores'i öldürdünüz."

"Beni mecbur bıraktınız García."

"General Miraflores benimle geldi Bay Del Valle, sayın başkanın ölmesi için komplo kurmanız sebebiyle sizi tutuklayacaktı ve siz de ihanet içinde onu öldürdünüz. Ben de sizi öldürdüm, General Miraflores'i kurtarmaya çalışırken."

"Beni öldüremezsiniz García..."

"Öldüremez miyim?"

"Zaten bana bir adamı öldürttünüz..."

"Doğru. Sizin bunun nasıl bir şey olduğunu bilmeniz, benim de sizden ne beklemem gerektiğini bilmem iyi oldu."

"Size ne dilerseniz verebilirim García. Başkan olma ihtimalim olduğunu siz kendiniz söylediniz. Başkan olduğumda sizi zengin edebilirim..."

"Cehenneme başkan olursunuz Bay Del Valle."

Yalnızca tek el ateş etti. Kurşun Del Valle'nin iki gözünün arasına saplandı, yüzünü parçaladı ve gözlüğüyle beraber, onun önemli ve muhterem adam görünüşünü yok etti. García tabancayı ölü generalin eline yerleştirdi ve kendininkini yerine koydu. Ardından çalışma masasında duran telefona gitti ve bir numara çevirdi.

"Ben García Albayım."

"On'u yedi geçiyor García. Beni saat tam on'da aramanızı söylemiştim."

"Bir emriniz var mı Albayım?"

"Ne Köstebek'i ne de *gringo*yu gözaltına alabildik ama sizin haklı olduğunuzdan eminim. Tüfeği aldık ve..."

"Bir emriniz var mı Albayım?"

"Evet. Onları tutuklamamız şart, nasıl olursa olsun tutuklamalıyız. Her ihtimale karşın, meydanda nöbet

tutacak ekibin tamamını değiştirdim. FBI'dan meydana bakan pencerelerdeki güvenliği artırmalarını istedim. Ama elebaşlarını tutuklamak gerek..."

"Artık gereği yok Albayım."

"Nasıl? Bu bir emirdir..."

"Bay Del Valle'nin evindeyim. Görünüşe bakılırsa aralarında hır çıkmış, ağız dalaşına girmişler ve birbirlerine sıkmışlar."

"Ölmüşler mi?"

"Evet."

"Beni orada bekleyin."

"Beni affedin Albayım ama yapmam gereken bazı şeyler var."

Telefonu kapattı, odadan çıktı ve sokak kapısına gitti. Kapıyı açtığında iki adamla burun buruna geldi. İkisinin de tabancaları ellerindeydi.

"Kıpırdamayın" dedi içlerinden biri. "İçeri..."

García gözlerini onlardan ayırmadan geri çekildi.

"Birkaç el silah sesi duyduk. Bay Del Valle ile General Miraflores nerede?"

"Şurada, içerideler."

"Siz García'sınız" dedi bir tanesi. "Sizi birkaç defa görmüştüm."

"Evet. Siz de Köstebek'siniz..."

"*So this is the guy*"[1] dedi öteki.

"Ve bu bey de Bay Browning."

"Çalışma odasına gidelim" dedi Köstebek.

Odaya girdiler. Cesetleri görünce *gringo* hafif bir ıslık koyuverdi.

"İkisini de haklamış" dedi Köstebek.

"Birbirlerini öldürdüler" dedi García.

---

1. *So this is the guy*: Demek ki herif bu. (ç.n.)

Gringo silahını elden bırakmadan ona yaklaştı ve 45'liğini kılıfından çekti.

Tabancayı koklayarak "*He hasn't fired*"[2] dedi.

"Mesajınızı aldım" dedi García. "Bu akşamüstü eve geldiğimde, mesajınızı aldım."

"Biz size mesaj falan yollamadık, García. Ama şimdi sizi cehenneme yollayacağız."

"Bu akşamüstü evime gitmediniz mi?"

"Nerede oturduğunuzu bile bilmiyoruz. Bir o yana bir bu yana koşturup duruyorduk. Otelde bizi kıstırdılar."

"*Shut up*"[3] dedi *gringo*. "Siz Bay García, bugün öleceksiniz..."

"Nerede oturduğunuzu bilseydik, sizi öldürmeye gelirdik" dedi Köstebek. "Zaten ne zamandır buna hevesliyim, Luciano Manrique'yi öldürdüğünüzden beri."

"Benim yaptığımı nereden biliyorsunuz?"

"Bay Del Valle söyledi bana. Ve şimdi, doktorların dediği gibi, uslu durun ki hiç acımasın..."

Kapıdan Laski'nin sesi geldi.

"Yardıma ihtiyacınız var mı Filiberto?"

Gringo çabucak arkasını döndü ve Laski'nin kurşunu kalbine saplanarak onu geriye devirdi. Köstebek García'nın üstüne atladı ama o çoktan sustalısını açıp eline almıştı ve adam da kendi kendine bıçağı göğsüne saplamış oldu. García bıçağı çekip yeniden sapladı. Laski onu kolundan tuttu.

"Gidelim Filiberto."

García tabancasını aldı ve koşar adım çıktılar. Uzaklardan polis arabalarının sirenleri geliyordu.

---

2. *He hasn't fired*: O ateşlememiş. (ç.n.)
3. *Shut up*: Kapa çeneni. (ç.n.)

"Sizin arabanızla gidelim" dedi Laski.

Arabaya bindiler. O anda iki ekip arabası Bay Del Valle'nin evine yanaştı. García motoru çalıştırdı. "Teşekkürler" dedi.

"Yaralandınız mı?" diye sordu Laski.

"Hayır."

"Bunun Meksikalılar arasındaki bir mesele olduğunu anlıyorum Filiberto ancak müdahale etmeye mecbur hissettim kendimi."

"Duygusal olmadığınızı sanıyordum."

"Size ihtiyacım var. Öğlen anlattıklarım için. Ve ihtiyacım olan şeylere özen gösteririm, tıpkı Luger'ime gösterdiğim gibi."

"Her halükârda, teşekkür ederim."

"35-99-08 numaralı telefonun kime ait olduğunu öğrendim" dedi Laski.

García ona şaşkınlıkla baktı.

"Evet Filiberto. Şu Çinlinin bize rüşvet vereceği parayı istemek için aradığı numara. Telefon başka bir Çinlinin üstüne kayıtlı, Liu diye birinin, Dolores Sokağı'nda oturuyor."

"Evet."

"Ve Bayan Fong sizin yanınıza gelmeden önce bu Çinlinin çalışanıydı."

"Yani?"

"Bana bu soruşturmada yardım etmenizi istiyorum. Bana Liu'nun arkadaşı olduğunuz söylendi."

"Ben soruşturmamı bitirdim."

"Hayır, bitirmediniz."

"Evet bitirdim."

"Bayan Fong öldü, Filiberto."

Bir sessizlik oldu. Evet. Martita öldü ve eceliyle bir başına kaldı. Benim yatağımda. Bense hayatta ve bir ba-

şınayım. Del Valle, general ve diğer herkes de eceline kavuştu. Bense hayatta ve bir başınayım. Sanki beni artlarında bıraktılar. Sanki ben hep kapıda duruyorum, eceline kavuşanlar geçip gitsinler diye onlara kapıyı tutuyorum. Ama ben dışarıda, hep dışarıda kalıyorum. Şimdi de Martita içeri girdi ve ben hâlâ dışarıdayım.

"Bakın Filiberto, bence Çinli Liu sizin Küba meselesini araştırdığınızı sanarak Martita'yı sizi gözetlemesi, hareketlerinizden kendisini haberdar etmesi için yolladı..."

"Onu kim öldürdü?"

"Akşamüstü beş civarında bir Çinli evinize girdi. Liu'yu görmeye gidecek miyiz?"

"Evet."

Dolores Sokağı'na geldiler. Lokanta ve dükkânlar kapanmış, sokakta insan kalmamıştı. Kesin hepsi benim tavsiyeme uyup gizlendi. Sanki herkes bizi tek başımıza bırakıyor. Martita'yı eceliyle ve beni hayatımla bir başıma.

Liu'nun dükkânının önünde durup arabadan indiler. Kapıya vurdular. Kısa bir an sonra kapı açıldı. Çinli Liu'ydu. İfadesiz bir yüzle García'ya sonra da Rus'a baktı. Dükkân neredeyse karanlıktı, yalnızca Çin işi bir mangalda yanan kömür ve kâğıtların ışığıyla aydınlanıyordu. İçerisi duman ve tütsü kokuyordu. İçeri girebilmeleri için Çinli Liu geri çekildi, sonra kapıyı kapattı ve misafirlerine döndü.

"Martita öldü" dedi García.

"Evet."

"Onu öldürdünüz mü?"

"Evet."

García yavaşça silahını çekti. Laski araya girdi.

"Bu yaktığınız kâğıtlar nedir?"

"Uğuysuz kâğıtlay, şok uğuysuz, şok uğuysuz kâğıtlay."

Mangala yaklaştılar. Kömürlerin üzerinde bir tomar elli dolar yanıyordu. Birkaç tane daha banknotla dolu çay kutusu vardı, pek çok da boş.

"Şok uğuysuz kâğıtlay" dedi Liu.

García tabancasını doğrulttu. Laski aralarına girdi.

"Bir saniye Filiberto..."

"Bırakın beyefendi. Böylesi daha iyi..."

"Neden o kızı Bay García'yı gözetlemeye gönderdiniz?"

"Bunun ne önemi vay aytık?"

Bir tomar parayı daha mangala attı, alevler yükseldi ve vitrinde dizili Budaların beyaz porselen göbekleri parıldadı.

"Wang ve grubuyla beraber misiniz?"

"Bunun ne önemi vay aytık?"

"García'dan ne öğrenmeye çalışıyordunuz?"

"Oğlum öldü... Geri kalanın ne önemi vay? Büyük oğlum... Onu sizley öldüydünüz... Oğlum Xaviey'i..."

"Oğlunuz mu Liu? Bir oğlunuz olduğunu bilmiyordum" dedi García.

Liu ateşe daha çok para attı.

"Küba'da yaşıyoydu... Maytita kaştı ve onu size teslim etti. Aytık oğlum öldü... Benim tek oğlumdu ve Liulay'ın şeyefli soyu kuyudu. Aytık saygıdeğey atalayına geyeken hüymeti gösteyecek kimse kalmadı... Oğlumu öldüydüğünüzde işte bunu yaptınız. Ve Mayta da bütün kadınlay gibiydi, kötüydü, şok kötü. Size âşık oldu Bay Gaycía ama bunun önemi yok. Kadınlayın doğuştan kötü olduğu, şok kötü olduğu, hain olduğu biliniy... Ama üstüne oğlum Xaviey'i size teslim etti. Küba'dan buyaya hayalleyle dolu gelmişti, oyada şok, şok önemli şeyley yapmak için. Bu uğuysuz payayı o bana veydi, saklamam işin..."

Bir miktar parayı daha kömürlerin üzerine attı, ateşi canlandırmak için eğilip üfledi. Laski onu ceketinden tutup doğrulttu.

"Küba'yla ilgili bu işin başında kim var?"

"Bunun ne önemi vay? Sizley benim oğlum Xaviey'i öldüydünüz... Ötekinin ne önemi vay?"

"Elebaşı kimdi?" diye ısrar etti Laski.

"Ne önemi..."

Laski silahının namlusunu adamın suratına geçirdi. Kan fışkırdı ancak Liu farkına varmış görünmüyordu. Yarasına dokunmadı bile. García ilerledi ve Liu'yu Laski'nin elinden aldı.

"Neden Martita'yı öldürdün?"

"Şok kötü, şok kötü. Oğlum Xaviey'i sattı..."

"Bana oğlunla ilgili tek laf etmedi."

Liu ağzını açmadı, sanki söylediklerini evirip çeviriyordu aklında. Kan göğsüne kadar akmıştı. Eğildi ve bir tomar parayı daha ateşe attı.

"Bana sizinle kalacağını şünkü sizin şok iyi olduğunuzu söyledi. Ama ben ona inanmadım. Kadınlay hep yalan söyley. Size oğlumdan bahsetti ve o da öldü..."

García işte o zaman ateş etti. Çinli vitrine çarptı, camı kırdı ve porselen Budalar yerlere saçıldı. García tabancasını kılıfına soktu ve dükkândan çıktı. Birkaç yerde ışıklar yandı ve üç beş Çinli görünmeden pencereden baktı. Uzaklardan bir polisin düdüğü duyuldu. García arabayı olduğu yerde bırakıp Juárez Caddesi'ne doğru yürümeye başladı. Elleri ona ağır geliyor, artık işe yaramaz iki nesne gibi iki yanından sarkıyorlardı. Ellerimi yıkamam lazım. Ne diye bu insanların kanını üstlerinde taşıyım daha fazla? Martita'nın yanına elleri kanlı girmek doğru olmaz. Korkabilir. Sıçtığımın elleri.

Laski ona Juárez Caddesi'nin köşesinde yetişti.

"Bunu yapmamalıydınız Filiberto."

García yürümeye devam etti. Sağa, Cinco de Mayo ve La Ópera tarafına doğru saptı. Laski yanında yürüyordu.

"Bunu yapmamalıydınız. Bu Çin komplosuna dair öğrenilebilecek ne varsa öğrenmek önemliydi."

García yürümeye devam ediyordu. Ellerim bana ağır geliyor, çok ağır, sanki avuçlarım taş dolu. Liu onu öldürdü. Ben Liu'yu öldürdüm. Ellerim bana ağır geliyor. Bana acı veriyorlar, üst üste bu kadar ölümün verdiği gibi. Şurada kaldırımda oturasım var... Kırda bir taşın üstünde, eskiden yol kenarlarında oturduğum gibi. Ama artık bu kadar ağır gelen ellerle, içimde taşıdığım bunca ölüm gibi bana acı veren ellerle yürünecek yol kalmadı. Sıçtığımın elleri!

"Bu gece yaptığınız hiç profesyonelce değildi Filiberto. Bir şüpheliyi öldürmeden önce, ondan alabileceğiniz tüm bilgiyi almak gerekir. Bu elzemdir."

García San Juan de Letrán'ı geçti. Yurécuaro'da tren yolunun kenarındaki bir taşa otururdum. Ellerim bana ağır gelmezdi o zaman. Çakıl taşlarını kaldırıp raylarda sektirebilirdim. Yürüttüğüm meyveyi cebime indirebilir, portakalları ağzıma götürebilirdim. Sıçtığımın elleri bana ağır gelmiyordu o zaman.

"Bu meselenin aslının astarının tam manasıyla açığa çıkarılmasını engellemenizi belki hükümetiniz size emretmiştir. Belki de Amerikalılar... Sizin, bir Meksikalının *gringo*ların emrinde çalışması çok üzücü olur. Sizin asıl düşmanınız onlar."

García La Condesa Geçidi'ne girdi. Ben burada sokakları arşınlıyorum, bana ağır gelen ellerimle. O ise benim yatağımda, eceliyle bir başına. Ben burada bir başına, sokakta yürüyorum; ellerim bir sürü cesedin ağırlığında. Ona artık hiçbir şey ağır gelmiyor, ne zaman ne de başka

bir şey. Belki eceli ağır geliyordur, sanki üstünde bir adam varmış gibi. Ben bunun ne olduğunu bilmiyorum, ölümün ne olduğunu. O ise çoktan biliyor. Bu yüzden bir başına. Bu yüzden benimle değil. Çünkü o artık biliyor ama ben bilmiyorum. Ben yalnızca bu yolun başını biliyorum, sırtına abanmış yalnızlıkla nasıl yaşanır, onu biliyorum. Sıçtığımın yalnızlığı!

Laski kolundan yakaladı onu. "Ben dinlemek zorundasınız García."

García durdu ve ona döndü. Şapkası yüzünü gölgelere boğuyordu.

"Bakın, bu şekilde hareket etmenizi size hükümetiniz emrettiyse, diyecek lafım yok, sizi anlıyorum. Ama öbür türlüyse; kişisel, duygusal bir neden... Bayan Fong yüzündense... Bu profesyonelliğe sığmaz! Hiçbirimiz böyle bir nedenle öldürmeyiz. Saçmalık olur bu. Suç olur."

García "Ananı sikeyim!" dedi. Ardından yürümeye devam etti. Laski onun gidişini seyrederken yerinden kımıldamadı. La Ópera Meyhanesi'nde Avukat ona "Albay sizi aranıyordu, Yüzbaşım" dedi. Zilzurna sarhoştu. Gözleri kayıyor, sesi baygın baygın çıkıyordu.

"Bana bir şişe konyak verin" dedi García. Çok az müşteri kalmıştı içeride. Meyhaneyi kapamaya hazırlanıyorlardı.

"Üstünüzde kan lekeleri var, Yüzbaşım" dedi Avukat.

García konyak şişesini açtı ve kendine bir kadeh koydu.

"Eskiden avukatların ellerinde ve giysilerinde mürekkep lekeleri olurmuş hep. Mesleğin cilveleri. Ama biz artık mürekkep kullanmıyoruz. Daktilo kullanıyoruz. Siz de benzer yöntemler geliştirmelisiniz. Medeniyetimizin tamamı, insanların ellerinin temiz kalmasına yönelik... Hiç değilse ellerinin."

García konyaktan bir yudum alıp şişenin kapağını kapattı. Sıçtığımın Avukatı! Benden hiçbir zaman korkmadı ya da belki eceline susamıştır. Belki de paçası sahiden sıkı tek kişi odur, en azından sarhoşken. Ama Martita yatağımda, bir başına. Eceliyle bir başına.

"Benimle gelin Avukat. Bir cenazenin başını bekleyeceğiz."

"Merhumu size mi borçluyuz?"

"Gelin."

Konyak şişesini aldı, parasını ödedi ve çıktılar.

Eve girdiklerinde García ışığı yakmadı. Camdan geleni yeterliydi. Mutfağa gidip ellerini yıkadı. Onun yanına böyle elleri kanlı girmek doğru olmaz. Bu sıçtığımın kanıyla.

Avukat salonda uyukluyordu.

"Merhum nerede, Yüzbaşım?"

"Gelin."

Yatak odasına geçtiler. Pencereden gelen aydınlık, yatağa ve mukaddes naaşın üstüne vuruyordu. García iki sandalyeyi yatağın ayakucuna yanaştırdı. Avukatı onlardan birine oturttu. Sonra mutfağa gidip iki kadeh getirdi, onları konyakla doldurup birini Avukat'a verdi. Diğer kadeh elinde, öbür sandalyeye oturdu.

"Teşekkürler" dedi Avukat.

"Dua edin, Avukat."

"Ne duası? Hiçbirini hatırlamıyorum ki artık..."

"Bir dostunuz olarak sizden rica ediyorum. Bir şeyler okuyun, cenaze duası olmasa da olur."

Avukat, papaz yardımcısı bir çocuk olduğu zamanlardaki gibi, ezberden söylemeye başladı. Sarhoşluğundan sözcükler ağzından karmakarışık çıkıyor, dili sürçüyordu.

"*Réquiem eternam dona eis Domine.*"[4]

García bir yudum aldı. Kalbinin üstünde duran tabancası canını yakıyordu. Sıçtığımın cenaze nöbeti! Sıçtığımın yalnızlığı!

4. Hıristiyanlıkta ölünün ardından okunan dua. (ç.n.)
Réquiem eternam dona eis Domine: Tanrım onlara ebedi huzur bahşet. (ç.n.)

Merhume için dua etsek iyi olurdu ama artık cenazelerde hangi dua okunduğunu hatırlamıyorum. Asla bir cenazeye gitmemem de garip. Belki birinin görevi öldürüp bir başkasınınki de dua etmek olduğundandır.

Pancho Villa yanlısı bir generalin eski infazcısı ve tipik bir tetikçi olan Filiberto García, vasat Çin Mahallesi'nin Dolores Sokağı'nda örülmüş entrika ağını çözmek için yola çıkar.

Filiberto García hediyelik eşya dükkânlarının, Kanton yemekleri veren lokantaların ve afyonkeşlerin arasında sırlarını çözdüğü bir komployu adım adım keşfeder. Girdiği bu çetrefil yolda arkasında bıraktığı bir düzine ceset ve trajik aşk, bu kaba saba katilin hayatının asıl anlamını ortaya çıkarır.

Son derece akıcı bir üslupla yazılmış, kara mizahla ve 1960'lı yıllarda Meksika'sının modern görünüşü şiddetle dopdolu olan *Moğol* kara romanında

THG
0018578
EEA
2016
THG 0018578 EEA

AYRINTI • KARA
ISBN 976-605
9 786053 140610